THE PATHFINDER.

—:o:—

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE SOCIETY LTD.,
No. 25 Java Street, Kuala Lumpur.

Vol. 1 | September, 1937. | No. 6.

Contents.

	Page.
Dowry System.	1
Negri Sembilan Ceylon Tamils.	3
Editorial Notes.	5
Thrift and The Methods Of Practising It.	7
Co-operative Stores.	8
Co-operation.	10
Society Notes.	11
Correspondence.	14
Chaotic Hindu Weddings and Funerals.	20
Our Future in Malaya What Should It Be?	21
Unemployment and Malayan Domicile.	27
Physical Culture For Women.	30
Views and Reviews.	32
A Successful Holiday	25
Personal and General.	37

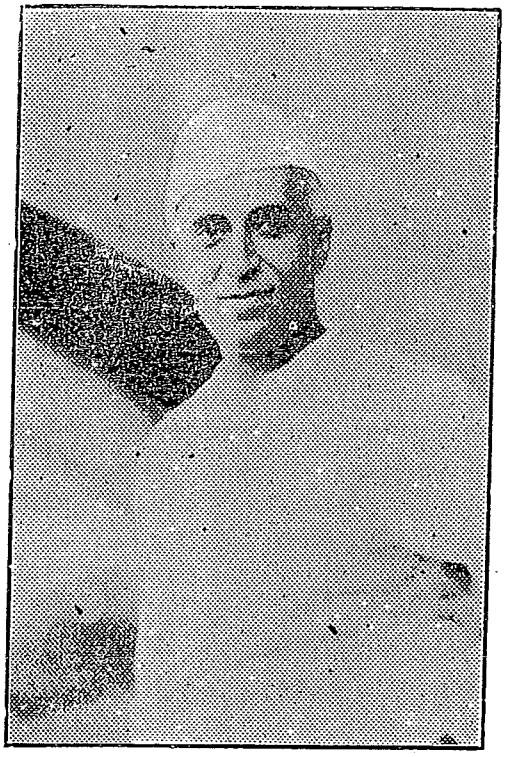
PANDIT JAWAHARLAL NEHRU,

President, Indian National Congress,

SAYS.

"A considerable number of reputable and efficiently run Insurance Companies are flourishing and competing with foreign companies working in India. One of the oldest among these is the

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE"

What further testimony could

YOU REQUIRE ?

HAVE CONFIDENCE
in
PUBLIC OPINION & INSURE
with

Hindusthan Co-operative Insurance Society Ltd.

Mercantile Bank Chambers

KUALA LUMPUR.

Head Office:
CALCUTTA.

Phone: 2388
P.O.Box: 172.

ESTD. 1907

IN PRINTING THERE ARE THREE ESSENTIAL POINTS TO BE CONSIDERED, NAMELY, QUALITY, SERVICE & PRICE.

No matter how big or small an order is all these three are synonymous with

THE INTERNATIONAL PRINTERS,

PRINTERS, PUBLISHERS & STATIONERS,

No. 27 Java Street,

KUALA LUMPUR.

THE PATHFINDER.

VOL. 1	SEPTEMBER 1937.	NO. 6.

DOWRY SYSTEM.

MR. Selvanayagam in his condemnation of the dowry system, which appeared in the last issue of this journal, has called the system, a pernicious custom, a form of maiden bondage willfully enforced. He has said that under the vile effects of it many a home has been ruined and many a poor girl without dowry remains unmarried.

In order to appreciate the situation and to take steps to bring about a reform it is desirable to fully comprehend how the system arose, what was the effect of its practice in the past and what is its effect now.

How the system arose.

Records are not available for a research into the origin of the custom. There is no doubt that the system has been in force for a very long time and it is not unreasonable to assume that when the system was introduced it was designed very carefully and thoughtfully with good intentions. Literature abounds with anecdotes and stories of the adoration and honour with which woman had been treated in Indian homes and Indian Society. She was saved from all troubles, reared with care and love, and treated with respect. The extreme care taken to spare woman from worry and trouble may be understood from the Law of Manu which lays down that in her childhood a girl should be under the guardianship of her father, in married life a woman under the guardianship of her husband, and in her widowhood under the guardianship of her sons, if any, and if there are no sons under the guardianship of her brothers. The cynic may say that these laws were framed to continue to keep woman under slavery. But in fact it is not so. Only a patient and sympathetic student of ancient literature and a sincere well-wisher of a people can appreciate the people's customs and traditions; understand the aims and objects of the manner in which customs and traditions are bound up with the every-day life of the household and the hold such customs have on people's lives. The present day young man and woman, with little or no knowledge and understanding of the traditions and customs of their forefathers, can hardly be blamed if they fail to appreciate and place true value on those ancient institutions. The more one ponders over the dim past, the more one becomes convinced that old traditions and customs must have some significance. It is not very often easy to understand their purport and objective. Be that as it may, it may be accepted that solicitude for the welfare of our women was one, if not the only reason, why the dowry system was evolved by our ancestors.

What was the effect in the past?

In the olden days money was scarce, man lived mostly on the produce of his land. If he did not live so and earned money by commerce or other profession, the profits he made were utilised for purchase of landed property as a means of safe investment. Man was the bread-winner of the family. Marriage meant a partnership. While man contributed his capital to the business by his capacity to earn, it became desirable that woman should not be a mere dependant upon man and she contributed to the partnership the marriage portion of dowry provided by her parents. Her marriage portion was very often a landed property. The arrangement did not in any way place the young men of a family of males and females in any disadvantageous situation. The young men, when they married, received dowries through their wives. Except in rare instances marriage was confined to one's own group. There was thus no incentive to bargaining and there was no demand by parents of would-be bridegrooms or the bridegrooms themselves for dowry. Whatever wealth the father of a girl could give was given and accepted without demur. English education had not penetrated into the country. People holding clerical appointments and learned professions were few and all were equals. There was general contentment. The dowry system did not place any one in any invidious position and it did not produce any hardship upon any one.

What is its effect now?

With the advance of English education and the entry of boys into Government service and learned professions the outlook changed. Human nature being what it is parents of daughters desired to have educated young men and in employment as husbands for their daughters. The supply of young men educated and in employment was not equal to the demand. In order to attract eligible young men it became necessary to offer tempting dowries. The father of an eligible young man saw an opportunity to bargain because several offers were made for his son. While, formerly, marriage was among one's own group the dearth of educated and suitable young men in the group made it necessary to look outside for husbands for girls. This was an opportunity for people socially ambitious. Dowry was made the consideration for marriage and socially ambitious people, if they were wealthy, gave large dowries in order to attract young men of a good social status to marry their daughters. We have read of sons of impecunious lords and aristocrats in Europe marrying for money to save the family estates. The introduction of pecuniary consideration in marriages has debased it into the level of commercial barter. The greedy father who has spent a great deal of money to give his son education saw a chance to recoup the expenses incurred in the son's education. The son himself may have contracted debts in the process of sowing wild oats while in school and his redemption lay in getting a fat dowry to redeem himself from his troubles. This is how the dowry system has gradually taken a vicious grip on the people of Jaffna. It is certainly going to be difficult to entirely eradicate it.

Exploiters are those who wish to ascend the social scale.

Although the craze for dowry exists among many, and it is correct to say that many a home has been ruined we do not think it would be quite correct to say that many a poor girl without dowry remains unmarried. In spite of the existence of exploitation in marriage as a result of the abuse of the dowry system there are still a great number of marriages in which dowry

is not the consideration. As stated earlier the exploiters are those who wish to ascend the social scale or who borrowed money to give higher education to their sons with the expectation of recouping themselves by dowries. These exploiters form only a small percentage of the community. It would not be correct to say that the rest of the community have not been affected. The evil has spread but the abuse is not so prominent or disastrous as in the former class.

Condemnation of the abuse.

Our conclusion is that it is the abuse of the system which calls for condemnation and for those that are abusing it we have not the slightest sympathy. There is absolutely nothing wrong with the idea of the dowry system and there are many reasons in support of it. We must not condemn a thing simply because, in the hands of the unscrupulous, it may be a weapon of danger. On the contrary let us patiently take steps to purge the community of the abuses that are constituting a menace and a hindrance to our economic and social progress. Let us try to mend the system and preserve it for its original purpose but if all our efforts to do so become futile then let us all see to its destruction. But if the community has the strength, ability and resourcefulness to end the system we are convinced the community must have the positive strength of will and power to eradicate the evils. In our next issue we shall deal with the action that should be taken to root out the evils of the system.

Negri Sembilan Ceylon Tamils

———:o:———

ON Saturday the 14th and Sunday the 15th August the Ceylon Tamil population of Negri Sembilan congregated at Seremban and the main topic of conversation was the revival of the N.S. Ceylon Tamil Association founded 10 years ago. The infant had been neglected for 10 years, uncared for, unwept, untended and unfed. If a child had been so neglected for a day or two police action would have resulted in bringing home to the delinquent mother her responsibility.

The Necessity for Associations.

The saying that "it's never too late to mend" is not inappropriate here. There is a greater and more urgent need at present for a strong and efficient body to weld together the various elements of the community and produce a structure that can feel, think, plan and act for the community as a whole. The Negri Ceylon Tamil community should be commended for their courage and, judging from the speeches and enthusiasm displayed, for their determination to revive the dormant institution and work it with vigour and zeal. Mr. S. Thambyrajah who presided at the 'At Home' on Sunday, a veteran who has weathered many storms, stated aptly that "the community's strength depended upon its union and that it could not be more advertised than in the having of a well organised association". It is an admitted fact that the index of a community's progress is its public organisations and the efficiency with which they are managed and conducted. Individual wealth, individual achievements in a community, would pale into insignificance in the absence of well managed and efficient public organisations. Public organisations are a community's background and it must

be remembered that the progress of a community as a whole means the progress of each individual forming the community.

Women & their part.

The presence of the ladies at the 'At Home' must have added greatly to the spirit of the occasion and we trust that the appeal made by Mr. Thambyrajah that "they should come out of their houses more and should be given a chance to acclimatize themselves to the progressive conditions found among the women of other nationalities" would bear fruit. In actual practice it is not the woman who does not wish to come out and be a real help and partner to her man but it is the man himself who has not changed his mentality to adapt himself to the changing conditions.

The enthusiasm of young men an asset.

Mr. A.S. Rajah made an appeal on behalf of the youth of the community and asked the meeting "to spontaneously acclaim the youth of your community" when the election of office bearers to run the association took place. He continued: "It is then that I want you to remember that it is no use shoving on unwanted jobs on persons who have not the time for such things. It is then I want you to remember that young men of your community are willing to do their fair share and are equally capable of doing the necessary as any other. It is useless for the elders to monopolise the running of the association and then do nothing about it then leave it to rust for 10 years more before we get sufficiently courageous persons to reorganise the whole thing". If Mr. Rajah has accurately expressed the view point of the youth of the community we applaud him for the courageous manner in which he put forward the case. But might we ask what have the youth been doing for the last 10 years to let the association lie dormant? Why had they not pushed out the old and impotent men, taken the wheel and guided the ship? What was there to prevent them doing so? In our opinion the youths of the community are as much to blame as their parents are. Mr. Rajah proceeds: "It is a common thing amongst our elders to treat any suggestions by the youngsters with scorn". Surely this statement cannot be true of the whole community. If the experience of the youth in Seremban is as mentioned by Mr. Rajah we sympathise with him. An association must be composed not of old men alone, but a combination of old and young. There should be mutual toleration and goodwill. The old and the young should learn to esteem and respect each other. The old have the advantage of age and experience, and the youth of vigour and enthusiasm, all necessary qualifications and requirements for the progress of any community. It is the young man of today who will be the father and the leader of tomorrow and we urge and plead with our elders in the country to treat the youth with more consideration, to encourage them in their work, support them in their ambitions and to bear with them with patience in their mistakes. With mutual goodwill on both sides more could be achieved.

Other associations awake!

The revival of the Negri Ceylon Tamil Association prompts us to ask when the sister associations in Kuala Lumpur, Ipoh and Taiping would endeavour to give a better account of themselves. Surely the need for resuscitation in these places and districts is as much urgent as it is in Negri Sembilan. When will the community in these places become alive to the need of action, realise the danger of inactivity or wrong activity? Are there not "some generous soul or souls" in these places to think of re-organising the associations? What is proposed to be done in the Negri can equally be done in other States.

EDITORIAL NOTES.

:o:

ONE of the directions in which the urban co-operative movement in this country may expand is in the formation of co-operative stores. The essence of the movement is the supplying of a common need, and, although there may be the need and it may be obvious to the onlooker, it would be unlikely that any success would result by the formation of a co-operative store unless the need of common action is felt by those suffering under the disability. Any attempt to force the movement on any section of the community is bound to fail. The success of the Rochdale pioneers was due to the fact that the conditions that existed were so harrowing and the capitalists so much grinding down the poor that the latter were goaded to combine themselves in order to fight their common enemy. In this country the clerical classes who form the urban co-operators have not yet become conscious of the advantages and benefits derivable from co-operative stores .It is only when a man has an unbearable disease of which he is anxious to cure himself that he will faithfully and scrupulously follow the directions of his doctor in the matter of taking the medicine prescribed for him, though it may be sour and bitter. Similarly in the case of co-operative stores the persons to be benefited must first feel the necessity and combine to ameliorate their conditions. No one who does not realise the need and is not aware of the ultimate benefits should join the Society. Those undertaking the responsibility of managing it should themselves have undoubted faith in the potential benefits that will ultimately accrue, be prepared to undergo disappointments and discouragements and be possessed of strength of character and determination to persist in spite of possible failures. There can be no two opinions about the potential benefits to members by co-operative stores. The present is the most opportune time for the Jaffnese community to consider seriously and form co-operative stores. The experience that can be gained by the working of these stores will be invaluable in the long run and, as Mr. Muttutamby points out elsewhere in this issue, it will also provide employment to a number of unemployed men. We invite our readers to study carefully the hints given by Mr. Muttutamby and we urge the early action be taken to form co-operative stores.

* * * *

Several letters on the dowry system are published in this issue. Some aspects of the question are also dealt with editorially. Everything there is to say has not yet been said and we are holding up other correspondence for lack of space. Miss. Maheswari Mahendram speaks for the men and says that the condition of her sex in the community is so hopeless that young men are entitled to ask for compensation when they undertake the burden of a young woman. Her slashings provoke comments. We have no doubt they would be forthcoming. How many young women will agree with Miss Mahendram's description of their condition and how many young men will admit that they wish to have wives of the type depicted by her?

* * * *

Our friend V.P. of Singapore discourses on chaotic Hindu weddings and funerals in this country. Urgent and immediate reformtion in the matter of ceremonies is becoming increasingly felt. It has to be admitted that no one who is used to the solemnity and impressiveness of wedding and funeral ceremonies of other races can fail to be struck by the absence of these necessary and desirable observances. Ignorance rather than intention is the cause of the existing state of affairs and we consider that the various associations would perform a real service to

the community by taking up the matter of this reformation.

* * * *

Thrift is the subject of an article by a youth published elsewhere in this issue. The methods of practising thrift are very simple. All that is required is the determination to forego the non-essentials in life. But the weak are incapable of making the sacrifice. The future of the community depends on its youth and their training is a matter of the greatest concern. Make the children to learn the value of cents in their young age and they will look after their dollars when old.

* * * *

What has the future in store for our children should be in the minds of every Jaffnese father and mother in this country. Hitherto no one has come forward with any constructive suggestion or a programme of action towards finding remedies. We therefore welcome Mr. Selvanayagam's article, "Our Future in Malaya", published elsewhere in this issue for the practical suggestions he has made. Our readers should be thankful to Mr. Selvanayágam for his contributions in this issue and in the previous one in which he has discussed very important matters. The security of Government employment in this country, the responsibilities laid upon us by tradition and custom which have become a nightmare, and incipient cautiousness which is one of the weaknesses of the community have contributed a great deal for lack of enterprise and venture in the past. Added to this is the mistaken sense of the loss of caste by following a calling or vocation other than "white collar jobs". No community can earn recognition unless the members forming it follow various professions or vocations and by their industry and assiduity rise to eminence in their undertakings. Our community must abandon the idea that clerical work is the only one for which they are fitted and must strive to carve out new lines. No time should be lost. Parents, both fathers and mothers, must realise the urgency of prompt action to solve the ever increasing unemployment question.

* * * *

Mr. Selvadurai's former article on "Jaffnese and the Co-operative Movement" was reviewed by us and commented on by correspondents in the last issue. He has since sent a further letter in which he has introduced personalities and has used such immoderate language against those who differed from his views that we have decided that no useful purpose can be served by publishing it. His article on "Unemployment and Malayan Domicile" in this issue calls for comment editorially, but we refrain from doing so for the present.

* * * *

To obtain the feminine shape—the natural one—women have to strive. With regular exercise, good and proper dieting any woman may attain this. No amount of dowry can compensate for the absence of gracefulness, health, fitness and charm in women. Master Thiagarajah prescribes 6 simple exercises for the benefit of women.

Physical culture is as important to men as it is to women. One of the causes for the degeneration of our community is the neglect of physical culture by our youths.

* * * *

A good holiday taken periodically helps mental workers recoup the wasted energy, invigorates them and gives them alertness of mind for a further spell of work. As *Sellam* points out it is no use taking a holiday unless you make good use of it and extract the maximum benefits derivable. One's mental attitude to a thing makes all the difference.

* * * *

Owing to slight indisposition *Sangaraja* was unable to contribute his "Views and Reviews" for publication in our last issue. We are glad that he has recovered and that he has been able to send his contribution in time for publication. He prescribes some

"Don'ts" which the members of the community might try in connection with the New life movement. We urge every one to practise them. To his list we would add one more: **Do not write long winded, irrelevant letters to ventilate your own prejudices or partialities for publication in the Pathfinder.** Our space is limited and we have a long waiting list, but this waiting could never be too long for good contributions.

* * * *

Thrift and The Methods Of Practising It.

———:o:———

(By a Youth.)

THRIFT is the art of keeping away from getting into debts and of avoiding wasteful and unnecessary expenditure. It is a tonic to cure the worries of men and to make them useful citizens. It is one of the most important branches of education, and helps a man morally, physically, mentally and financially; it is one of the virtues which began with civilization, when men found it necessary to provide for the morrow as well as for today and it began long before the invention of money. Just imagine how old it is and how valuable it is to humanity.

Self-denial & self-control.

How are we to practise thrift? Men of today find it very difficult to practise it. The higher the salary they earn, the more difficult it becomes. There is, however, no reason why anyone should not save something. It is only a matter of self-denial. The principal industrial leaders of Europe and America today, are those who have sprung from the lowest ranks and they are those who have "cut their coat according to their cloth". Let no man say that he cannot be thrifty. It does not require superhuman courage nor superior intellect, nor any extraordinary virtue. It merely requires common sense and the power of resisting selfish enjoyments and keeping away from temptations.

Thrift & cheerful Home.

How utterly foolish it is for a person to spend everything upon himself or upon his family without reserving something for the rainy day! There are men who spend all they earn and die leaving nothing behind for their dependants. We all know of many such cases. These people are always on the brink of destitution. They are not masters of themselves. They lose self-respect and become the slaves of time and circumstance. But a man with something saved is entirely in a different boat. The little he has saved is always a source of power. He is no longer a subject of time and fate. He can boldly look the world in the face. He can look forward with cheerfulness to an old age of comfort and happiness with no worries around him.

The four rules of Thrift.

The methods of practising thrift are very simple. The first and the most important rule is "Spend less than you earn".

The person who spends more than he earns is a fool—he is a lunatic—and that is the reason why the Government takes from him the management of his own affairs when he becomes a bankrupt. The next rule is to "pay ready money and never on any account run into debt". The person who runs into debt is apt to be cheated and if he runs into debt to any extent, he is liable to become dishonest. The third rule is "never expect uncertain profits, nor incur liabilities on their strength". The profits may never come and in that case you would have taken upon yourself a load of debt which you may never get rid of. The fourth rule is "keep a regular account of all income and expenditure". This enables one not to go beyond his means and he can at once find out where he is so far as his finance is concerned.

The above are some of the rules which are most simple and can be followed by all. Why not we follow these rules and be, or rather try to be, thrifty? Let us resolve today: "We will follow these rules and we will try to be thrifty".

Co-operative Stores.

———:o:———

(By C. S. Muttutamby.)

UP to this time, we have concentrated our attention on the saving of a little of our income and on living above indebtedness. The time has come when we should develop and further the co-operative principles we have imbibed for the past decade or more. I give below a collection of hints that will help us in the formation and proper management of Co-operative Stores. These hints are collected from various sources and it is hoped they will be found helpful and useful.

Rochdale Pioneers:

This particular type of co-operative activity was first started by 28 pioneer Rochdale weavers in England. They had hard times, but their loyalty and determination made them succeed to such an extent, that at present in Great Britain these types of stores produce a turnover of about £270,000,000 (Sterling) annually. The pioneers commenced their activities about 90 years ago with a very humble beginning and they have succeeded wonderfully. The beginning of a store might be hard, but if we manage to practise the two qualities referred to earlier, we are sure to win through. When you are dissatisfied with anything in the store, try and cure it inside, but do not kill it by going and buying things from outside. Your Society's store is mainly for the members and it should not be used as a means to obtain huge profits by selling largely to non-members.

Past Experience:

A Society was formed in Taiping in 1923 with an initial membership of sixty-five and a turnover of $1,300|- a month. It did very well for the first few months and the prospects seemed very bright, but when the tradesmen and merchants in the town discovered that the Society was taking away their business they put their heads together and reduced their prices for periods commencing just before the end of every month to somewhere in the middle of next month. These they consistently did till the

number of members of the particular Society dwindled away. No amount of propaganda could alter the decision of the members to buy their goods from the cheaper shop. The members argued why they should pay the Co-operative Stores cash, when they could get their goods for credit, and at lower prices, from the other shops. Such was the end of the particular Society.

Essential Facts:

Every Co-operative Society depends on two things:—

(i) Loyal membership.

(ii) Efficient management.

No matter what happened, if a Society possessed loyal members and an efficient Committee to manage its affairs it is bound to succeed. Co-operative Stores have to fight against overwhelming odds due to the ignorance of the members and competition by other shop-keepers. Without unflagging loyalty of the members no Society can pull through.

Important Rules To Follow:

(i) The Society should sell at current prices.

(ii) All sales should be for cash.

The store should sell at current prices in force at the retail stores in the neighbourhood. Selling at less than the current prices would exasperate local retail shops and start a price cutting competition which a Co-operative store may not be able to stand.

Co-operative stores must sell for cash. Unless sales are for cash there is bound to be some risk and therefore prices must be raised to cover risk. A store has to buy its articles from wholesalers for cash, otherwise it cannot obtain advantageous terms. Therefore it must have a larger working capital. Credit buying is a bad habit constituting a veritable servitude. Co-operation should aim at overcoming this habit. Sales on credit will involve the store in further implications like:

(a) locking up the capital,

(b) extra employees to keep accounts and to recover dues,

(c) legal disputes,

(d) bad debts and,

(e) ultimate failure.

Reasons For The Necessity:

(a) The consumer requires the services of a provision-dealer or a shop-keeper to supply him with necessaries of life, daily, weekly, or monthly. The dealer is not a philanthropist. He is working to get a profit on his capital. Therefore his selling price must be more than his purchase price. A Co-operative store retains the profit and distributes it again to its members in proportion to their purchase.

(b) Some dealers adulterate the food and give short weight and measure. A Co-operative store would not practise such ways.

(c) A consumer wastes a lot of his valuable time in bargaining with the dealer for a fair price. A Co-operative store saves this waste of time.

Benefits Derived From A Co-operative Store:

(a) A Co-operative store will give its members best quality articles, with full weight and correct measure.

(b) A store will provide employment to a number of unemployed men and thus help to ease the unemployment in the community.

(c) The spirit of co-operation, mutual trust and confidence, all of which form the basis of character for achieving success in this and other objects for the common weal of our

backward community, are fostered among the members, while selfishness, aloofness and other evils, which undermine the strength of the community are dispelled.

Consumers' Society:

The store must be run by the consumers' themselves. The co-operation and sympathy of the lady-folks who have actually a control, or say, on the provisions used in the house, are essential. The Committee should study the consumer, keep in view his needs, and requirements. All the members should feel that the store is their own.

Preliminaries Required:

Before launching on any scheme the promoters and organisers must carefully investigate and study:

1. the locality;
2. the financial capacity;
3. the faith and loyalty of the proposed members or more appropriately the intending purchasers, and
4. their capacity to manage the little store which they propose to establish.

The formation of a consumers' co-operative store would be the forerunner of other forms of co-operative enterprise and deserves the support of the members.

Co-operation.

(By V. Murukesa Pillai, Kuala Lipis.)

THE principles of co-operation in some form have been recognised ever since the commencement of human society. Men soon discover that they could produce greater results by working together for a common cause, than when each depended on his own individual will and effort. Thus in one sense the history of civilisation has been a history of co-operation.

Wider meaning of Co-operation.

The word is easily defined as 'a working together', but in modern times it has acquired a particular significance owing to the special application of the principle to modern social and industrial life. Co-operation in this sense is the combination of a number of men & women for achieving a certain purpose. By means of this union they are able to dispense with the agency commonly employed and can thus fulfil the double functions of seller and buyer, creditor and debtor. Thus a society may combine and apply the principles of co-operation to the purchase of goods. As a society, they buy of the manufacturer, and as individuals, they buy of themselves as a society. This is the principle of Co-operative stores.

Workmen provide Capital.

The principle may be equally well applied to labour. A combination of workmen may be formed for providing funds for opening and maintaining a factory which they themselves work, thus uniting capital and labour. This form of co-operation has never been popular in England, but has succeeded in France. A modified form of this, in which the employer allows the workers to invest their money in the business and receive a bonus, has been more successful in England. In other countries, it

can be said to be in its infancy. The same principle may be applied to the loan of money, in which a society is formed which issues loans or gives help to individual members. This form of co-operation is seen in the working of building thrift and benefit societies.

The first co-operative store.

The first co-operative store was opened in the year 1844, by a party of Rochdale weavers, who subscribed, bought goods and sold them to themselves again. Their undertaking proved so successful that in sixteen years the capital had swelled from £28 to £120,000 and similar institutions were opened all over England. By speedy success, the co-operative store became an object lesson on the advantages of ready money and on the evil of the credit system.

The blessings of co-operation.

Co-operation provides a profitable means of investments for small investors, encouraging thrift and help. On the whole, co-operation has proved to be a very great blessing to society generally. It has entered many other departments of life, and as a labour combination, forms one of the great social forces of the day. As a means of investment, its influences are great. It has been a new vindication of the principles that 'Union is strength' and that 'Many a mickle makes a muckle.'

The principle of co-operation will probably extend in the future. It is very valuable and is well suited to the needs of modern life. It is hoped that some of its benefits will be further extended to the poor and to the working classes.

Society Notes.

HEADQUARTERS.

THE number of members on the register on 1st August, 1937 was 917. The following new members were enrolled during the month:—

Mr. K. Kanapathypillai, P. & T. Dept., Bentong.
Mr. K. Kumarasamy, P. & T. Workshop, Kuala Lumpur.
Mr. C. Rajadurai, Clive Institution, Rawang.
Mr. M. Sabaratnam, Rawang Tin Fields, Rawang.
Mr. D.T. Gunaratnam, Harper Gilfillan & Co., Ltd., Port Swettenham.
Mr. K. Paramanandam, Kuala Lipis.
Mrs. P. Sandrasegaram, c|o Mr. R. Sandrasegaram, P.W.D. Town, Kuala Lumpur.
Mr. K. Chelliah, Audit Office, Kuala Lumpur.
Mr. S. Sivarajah, Goods Office, Rlys., Kuala Lumpur.
Mr. P. Thangarajah, Damansara Estate, Batu Tiga.
Mr. S. Subramaniam, Merchant, Port Swettenham.
Mr. A. Nagalingam, Traffic Inspector, Rlys., Gemas.
Mrs. R. Nagalingam, c|o Mr. A. Nagalingam, Rlys., Gemas.
Mr. S. Sentharatnam, Customs & Excise Office, Port Swettenham.
Mr. K. Marimuthu, Technical Assistant, Survey Dept., Temerloh.
Mrs. P. Marimuthu, c|o Mr. K. Marimuthu, Survey Dept., Temerloh.

Mr. K. Annamalai, Secretariat, Kuala Lipis.
Mr. V. Duraisamy, Teluk Merban Estate, Sepang.
Mr. R. Suppayah, Teluk Merbau Estate Sepang.
Mr. K. Vythilingam, Electrical Dept., Kuala Lumpur.
Mr. C. Mahalingam, Sungei Kruit Estate, Sungkai.
Mr. S. Appadurai, Tool Room, C.W. Shops, Sentul.
Mr. A. Muthuthamby, Turner, Machine Shop, Sentul.

We extend a hearty welcome to all the new members.

Eight members resigned during the month for the following reasons:—

Withdrawal with committee's permission	1
Adjustment of loan with committee's consent	3
Expulsion for non-payment of subscription etc.	4
..	8.

The total number on the register on 1st September, 1937 was 932.

LOANS: Twenty two applications for loans for a total sum of $7,060|- were received during August, 1937 and 26 loans for a total of $11,080.25 were issued for the following purposes:—

Number	Purpose of loans.	Amount.
		$ c.
1	Old loan adjusted by new loan	245.25
4	Settling debts ..	1,146.00
5	Marriage expenses and dowry	2,114.00
4	Leave and passage expenses	1,370.00
2	Confinement and medical expenses	520.00
5	Buying, building and repairing houses	2,695.00
2	Buying lands	2,600.00
1	Buying cycle etc. ..	80.00
2	Home remittance ..	310.00
26		$11,080.25

DISTRICT COMMITTEES.

Taiping:

Membership at the end of August, 1937 was 19 (including 6 lady members). Except in one or two cases, payment of subscriptions and instalments has been prompt.

Teluk Anson:

There has been no change in membership during the month. Payments of subscriptions and loan instalments are regular except for one member who has allowed his loan to fall into arrears for one month.

KUALA LUMPUR.

Brickfields Road Area.

There was a slight drop in membership from 90 to 85 owing to transfers. Four Committee meetings were held during the month. With the exception of one or two, the rest of the members paid their dues promptly. There is a lull in enrolments owing to the difficulty experienced in enforcing the latest amendment to By-law No. 14. However, better prospects are expected next month.

Scott Road Area.

At the beginning of August, 1937, there were 33 members. During the month two new members were added. Two applications for loans for $460|- were received and approved. Almost all the dues for the month have been collected. It is gratifying to note that the Committee of this section has been enrolling at least one new member each month. With their kind co-operation

it is hoped to welcome more new members to our Society.

Sentul.

The total number of members on the register at 1st August 1937 was 87 and with four members transferred from other areas, the number at the end of the month was 91. The Committee has under consideration two further applications for membership and it is hoped that they will be duly enrolled as from 1st September, 1937. It is pleasing to record that in this area the number of members is slowly but steadily increasing, while those already in, make every effort to be prompt in their payments of subscriptions and loan instalments. The Committee appeals to every member of this area to consider it his or her duty to persuade non-members (there are many) to join and partake in the multifarious benefits and activities of the Society.

Imbi & Pasar Roads Area.

One member was enrolled in the month of August, 1937, and one member resigned his membership. Three members were transferred from other areas. Two members' accounts were adjusted owing to financial difficulties. This was allowed after the Committee had considered the matter thoroughly.

Sungei Besi Road Area.

The Committee met twice during the month. Various matters of importance were discussed. Among them were the canvassing of subscribers to the *Pathfinder*, Home Safe Deposits and Co-operative Store. It was decided to take early action in the matter.

When it was decided to issue the *Pathfinder* members were not very enthusiastic but the position has now changed and if the copies are not available on or about the 15th of the month the number of enquiries received is an indication of the magazine's popularity.

Klang.

The number of members on 1st August, was 41. Since then one has left the district on transfer. The District Committee met once during the month. Three applications for loans were considered and two were recommended. The *Pathfinder* for the August has been received and distributed. The payment of subscriptions and loans has been satisfactory. Several members have asked for copies of By-laws. It is hoped that, with the new edition copies will be available shortly for distribution.

Kuala Selangor.

One Committee meeting was held during the month. It is gratifying to note that no member is in arrears.

Seremban.

At the beginning of the month, there were 70 members on the register. Committee meeting was held as usual. Mr. C. Rajah was elected as a Committee member in place of Mr. F.R. Stephens. There are still some members with arrears of subscription. We appeal again to them to pay up their subscriptions promptly.

Kuala Lipis.

The number of members on 1st August, 1937 was 65 compared with 62 on 1st July, 1937. The position as regards payment of subscriptions and loan instalments is very satisfactory.

Raub.

For the last two months a tendency to allow subscriptions and loan instalments to fall into arrears is observed among certain members in this district. Will those concerned be regular in future?

Temerloh.

Two new members (Mr. & Mrs. K. Marimuthu) were enrolled and Mr. T. Veluppillai was transferred from Bentong

to this district during August. The number at the end of August was 16. The Committee met twice. Mr. N. Rajaratnam, a former Committee member, was elected Hon. Secretary in place of Mr. M. Chellathurai, resigned. Messrs. K. Selvadurai and A. Selvaratnam were elected Committee members in place of Messrs. N. Rajaratnam and V. Veluppillai transferred to Kuala Lumpur. By-law 14 was taken for discussion at a Committee meeting to which all members and non-members were invited. The Chairman, in a lengthy speech, fully explained the benefits and the need for subscribing at least 10 per cent. of the income. Some expressed inability to increase their susbcriptions owing to difficulties such as high cost of living, payment of insurance premium, children's school fees etc. But if such deserving cases could be excluded, all members agreed to subscribe 10 per cent. of their salaries. Mr. T. Veluppillai raised the question of land settlement scheme in Jaffna and spoke at considerable length on its benefits, and suggested the advisability of starting one immediately. Mr. A.B. Samuels, a non-member, supported the proposal, and in a short speech advised that this scheme should be established in this country. The Chairman informed the members that this scheme had been the subject of discussion at many a conference of the delegates of the J.C.S. and that finally the members were given the opportunity of opening deposits in their names with the J.C.S. He added that members could open deposits even now. All present decided to contribute towards the scheme as soon as possible. Several other matters of importance to the members and to the community at large, were discussed. The meeting terminated after light refreshments were served.

Correspondence

DOWRY SYSTEM.

I

The Editor, The Pathfinder.

SIR,—One who has closely followed the articles on the subject which appeared in the *'Pathfinder'* from time to time, cannot but feel that enough has been said on the matter and it is for every one of us concerned to abide by the valuable advices and suggestions offered, individually and collectively, so that our community as a whole may improve.

The dowry system now in vogue has, no doubt, undergone radical changes to suit the present day requirements. In olden times the major portion of the dowry was in the form of property in preference to cash. The prospective bridegroom demands dowry as a right from the would-be father-in-law much more than the latter could possibly afford, leading to ruination of the whole family.

The advice and suggestions put forward in favour of abolishing the dowry system, unless put into action, will serve no useful purpose. This dowry system has taken a firm hold on us for a long time and as such, it will not be an easy thing to abolish it altogether; perhaps it will take years to do so. The prospective bridegrooms, seeing that abolition of the dowry system is to their disadvantage will, as far as possible, be the last to favour the movement.

It may not be an easy task to root out an old custom entirely. It may, however, be possible to substitute a modified system

which is not likely to have detrimental effects on either party. A satisfactory proposition would be to work for suitable legislation which would provide for equal distribution of property amongst the children in the family so that our girls yet may obtain dowry but in another form. The prospective bridegrooms also should be satisfied to receive what such a share would give them and not demand anything more.

Yours, etc.,
ANTI DOWRY.

II

The Editor, The Pathfinder.

Wherein Lies The Remedy For The Evils Of The Existing Dowry System.?

SIR,—For some time there has been much talk, without any concrete plan, to remedy the evils of the existing dowry system. Originally dowry was a wedding present to the newly married couple from the brides' parents as a token of their love towards their daughters, who sometimes had to live in places very far from their home. As time went on, the broad views of our ancestors have narrowed down. A new aspect of selfishness has begun to prevail and the free gift of the brides' parents has now retrograded into a demand for dowry before marriage either by the bridegroom himself or by his party. The truth of the statement—retrogression from a free gift to one of extortion from the brides's parents, as is seen in the dowry system of today—may well be verified by a reference to the olden Tamil literature. There was no instance of demanding dowry before marriage. There used to be willing gifts after the marriage from the brides' parents. The consideration for marriage then was the health, the education and the temperament of the couple.

Suggestions To Stop The Evils Of The Dowry System.

Now we see how the system of dowry arose and how the evils have become conspicuous. Then what solutions have we to eradicate the vile system from our custom? Shall we be unanimous in our efforts to overcome it?

As mentioned in the columns of the previous issue of the *'Pathfinder'*, there was a proposal in the State Council of Ceylon, to prohibit the award of dowry; but is it practical to root out the system by legislation? I think not, because in such circumstances the dowry deeds may take the form of deeds of donation or of transfers. There was a suggestion by Mr. G.G. Cherian that the evils of today's dowry system could be done away with if all the children of a family are made to inherit equal shares by suitable legislation. Here too, in my opinion, there may be some loopholes which might hinder us from achieving the desired object. The parents, when alive, can use their discretion to give their children, either more or less, without any deeds to disclose any delinquency.

Solution In The Hands Of Parents.

Then, where does the solution lie? In my humble opinion it lies only in the change of heart of parents, their mutual trust and their co-operation in the endeavours to overcome it. It is the parents of the brides who give the dowry. Again it is the parents, in the interest of the sons as they call it, who commit themselves to this detested custom. In rare cases, however, the

bridegroom, who ordinarily looks for accomplishments in the bride, sacrifices these for dowry. As a rule the parents vie with each other by offering bigger figures. The blame is largely with the parents and not with the bridegrooms as generally supposed. The solution therefore rests in the hands of the parents. What is wanted is a unanimous resolve by the parents that they will not give their daughters in marriage if the major consideration is money. When their own sons marry, the same rule should be applied. It is always easy to suggest a remedy, but the difficulty lies in its application. Any scheme to eradicate the evils of the system can only become successful if it is acted upon in good faith by all concerned.

The Necessity For Propaganda Work.

What I propose now is an organised effort to educate and impress on the parents a new consciousness that both offering and demanding dowries are abominable and that the vile system has done more harm than good in our social life. Associations of parents should be started for the purpose in all places. These associations should also educate marriageable lads against the greed to extort dowry. If the people could be aroused through such mediums, I should say the solution of the problem would be near.

Self-Sacrifice & Strength Of Character Of Leaders.

Who is to lead? I do not deny the fact that those who come out first in the field to respond to such a move may have to make a sacrifice. Compared with the immense good that will accrue to the community as a whole the sacrifice is negligible. There can be no real service without some sacrifice. For the welfare of the community we ought to be prepared to forgo our petty gains. Therefore may I request our leaders and other enlightened members of the community to think of such a move. To start with, an association such as is suggested above may be formed in Kuala Lumpur under the auspices of the Jaffnese Co-operative Society or independent of it. The necessary resolutions may be discussed and passed. The activities may be gradually extended throughout Malaya and even to Ceylon, either by forming branch societies or by inducing people to form similar independent societies. The idea may seem vague to some, but it should be remembered that many a great movement which has won the world's admiration today was thought of as foolhardiness at its embryonic state. Why then should there be any fear that such a move as this may be laughed at? Success or failure will depend on the strength of character and determination of those who organise, the vigilence with which they work, and the strict allegiance and loyalty of the members to the Society. May I earnestly look forward to the day when the vicious practice of the existing dowry system is overcome by a national awakening?

Yours, etc.

V. SAKTHIVELU.

III

The Editor, The Pathfinder.

SIR,—I have read with great interest an article in your August issue that the dowry system was a pernicious custom. It has been described that it has no parallel in any other part of the world, it is saturated with evil, it is bondage wilfully enforced, it utterly ruins the community etc. etc., and that it is time it is abolished before Government action or other external influence is brought to bear upon us.

Before one could accept the various statements made and precepts given, it will be interesting to know whether the writer has given full consideration to the disadvantages that may accrue by the abolition of the noble system.

I should confess total ignorance as to its origin, how and when it came into existence and the motives behind its introduction. To my lay mind it appears that dowry is the estate of a bride given on the occassion of her marriage, according to the means of the parents, and it may be in any form. It also appears to me that the same thing exists in India, the mother country, where, in certain parts, the property is given to the sons, and in other parts to the daughters. We have also seen that certain forms of gifts are made to the newly wedded couple among other races also. Besides, it is not unknown that the estate of the parents go to their children. Therefore it will not be correct to say that the system of gifts to children in Jaffna has no parallel and is meaningless.

It is astonishing to hear that the prosperity and advancement of the people are hindered by these gifts, that many a house has been ruined and that girls without dowry remain unmarried. My experience has been diametrically the opposite of that described by the writer. I have seen that in all cases where parents have endowed their children with these gifts, the parties are happy and prosperous. I have also seen the recipients helping in return the parents and their dependants, and rendering every possible assistance to see that the family are made cheerful and not ruined. It is also my experience that late marriages and old maidenhood are found generally in rich families but that girls without dowry always marry young. The Tamils as a race are noted for their charity and it is incredible and absurd to say that the dowried children will refrain from succouring when the rest of the family are in need. A perusal of the very many applications for loans from Co-operative Societies will bear evidence to my statements, the reasons for the loans being invariably for the benefit of the family.

It is ridiculous to draw a comparison between a noble and beneficient system, and opium habit, Mui-tsai and slavery which are assured by very unhappy things for humanity. I do not see how this system keeps the girls in bondage. Marriage among Tamils has been a very sacred thing and they are arranged after very great consideration, independent of whether there is dowry or not. And girls get married either earlier or later, according to their luck, but it will not be correct to say that they remain unmarried for life for want of dowry. I cannot see how the abandonment of the dowry system can remedy marriage stagnation if there is such a thing.

It is true that the Jaffnese are denied employment everywhere, but I wonder how the abandonment of dowry system can remedy this. Perhaps it may help to provide education to a higher degree than at present. Are all the highly educated employed? I have seen that sons are given the highest, possible education in the hope

of their earning decent dowries for their sisters. I have also seen today that the ambition of the parents is to see that all their children whether sons or daughters are given the highest possible education, and none is left uneducated.

It has been suggested that the moment the dowry system, "the blood sucking evil" is abandoned, a new race of Jaffnese will spring, whose energy, wealth and service will be directed for their mutual benefit. This is extremely doubtful in my view. Would the writer or I do it? No. The world slogan is said to be one of economy and thrift, but what is going to happen ultimately to the savings is unknown? We are not competent to thrash out this question. Therefore the practice of endowment to the children may safely be allowed to continue. This will at least be an incentive for people to be ambitious and make themselves rich. I fear in the absence of this ancient dowry system, we may all become extravagant and spend all we earn or become lazy and not earn anything more than what we require for our immediate needs.

I am sorry time and space will not permit me to go into the question more fully, but I can only say that the exhorbitant dowries offered (not demanded), the dowries unwisely spent by the sons-in-law and the unhappiness of the families are exceptions and not the rule. Generally the parents are impartial to their children in the matter of distribution of their wealth. The abolition of the dowries will not help the poor girls as the rich families will yet always attract the young men in anticipation of their share under the Probate and Administration enactment unless the parents bestow their wealth to their sons which will be only another form of dowry.

Temerloh 2.9.37.

Yours, etc.
"THRIFT."

IV

The Editor, The Pathfinder,
Slashings.

SIR,—It surprises me to see so many people, especially gentlemen of intelligence and education, speak against the dowry system, not that I am in favour of it, but yet I say, it surprises me.

The Modern Girl A White Elephant.

We have women, plenty of them with English education, but it seems to be the beginning and end of everything. She is what you may call a regular white elephant. The young men of today are hopeless, but the women are still more hopeless, and to have a woman thrust on a man is like a millstone hung around his neck for the rest of his life; because of this burden he asks and is right in asking a compensation, which is the dowry.

From the beginning of time man has supported his family and woman has concentrated on doing the household work. At the present day man continues his distinctive work, but where is woman?

The servant does the cooking, while she eats, sleeps, drives in the car and goes visiting, and that is all!

Does she give her family proper nourishing food? Is she interested in dietics? Does she know to furnish her home beautifully? Has she studied Indian furniture? What does she know of architecture? Is she up-to-date in her household work? Does she know how to have a small but charming garden? What does she know of child welfare? What training does she give her children? Does she know to dress

well? Is she interested in a hobby? Does she know to budget the family income? Can she save money? Is she ambitious for her family?

I say it would be a pleasure for any man to marry a girl possessing the knowledge and qualifications as described above; by her he will live better, longer, and perhaps have a second income too.

The Fault Lies With The Type Of Education Given To Girls.

It is not the fault of the girls actually, but rather of the people for not providing the women with schools or clubs where they may receive the required training.

But at the moment as far as the questions I have asked go, the answer is nil. She knows absolutely nothing that is worth knowing.

She may be able to cook rice and curry all day long, feed the children with fried rice or "ants' eggs" when they are ill, do some fancy embroidery on dresses and curtains and cushions without knowing anything of design and colour, play the harmonium and screech like a parrot, sweep the floor when she has the inclination, dress in the half pocket sari which makes the abdomen look twice as big as it really is. Do not all these need compensation, pray?

If she were like the European woman it would be an entirely different matter. Many years back an Indian Maharajah, after marrying an Australian girl, declared that the reason why he married her was that he could not find a suitable bride for himself in India, and I believe he was right.

Compared to the European girl the value of the Asiatic girl is nil. She is as I have told you, a millstone tied round the neck of a man.

Yours, etc.
Mahesvari Mahendran,

Chaotic Hindu Weddings and Funerals.

(By V. P., Singapore.)

AT the very outset, I must crave the indulgence of the Christian readers of the *Pathfinder* for writing on what is exclusively a Hindu problem.

The problem is how to put an end to the chaotic conditions at most Hindu weddings and funerals in this country?

Let us follow the proceedings at an average Hindu wedding, through the eyes of a stranger. The first noticeable defect is the absence of recognised leadership. Ostensibly the officiating priest is the leader; in reality he is led by the nose by those guests who have an uncontrollable passion to hear their own voice. Where every man leads, the result is confusion and confusion is the outstanding feature of most Hindu weddings. I have seen Hindu weddings conducted with order, efficiency and dignity but such weddings form the exception rather than the rule.

At some weddings the ceremony is unduly curtailed, at others, the proceedings are protracted. Sometimes it happens that the officiating priest, especially if he hails from India, is not familiar with the local peculiarities to which the Ceylon Tamils have been accustomed. Perhaps the most noticeable defects is the utter helplessness of the marrying couple due to their ignorance of the ceremonial. More often than not the couple who should not be singled out for blame for sharing the general ignorance of the community, are bullied and insulted by the priest who makes it his duty to shout unintelligible instructions in a provocatively rude manner.

All these defects may be due to one or a combination of the following reasons:—

1. The absence of one-man leadership at the functions,
2. The non-existence of a standard code of marriage ceremonial,
3. If there is one it is so out of date that it is followed more in the breach than in the observance or the mass has not been made very familiar with it.

So far as I know (I may be wrong), most of us have a vague idea of how a Hindu wedding should be conducted but few of us are able to visualise the ceremony vividly from beginning to end or to take an authoritative stand on what constitutes the correct procedure.

Hindu Funerals:

What has been said of Hindu weddings apply with equal truth to Hindu funerals. The absence of one-man leadership and consequent confusion, mass ignorance of funeral procedure, divergence of opinion on procedure among self-appointed leaders, a general absence of solemnity and dignity are some of the noticeable defects. The use of violence in breaking loose the coffin before setting fire to it, the relieving of a woman's corpse (in public) of her jewellery, the undignified haggling with the ground staff over payment for their services, these are certain to make unfavourable impressions even on the crudest mind and are positively repugnant to refined tastes.

In each settlement, an undertaker may be found to make coffins to suit the requirement of the community, provided the local Association can undertake to see that the community patronises him and no other. Thus may be avoided the repulsive procedure of violently breaking loose a conffin.

The time has come for the Ceylon Tamil bodies of Malaya to conduct marriages and funerals according to a well defined standard code of ceremonial. A small but competent sub-committee may be entrusted with the

task of drawing up a code of ceremonial to be observed at Hindu weddings or funerals. Such draft codes may be circulated among the Ceylon Tamils' Associations of Malaya inviting necessary modifications. On receipt of these a final draft would be made and circulated for acceptance by the various associations. This would imply, some may say, the surrender to the association, the individual's liberty to conduct a marriage or funeral as he likes. To some extent it would be so.

But then, in the matter of ceremonial it is essential that the form prescribed by the community should be scrupulously observed. What would really happen is that individuals in a settlement would be obliged to invite for purposes of officiating at weddings or funerals only such persons whose names appear in an approved list published by the local association. Only thus can we secure uniformity of ceremonies throughout the peninsula.

Our Future in Malaya. What Should It Be ?

By S. Selvanayagam, F.R.G.S.

TO ask "what should our future in Malaya be?" must surprise most people. The question commonly asked by the Jaffnese today is "what would our future be in Malaya?" I am going to attempt to answer the question in a manner which must confound the majority of our people. The common belief is that the future holds out no possibilities. My emphatic belief is that future should be made to offer us every possibility, in fact, more than what the past had offered us. My arguments are to be based on the changing conditions and they can therefore be comprehended only by those who have changed or are ready to change their minds. Our present deplorable condition has been precipitated by our inability to change our minds in a period when there is taking place a rapid changing of the minds. If we could change our minds today, we should find the future holding out great possibilities. But how could I convince our people of my optimism when they would not view our position from my platform? It is here where we want the first reform. Could we make our people change their minds? We must.

The Past.

There could not be a future without a present, and a present without a past. Much as I would like to refrain from dwelling upon our past I am compelled to refer to it in order to arrive at our present unsatisfactory position. We are prone to speak with pride of our "glorious" past in Malaya, but surely the present should prove a good criterion of the past. We are therefore led to the view that if our past had been what it should have been the present should be better than what it is today, and the future should be more promising than what it appears to offer us. There can be no doubt that in the past we did useful work here of a kind which was of a negative type and of no particular value to the community. The country benefitted from our labours and we benefitted individually. There it ended. Nothing was done to safeguard and perpetuate our prosperity here. I do not mean that we should have entered into an agreement with the Government to continue to employ our boys in the same proportion as in the past. But I say that we should have,

side by side with the Government service, diverted our energies to mining, planting, business, trading, settling, etc.

Malaya's Prosperity.

During the period that we have been here, Malaya has advanced by leaps and bounds through the enterprise of immigrant peoples, among whom the Jaffnese are one, and each race of people have, while contributing to Malaya's prosperity, built up their own, and found sufficient opportunity, resources, and co-operation to create and consolidate their position and bequeath to their successors a heritage both fruitful and lasting. Progressive schemes have been introduced by them from time to time for the improvement of their lot, expansion of their scope, and recognition of their rights. Whereas we have been only content to lead a very selfish, discordant existence in this wonderful land over which nature has showered her unlimited bounties. We have thus been unable to appreciate the opportunities offered us to build up a prosperous future. There have always been disruptive forces working from within us, undermining the very core of our community until today there is nothing left but the skeleton of our race which is fast tottering and is already too weak to compete effectively with the other well-organised races of people resident here.

If a journal like the *"Pathfinder"* had been present we could have communicated with one another and reviewed our position from time to time. The absence of it has, in my opinion, gone a long way to let us drift and assume individually a mistaken superiority complex which has been the main cause of our present inability to change our minds in keeping with the changing conditions. Every one of us has remained a force unto himself in watertight compartments ignorant of and indifferent to the requirements, hardships and aspirations of the rest of the community. Collective thinking and acting in the interests of the community are what we lacked in the past. We do not have them even today. But there are unmistakable signs of our making an attempt at this rather late hour to think a little, and that alone encourages one to hope for a brighter future than the past we have known.

Government Service.

The principal cause of our present decline lay in our exclusive preference of Government service. We accidentally discovered Malaya offering us ample reward for the little work that we performed, and so our attention had been centred on reaping the harvest and sending the crop home rather than on clearing fresh ground for planting our community here. In the early days there might have been a certain amount of excuse for the majority to prefer Government service as the country was then young and English-educated men were few. But when the field began to be invaded by other candidates we should have taken the hint to explore other fields for employment. But we did nothing of the sort. The supply of eligible candidates soon became equal to the demand and later far exceeded the demand, a good many of them being the sons of the soil. It would be folly, in the circumstances, to hope for further Government patronage. But even today we seem to entertain hopes of securing Government appointments for our boys and so make them wait with patient expectation for a vacancy to occur!

Government service is honourable but it is not the only honourable form of employment. No nation has flourished on Government salaries and pensions alone. Government employment offers limited opportunities, carries fixed scales of salaries and allows little or no scope for communal advancement.

Misconception of English Education.

Owing to the popular craze for English education and Government employment the sons of the Jaffnese artisans and farmers and tradesmen have been driven from their fathers' various callings to the English Schools, and while the domestic industries and husbandry have died a premature death. Government has not, to our disappointment, manufactured sufficient jobs to absorb all our English-educated aspirants to Government patronage! In all progressive countries, while domestic industries were allowed to die, factories were established, mainly by private enterprise, to provide work and to reap good profits. Not so with the Jaffnese. Village and domestic industries were ruthlessly annihilated with no corresponding replacement, and in their place have been established more English Schools. With few exceptions, every boy is, now given the same kind of education as a matter of course to fit him for the same kind of job, namely a clerical job, of course a safe job in the much abused Government service. But we have not had the common sense to discover that there is no corresponding increase of Government Offices and establishments and jobs sufficient to absorb the ever increasing number of English-educated candidates. No one will say that English education is bad in itself. It is, in fact, a necessity today as a medium of speech, for communication and enlightenment. But our boys have been made to form the dangerous idea that English education must culminate in a Government appointment! This fallacious idea has made our younger generation feel that life today is not worth living without a Government job, while the difficulty in finding such a job presents to them a gloomy future.

Government is only an instrument of man and should a whole community become an instrument of Government, and in our inertia sit helplessly at the feet of the Government Deity and ask for bread, while there goes a begging the wide universe which in spite of us continues to feed all mankind, animals, reptiles and birds whose species and numbers are legion. Let us explode this idea of the fetish of the State and Society and let every boy be made to give expression to, and exposition of, the individuality in him, and let us encourage him to divert his energy into the countless channels that would open out opportunities for him, if once we should show them to him. This is our most urgent and pressing problem and it does not brook any delay, if we wish to avert the catastrophe of unemployment that is past overtaking our future generations.

Lost Opportunities.

Lost opportunities! Oh, they are many and are lost for ever! Our short-sightedness let them escape from us. When Malaya was just developing and when our predecessors just came here to help develop Malaya we had the whole field open to us. We did not think of such permanent fields to prosperity and employment, as planting, mining, commerce, trade, settlement. We were lured by the comparatively effortless Government job and the glitter of the mighty dollar and after a time returned home on pension only to die prematurely as a result of our health having been undermined by habits of indolence and intemperance. If we had but directed our energies in the right direction there should today be as many planters, miners, bankers, shop-keepers, landed proprietors, traders as there are Government servants, vieing with every other race for patronage and able to offer employment to all our rising generations. Business enterprises expand with the development and progress of the land and do not narrow down in scope as Government employment.

Though late in the day, let us direct and drive our boys into the field of business, com-

merce, trade, artisanship, etc. where they would surely find salvation for themselves, each after his heart, and our future would then be secured. Permit our children to retrieve our lost ground.

The Present.

If the truth must be told we are almost a self-effaced community in Malaya. With the inevitable retirement of our senior men there has not been for years a corresponding replacement in the Government service and ultimately there must be a complete disappearance of our men from the field of employment which we held for many years almost as our monopoly. It is only then, not many years hence though, we would fully realise the folly of depending on Government service for the prosperity of a whole community.

Travel from Singapore to Penang, one would notice the alarming absence of the Jaffnese in the field of commerce, planting, mining and other kindred callings in which the majority of the Chinese, Indians, Europeans, who are our co-immigrants, are happily engaged. There is not a single shop owned by our contrymen where we may purchase our requirements! If tomorrow the few men still in Government service retired and returned to Jaffna our past would show a complete blank, excepting for the far-sighted few who have vested interests here. We would then have left behind more ills to our credit than benefits as a result of our emigration to Malaya. We have given our boys a false idea of employment; we have inflated the value of land in Jaffna; we have helped to destroy village industries and husbandry; we have encouraged indolence among our relatives in Jaffna; our children have been brought up ignorant of the Tamil language and unused to temple worship; they have even discarded our national costume; not many of us can address a gathering in Tamil and how many of our children can write a letter in Tamil to their mothers who may not know the English language? How could we repair these ills?

The Future.

We seem to picture a gloomy future. We have almost resolved to return home because the Government has closed its doors on us. The *Pathfinder* in a half-hearted manner calls for practical suggestions from the community. To a community that had never acted collectively; that had never invited nor accepted suggestions; that had never raised a finger to safeguard and promote the interests of the community as a whole, no suggestion would appear practicable. To us who are ruled by strong provincial ideas, blind and meaningless customs, new ideas, advice and suggestions must sound hollow, uninspiring and impracticable. Our present malady is a very serious one and it demands the attention and co-operation of every one of our community to discover a remedy.

If we want to consider our future we should do what other peoples are doing. We should have our countrymen engaged in diverse occupations, some in farms, some in factories, some in shops, some on planting, etc. There should be no form of employoment that we should consider beneath our dignity to embrace. It is no doubt the ambition of every parent to let his son find some employment equal to, if not better than, his fathers. Since the majority of us have been Government servants we desire our sons to follow in our footsteps, because we know of no other equally appealing employment. But we cannot always have too much of a good thing. If we could only have tasted the benefits of other forms of employment we would not today be worrying about our future. Many of our boys would have developed as prosperous merchants, planters, expert mechanics and engineers, brokers and commission agents, if they had been given a chance! Our boys should not be

petted and pampered and kept too much under the wings of their parents. They should be seen rubbing shoulders with every other race, each busily engaged on some job. Our boys, even when armed with that dangerous weapon, the School Certificate, and clothed in that popular armour, the spotless white suit and white collar, appear timid, bashful and unable to look after themselves in public. We cannot possibly alienate ourselves from the other races of people inhabiting this land. All the peoples resident here contribute to Malaya's prosperity and each must therefore contribute to one another's prosperity.

Some Practical Suggestions.

1. Free Action.

It serves no useful purpose to call for so-called practical suggestions when at heart we do not wish to act upon them. Secondly, all practical suggestions must be directed at some form of employment different from the "white collar" jobs. Unless we are prepared to let our boys accept such employment it would be a waste of time to consider them. Thirdly, we should have free thought and free action, if we desire prosperity on modern lines. There should be none of those self-imposed fetters like the dowry system, caste system and the like which have given us a slavish mentality and killed the spirit of adventure. The cursed dowry system would not let us venture on any sort of employment that would offer no visible form of security and a pension, while the caste system would render certain forms of employment "taboo" to the so-called high caste folks! If we want to prosper we must first change our minds and free ourselves from all forms of fetters.

2. Returning to Jaffna.

We hear of people saying that Malaya could not offer us anything in the future (meaning Government jobs) and we must pack up and return to Jaffna. This proves our utter incapability in other directions. If we could not obtain Government jobs, surely we still possess two hands to work with and a head to think. If Malaya, literally overflowing with milk and honey, could not offer us employment could arid Jaffna do so? We must definitely stay here, and in addition invite more of our countrymen to come over to this beautiful and fruitful land. The influx of Chinese and other races into Malaya assumed such alarming proportions as to provoke Government restriction. And they do not depend on Government employment! Let us take this to heart. Java with a similar climate and an area equal to Malaya's has 45 million people with a density of 729 per square mile. Malaya has just over 4½ million people! And yet we are thinking of returning to Jaffna because Malaya could not offer us employment! Malaya, with its abundant natural resources, could accommodate ten times more population than it has at present! All the people in Java are not Government servants too!

We hear of people speaking of making Malaya our second home. We are by birth Jaffnese. There is no first and second home. We may reside in any part of the world temporarily or permanently and have our interests there. We may after a time return to Jaffna temporarily or permanently, but our residence need not affect our interests and prosperity wherever they might be.

3. Vested Interests in Malaya.

Malaya is a fruitful land and not far from Jaffna. Every cent we could spare must be invested in land and business enterprises in Malaya, and not bound up in dowries or dumped into unremunerative land in Jaffna. There should be a central organisation to undertake a land development scheme and local bodies might be appointed to look after local interests. We should think of the feasibility of possessing a large acreage of rubber land, coconuts or mixed crops. The

pensioners could think of investing their quarter-pensions in this remunerative enterprise. In various parts of Malaya small lots of ten and twenty acres could be owned by small groups of persons and planted with such readily marketable produce as local fruits (mangosteen, rambutans, etc.) arecanuts, tobacco, jackfruit, breadfruit and Ceylon mangoes, yams of many kinds, bananas, plantains, vegetables. Our farmers in Jaffna are experts in the culture of these crops and we might invite them here to undertake the cultivation. Dairy-farming and poultry-farming are within our easy reach. What we want is some enterprising body of men to give the lead.

4. Tobacco.

In Jaffna we are specialists in growing and curing tobacco. Though the climate of Malaya is not everywhere favourable to tobacco cultivation we could find certain localities offering good scope for its cultivation. We should finance and send certain of our boys to Java and Sumatra to study ordinary tobacco cultivation and to Egypt and America to study methods of cultivating tobacco for cigarettes and pipe. This is not a preposterous suggestion, but very practicable. When the plantations are in bearing cigarette-manufacturing factory might be established. I would suggest that the members of the Jaffnese Co-operative Society forego their dividends for an year or two and the money would be available for the purpose. Make a levy on all Jaffnese in employment.

5. Salesmanship, Commission Agents, Contractors.

A good substitute for our boys who might not wish to make an abrupt change from the familiar "white collar" jobs to husbandry and business could be found in salesmanship, as commission agents and as contractors, minor and major, of various types. Our boys should serve a period of apprenticeship which could easily be arranged. An organised scheme is necessary.

6. Shop-keeping.

As understood by us the term shop-keeping has an unsavoury taste. But some of the large business magnates of the world are in fact shop-keepers. Salesmanship, accountancy, secretaryship, commission agency are closely allied with shop-keeping and many of our young men could be absorbed in one form or another by our founding shops in various parts of Malaya. I am sure the capital could easily be found. But we must just educate our boys in economic shop-keeping, salesmanship, etc. The enormous sums dumped into dowries could be profitably used in so many ways if we formed ourselves into small and large groups. Nothing venture, nothing have!

7. Mechanical and Technical.

A rapidly developing country like Malaya wants many technical men and mechanics of all kinds. Send selected boys to India, Australia and Japan to study various kinds of technical and mechanical work. We find very few of our boys engaged as artisans in the local factories and workshops. It would indeed be a pleasant and welcome sight to see our boys in overalls plumbing, wiring, dismantling and assembling various engines and machines. If you went to Harbin you would see Russions jostling with Chinese to carry your baggage at the railway station. We should with pride see our boys jostling with the Chinese and the Malays and the Indians trying to earn an honest living no matter how lowly and humble that might be. We should encourage our boys less to seek "white-collar" jobs. Who ever reserved them for the Jaffnese?

Unheeded.

Space does not permit me to dwell at length on the different avenues that we

could explore for employment. But however well one might present a good case for the consideration of our people, unless we have changed our minds and prepared them to receive new ideas, one would be like John the Baptist crying in the wilderness of Judea, his words going unheeded. I doubt whether we could bring about an appreciable improvement in our outlook during the present decade. At least let us make an affort to

"Ring out the old, ring in the new,
Ring out the false, ring in the true,
Ring out the grief that saps the mind,
Ring out the fend of rich and poor,
Ring in redress to all mankind.".

Future Prosperity.

Our sons might perhaps win back a little prosperity. But our grandsons would surely be a prosperous community and form an important part of the mighty cosmopolitan population of the universe. They would not know the term Jaffnese in its very, very narrow limits as we have known it. They would certainly be proud Jaffnese by birth, but their outlook on life would be as wide as the universe, their home!

Unemployment and Malayan Domicile

N my previous contribution on the Jaffnese and the Co-operative Movement in this country I have suggested the establishment of a bank as a first step to consolidate our position here. I do not know what the community's reactions to it will be but assuming them to be favourable and assuming further that a bank has become an accomplished fact, let us now discuss ways and means of solving the all important problem of unemployment and of the vexed question of adopting Malaya as our permanent home.

There are many unemployed youths living in different parts of the country who are entirely dependent on their parents or guardians or near relatives. The well-being of these youths is of immediate moment to those who are supporting them, so it is primarily a matter for the parents and guardians in each district and area to take the initiative to combine and organise themselves and to decide on some useful trade or trades to keep the youths occupied. What occupation will suit their genius best and bring them immediate profit is not 'practical politics' and should be quite outside the scope of the deliberations. The youths must be conscious of the very difficult days ahead of them and should be ready to take their chances if they are to succeed in life. It is true that they are much better educated than most of us, and that is precisely the reason why they should all the more be ready to adapt themselves to suit changed conditions and be less dependent on others.

The question as to how these enterprises are to be financed is an important one. Here again it is essentially a matter for the parents and guardians to provide the capital necessary in the first instance. Their ability to do so is, if I may say so, undoubted. The several thousands of dollars, which were entrusted with the Rubber Stamp Company as 'security' or 'deposit' money by

some of the unfortunate members of our community as a *sine qua non* for securing jobs as salesmen on maintenance wages, and which were later lost when the Company went into liquidation, provide a striking example of our individual capacity to put up the required capital (under pressing circumstances.) Fortunately there was not a rival Tin Company! It may not be irrelevant to remark here how amazed I used to be at the mentality of our community leaders who should have seen fit to busy themselves trying to improve existing procedure for others and to draw up new programmes of work of utility to the community, of which we have heard nothing so far, at a time when some of their less fortunate bretheren were in danger of losing their deposit money!

Coming back to the subject under discussion, the youths may start the business in a small way and keep it going for a time entirely on their own initiative, ability and industry. As soon as a certain measure of confidence has been created, the bank is there ready to advance more capital on the security of the stock-in-trade and on the personal intergrity and honesty of the management at an economical rate of interest. In this way the establishment can be enlarged and extended as time goes on. One-half per centum per mensem would be an ideal rate of interest to be aimed at and I would certainly regard a rate higher than two-thirds per centum per mensem as bordering on exploitation. Poor people as we curselves are, there can be no question of the poor exploiting the poorer. In this connection we would do well to remember what a tragedy it is to see that, whilst our dependants are idling without work and many an enterprise is failing for lack of funds and with usurious money-lending eating into the body politic, we are seeking, sometimes in vain, new fields to invest our savings elsewhere even at so low a rate of interest as 3 per centum per annum! There is no doubt an element of risk in opening up new paths, especially with the baby in our arms; but our readiness to take small risks is the surest way to success.

No business, however efficiently run, can hope to achieve success without sufficient patronage being extended to it by the community. Our tradition in this regard is too well known to require repetition, but I do not think this aspect of the matter need cause any anxiety in the minds of the promoters, for as bankers who advance the funds necessary to finance the various projects we cannot afford to be indifferent in our attitude towards others who are less fortunately placed than ourselves inasmuch as we know full well that our own prosperity as capitalists would depend on the prosperity of the various enterprises. For this reason I hold the view that the bank should not be the monopoly of a few wealthy individuals but must be the concern of practically every one of us, as common interest is a very important factor to be borne in mind and not to be lost sight of.

The establishment of large business houses, not exclusive of co-operative stores, on a share partnership basis involving the employment of staff, who have no stake in them and whose only interest is their own personal welfare, is unthinkable at the present stage of our existence, because our experience is derived from our work at Government office desks, namely a general knowledge of minute paper economic and a specialised knowledge of that chapter of the regulations which deals with transfers and promotions, coupled with a loyalty which knows no bounds, and a sense of superiority which has even reacted on our balance of judgment—for, is it not a fact that we are apt to question a man's standing in the community if he is not a Government clerk? The experience thus gained, though valuable in a way, will not stand us in good stead in the commercial world, nor will it help us in

our efforts to direct the youths to seek their fortunes in other walks of life. We are a long way off the launching of big schemes.

In putting forward these proposals for what they are worth, I do not for a moment pretend that the scheme as a whole does make for completeness. It is only a brief outline, the details of which would require going into; it may be defective and may be improved upon; but what I should like to emphasise is that it strikes me as the nearest approach to a solution of the problem. It is useless to talk vaguely of big things as they invariably end in a farce; success is often assured if we can only make up our mind to work on something specific and definite. One hears nowadays a good deal of praise for scholarship. They are most certainly a valuable form of social service, but to regard them as a cure for unemployment is, to my mind, erroneous. Isolated as they are, they cannot be recognised even as a palliative. Although Malaya is essentially an agricultural country I have purposely avoided any reference to agriculture in my proposals, firstly because in existing circumstances it is not 'practical politics' and secondly because I have no strong views on the subject in view of the popular theory that we are educated in the English language not with the object of earning a comfortable living but for the obvious purpose of acquiring knowledge. It is very easy to talk of the dignity of labour and of going 'back to the land', but vain talking is not to my taste.

There now remains the question of adopting Malaya as our permanent home. All the leading lights of the community spoke and the discussions were reported in the Press! The audience used to go away with the impression that So-and-So's speech was the best, that So-and-So was eloquent but that there was little substance in what he said, that So-and-So was either out-of-date or not up to standard, and so on and so on—not a mean achievement anyway! One wonders what more is to be expected from these futile talks. I say futile, because. Some years ago when the world slum had just begun to cast its gloom over us, we had several well organised meetings at various centres in Kuala Lumpur, and there we talked of our past benefits, our existing difficulties and our future misfortunes. The subject of local domicile formed the most prominent part of our deliberations. It was discussed in all its aspects and was fully debated. This is not a thing to be achieved all of a sudden by orations or pious resolutions, but is a problem which each individual must solve for himself—to settle down here if that suits him best or otherwise to return to his homeland. If our elders feel that it will be to our advantage to settle down here in large numbers, it is up to them to set a personal example so that others who are of the same opinion may follow in their footsteps. The process will thus be gradual. There are several of our countrymen to whom the subject is of little more than academic interest, and, as a matter of fact, some have come to realise the wisdom of such a course and have accordingly obtained Government's permission to acquire land for dwelling purposes. To them lack of funds may be a hindrance to a fulfilment of their hopes and aspirations. Such people, in my opinion, deserve well of the community and they might well be encouraged by the grant of cheap building loans instead of being left to return to their homeland as disappointed individuals or to become the prey of local moneylenders. Suffice it to say that an ideal bank of our own is the remedy.

There is nothing more to be said on the subject, for the time being at any rate, so I shall wind up in a few words. If these proposals receive the wholehearted support of the community, one thing is inevitable, and that is a certain diminution in the capital of the various co-operative societies of which

we are members; but such a situation is not likely to be resented by the Co-operative Societies Department, for no society can be said to be healthy if it does not aim at a smaller capital and a larger reserve.

The truth of this dictum will not be apparent to us unless and until we have come to a realisation of the true meaning of thrift. In the meantime so long as there is loan consciousness, so long shall we be able to declare fat dividends and continue to agitate against that dictum. As for ourselves, I do not think the Government will object to the course of action which we are proposing to pursue at this time of stress and difficulty as a breach of the regulations. We can point out that, as a community of clerks, we are not asking for a ratio of appointments in consideration of our past pioneering services but are endeavouring to solve our own problems in our own humble way and would prefer not to be repatriated, if possible; and I have no doubt in my mind that our prayers will be heard sympathetically, at any rate, as the lesser of the two evils!

Physical Culture For Women.

(By—C. Thiagarajah, Cambridge Class, V.I.)

EVERY woman desires for the possession of an attractive figure. Few achieve it. She delights in showing off pretty clothes. But unfortunately cloths do not make the figure. There is only one feminine shape—the natural. Most girls and women through sheer ignorance or laziness allow their figures to become too fat or too thin. They will go to any amount of time and trouble and money to look attractive without being or feeling healthy. All because they are too lazy to take regular daily *exercise* or ignorant of the benefits of it. If you devote a few minutes a day on some simple exercises, gracefulness, health, fitness and charm will be yours. This is not a difficult task if you set your mind on it. How many of our women desire benefits from physical exercise. The answer is of course that there is practically none. Look at the campaigns being conducted in other countries in order to make their citizens healthy. Why should not we follow their example? Are we not proud of our race? Should we be physical wrecks? Should we have an inferiority complex? Do we like to have children with all kinds of chronic ailments? Of course not! So why not all of us take some simple exercises to keep ourselves fit. Surely we all love to have healthy, robust and fit descendants. A common fallacy among our men is that while they were bachelors they had taken part in all sorts of games, and that once they are married games are unsuited to them. They are afraid that they might get hurt or do themselves some harm. What a foolish and fantastic idea! And in some cases it is their ignorant wives who put such ideas into their head. Well, if they are in such a blue funk to play games after marriage, let them take some indoor exercise.

What women and girls need most from physical exercise are gracefulness, suppleness, moderate development of the muscles, sound internal organs, healthy skin and some lung power. The very term "muscular development for women" sounds

out of place. Nothing is more unsightly than a woman with over-developed muscles. You must exercise your body in such a way as to affect every part of your muscles. But the only muscles readily in need of special development are the abdominal or stomach muscles, because they help tremendously in child-birth, and the figure is much more quickly regained after confinement.

One cannot massage the internal organs without going through some sort of trunk exercises. The muscles must stretch and contract to their fullest extent and be allowed to relax when not in use. Indigestion, constipation, and other chronic ailments can often be traced to this lack of relaxation, so do not hold your body stiff or draw in your stomach. Here are some few exercise which one and all could take. Do not be too eager to repeat it many times at the start. Four repetition for each exercise will do at the start, but continue to increase it by two every week until you reach fourteen to eighteen times. It is not possible to give the exact number of repetitions suitable for different constitutions. You should realise the vast difference between ordinary every-day movements and concentrated exercises. The mind must be focussed on the actual set of muscles being exercised. Remember that if you persevere and do these exercises carefully, you are going to get definite results that will surprise you. Do not hold the breath in doing any of these exercises. Breathe normally. Do not fear if your muscles ache at the start; without any aching there is no real exercise.

Exercise 1.

Stand with your feet a few inches apart, with hands on hips. Bend from side to side from the waist keeping the legs straight. Bend to the fullest extent and then relax.

Exercise 2.

Stand at attention against a wall, arms overhead, bend forward with your head between your arms and endeavour to touch the toes. You will find it difficult but go on as far as possible. Continue approximately from 4 to 12 times. Do not bend your knees when you perform this exercise.

Exercise 3.

This exercise requires exactly the same position as No. 2 but not near a wall. With arms overhead, and without bending your knees as far as possible, bend backwards from the waist. Do not hold your breath. Breathe normally.

Exercise 4.

This is a very valuable exercise and it must be carried out correctly. Hands on hips, and stand to attention with the feet a few inches apart: bend forward on your waist, and them make a complete circle with the upper part of the body keeping the legs straight without bending the knees. Girls who are crazy for a thin waist will do well to do this exercise. Three times clockwise and three times anticlockwise will do for the start. But do not do this over six to eight times each way. In the third week you should do six or seven times circling clockwise and the same amount anticlokwise. But do not repeat this exercise more than the required number i.e. 6 or 7 times each way.

Exercise 5.

Stand at attention, hands on hips. Kick your legs alternately high up in the air in front of you. Four times to each leg and increase twice weekly. A common thing among our present generation is to stand with one of your knees bent. This exercise will cure this bad carriage.

Exercise 6.

Same starting position as previous exercise but this time raise your legs alternately to the sides. The same amount of repetitions as the previous one. When you raise one of your legs in both these exercises, keep your other leg straight. Raise your legs as high as possible.

These are the exercises which should be done for this month. In the next issue there will be more exercises. The correct positions should be understood, or else the performance of these exercises are useless.

Views and Reviews.

(By Sangaraja.)

A New Life Movement:

SOME mention has been made in recent issues of the *'Pathfinder'* of the desirability of introducing among our people the cult of the New Life Movement more or less on the same principles as those adopted by some other nations of the world. The matter is one with great possibilities for us in the future and deserves the serious consideration of the thinking section of our community. It would be necessary for us to formulate a simple and practicable scheme of Do's and Dont's but for the present I think the Dont's should be given a trial and if I am permitted to give the A.B.C. of them I must say—Do not smoke on public thoroughfares. Do not stand in groups at street corners and discuss matters which ought to be dealt with in more suitable places. Do not rejoice in scandal mongering and gossiping in topics which are injurious to the happiness and reputation of others. Do not seek your own advantage or gain at disadvantage or loss to others.

Ceylonese at World Conferences:

About a fortnight ago there were six Ceylonese in the city of Singapore on their way back to Ceylon after attending two very important conferences outside the island. One of them, Dr. F.S. Chellappah, O.B.E., Assistant Director of Sanitary Services, Ceylon, was returning from the League of Nations Rural Hygiene Conference held at Bandoeng and others Messrs. Perinpanayagam, Neisiah, Vanniasingam and Phillips and Miss. Paul were returning from the World Education Conference held at Tokyo. Mr. Perinpanayagam addressed a very largely attended Tiffin meeting of the Rotary Club of Singapore on Wednesday 25th August on some aspects of the conference he had attended. All his colleagues were present except Miss. Paul. A vote of thanks to the speaker was also proposed by a Ceylonese—Rotarian T. Sivapragasam, Co-operative Officer, Singapore. Dr. Chellappah and the teachers were met by the Singapore Ceylonese in the evening and entertained at an informal dinner at the Airport Restaurant. Messrs. Neisiah and Phillips and Miss. Paul left Singapore on Friday the 27th August but the other two teachers are touring the country from the South to North. Dr. Chellappah after seeing places of medical interest on his way from Singapore to Penang sailed for Colombo from the latter port.

on Friday the 3rd September by the Blue Funnel boat Patroclus. The previous night he was dined and wined by the Penang Ceylonese at the Windsor Cafe.

Vernacular Education:

I would commend an article in the Magazine of the Penang English School on this subject to readers of the *Pathfinder*. The article referred to emphasises the importance of vernacular education particularly to people like the Indians the Chinese and other ancient races whose history, philosophy, science and religion are recorded in their vernaculars in beautiful prose and verse which, the writer urges, should be studied in their original languages. The article also stipulates that children should not leave a vernacular school until after the 9th year in which case it assumes that the children will be able to master a foreign language more readily and more lastingly. I am glad to note that the Tamils are realising the need of educating their children in their mother tongue though they live in Malaya and are organising educational institutions in their various centres for vernacular education.

Spare Time:

I suppose that many of the readers of the *Pathfinder* have some spare time. May I ask them what they do with it? How many of them down in easy chairs gazing at the bare ceiling or turning from side to side and yawning? How many of them sit round playing cards (304 mainly) smoking, grumbling, shouting, bullying at the same time? How many of them meet their cronies regularly to speak about what is wrong with their neighbours, friends, enemies, rivals and others? Some readers perhaps use their spare time wisely, unselfishly and pleasingly. We are again discussing New Life Movement here indirectly. Have any of you spare ground in your compounds? Does it look beautiful and tidy? If you are a man with a wife and children, will you get together and plan a little garden that will improve the spot and please and refresh your eyes? Can you do nothing to improve your approach path? Can't the hedges round your compound be trimmed and made to look smart? Is there anything, besides reading, writing and attending to some club or association affairs, that you can do which you think must be done by servants only? Please do think about making the best use of your spare time.

Planting of Trees:

I have often heard it said that those who live in government quarters with compounds should not bother about planting of such trees as cocoanut, mango, orange, lime, etc. because there is no permanency of occupation and it is useless planting trees for the benefit of occupants who would enjoy the fruits although they did not labour for them. Such a doctrine seems most illogical, if not inhuman, for do we not every day of our lives enjoy the fruits of the labours of others before us? Did not our predecessors care for the welfare of posterity? A good deed is to be done for its own sake and not because the doer will enjoy the fruits of it, although the doer himself has found it in life that he is placed at one time or another in a position to enjoy such fruits more lavishly than he had ever hoped to. If all do good deeds, and if all good deeds bear fruits then it should be axiomatic that no one will fail to enjoy good fruits. Why should anyone be jealous at others' enjoying such fruits so long as they do not lose theirs? Live not for yourself and you will be surprised at the immense share of the world's good things you will always get.

The National Anthem:

The decision by the management of certain cinemas in the country to abandon

the playing of "God Save the King" at the end of the performance for reason that a large number of the cinema goers do not know the significance of the practice and do not observe the rendering of the Anthem with the customary reverence given it by the section of the community that understand its importance and sacredness, has been received with mixed feelings. To be quite direct and brief, the view of the theatre management is that it is better not to play the Anthem at all than to play it when it is not understood and reverred. It is a sensible view no doubt, but it is a great pity that in a country where there is British influence and English education the people who assemble at places of public amusements cannot be sufficiently educated to observe this Empire-wide practice. I am sure that if the better sort of theatre-goers will set a perfect and strict example to the less educated and less refined class of people at the shows, the Anthem could be played with absolute safety. I am inclined to blame those who know and are careless rather than those who do not know.

Price of Rice:

I have no doubt that all rice eaters are viewing the rapid and abnormal rise in the price of rice with considerable anxiety. Though we do not thrive entirely on rice, yet it is our staple food and any undue rise in its price concerns us immediately and intensely, particularly so when it is suspected that the traders are raising the price for no proper reason. All wars affect the prices of eatables adversely but at present there is really no war though there is fighting in China. In no way has the transport of rice from India, Burma and Siam been interfered with and there is no fear that it will occur in the near future. Therefore it is highly improper for rice merchants to make excuse of the skirmishes in China to hit their customers below the belt. It is some consolation that the authorities have the matter in hand.

Self Defence:

Judges of the Supreme Courts and Magistrates have recently taken some pains to explain to persons charged with causing injury or death that there is a limit to the right of self defence. I am very glad that this is being done because quite a number of people often exceed the limit of self defence in dealing with persons who, they allege, intended to harm them. Where one could defend oneself with the fist there would be no need for a stick and where one could defend oneself with a stick there would be no need for a knife or a gun. It is quite conceivable that a person can be provoked but no person can justify an act of defence exceeding the degree of provocation. The unfortunate fact is that too often a person with a fancied grievance magnifies a cause of provocation and inflicts an injury which he knows in his own heart is too much. For the safety of peace-loving society we should like to see two parties fight out their differences without resorting to the use of weapons and endangering limb and life.

Overcrowded Professions:

The people of Ceylon and India knew that this expression and its meaning long before the people of Malaya. At least twenty-five years ago it was said in Ceylon that there were more advocates and proctors than the island needed and that a great many of the legal fraternity did not make enough money to pay their rickshaw hire and that the majority of them hoped to live on the dowries of their wives rather than on their earnings. In other words their qualifications were passports to marriages in rich families with potential dowries. It has also been a common phrase in India that if you dropped a brick from a window into the street in an Indian City it would fall on the head of a

B.A. or M.A. These things appear to have been our experience only yesterday and it is impossible to believe that Malaya has plunged into the same position so soon. There are already so many lawyers in the country that one has to hesitate before choosing that profession for his ward. Even the medical profession is fairly full up and there is no room for teachers, clerks and other lesser categories. A change of outlook must precede a solution for such evils and the sooner the people strive to face the better it would be for the community.

Our Daily Bread:

I am always wondering what difference there is between the man who earns a huge sum of money and spends it on his requirements and the man who earns nothing but provides the requirements by his own labour. Again I am also trying to find out if one who is in receipt of a large salary, but whose mode of life is such as would absorb all one's earnings is happier than one who earns much less but whose mode of life is such as would not require more. I believe that there is hardly any difference between these people, but I am not sure that you readers agree with me. Perhaps the man who provides his requirements by his labour is the happiest and the most rational sort of person. With the bare fact that all English educated young people of our community cannot get salary-earning jobs staring us in the face it behoves all of us to realise the truth that our daily bread can be secured in more ways than one, and that happiness depends on understanding and contentment. Let us not forget *The Good Earth.* I am a firm believer in the dignity of manual labour and the grandeur of persuading the soil to smile with its munificence and generosity—Knock and the door shall be opened—Dig and the bread shall be given—Why hesitate—Why be shy?

A Successful Holiday.

———:o:———

(By—Sellam.)

BRITISH Malaya has more holidays than her neighbouring countries. We generally long to have holidays but when they come, we fail to make good use of them. The very fact that so many are finding it difficult to arrange a holiday at all, makes it the more imperative that when we have a holiday we should make good use of it. Money that is scarce must not be expended without adequate return in pleasure and recuperation. Our reservoir of energy need to be replenished periodically by rest and relaxation. We may not be able to afford a holiday; but all the same, we may find ourselves worse off in the long run if we do not take one.

To make holidays successful a complete immersion of personality in the waters of health and life is advisable. Some holidays are failures; people return from them jaded and out of tune, less fitted for their tasks than they were when they went away. Some holidays turn out quite wonderful. But those who take the necessary precautions can, generally speaking, guarantee for themselves a thoroughly enjoyable time.

The successful holiday is not dependent, for example, on any particular locality. You

do not need to go to Venice or Switzerland to find it; it may await you on some place village or a farm or the popular holiday resorts such as Morib, Port Dickson, Dusan Tua, and Klang Gates etc, close to your home. Nor does it matter how much or how little you have to spend. Some lavish three months' salary on a week or a fortnight's holiday, get less fun out of it than others who, with a few necessary things and a little money in their pockets, drink the very nectar of the Gods as they tramp mountains and valleys enjoying the beauties of nature. Nor has weather very much to do with it. Sunny days are what we hope for when we pack our suit-cases. But sunny days are of little use without sunny hearts, and the right spirit can extract enjoyment even from a wet day.

Part of the secret of a good holiday lies in the right companionship. Who of us really cares for a lonely holiday? The average man must have someone to share his joys; otherwise holidays lose half of their piquancy. Yet how often a holiday is spolied by an unwise choice of friends. In the case of a married man, I could not think of anybody else more fitting and suitable, than his wife and children, to share his joys of a successful holiday. What a pleasant and happy sight it is to watch the kiddies run about and amuse themselves while the wife displays the sweetest smile of satisfaction on her lovely face. Wife is the better half of a husband, and the brimful of joys she experiences, added with those of the husband, would make the holiday an ideal and successful one.

Another reason why holidays are sometimes disappointing is the fever of haste which infects them. If we can avoid haste, as far as possible, we could make the holidays more bright and cheerful rather than hurrying through things. There are some simple glories which one cannot avoid but see, if only one does not hurry through things. Generally, to hasten is to lose or not to do a thing correctly. For the man who hastens through God's garden can have small chance to appreciate the beautiful flowers and other gifts of nature.

There are always people who are so absorbed in enjoying the latest thrills of human invention that they have no eyes for the simple glories that fall daily from the hands of God. Yet the glint of the moonlight upon a calm water is finer than the capers of the dance-girl on the films or in the dance hall. What of the wonders of the Lake Gardens and its surrounding small mountains? What of the fascinating scroll which the days unfold in sky and field and in the mind of man? What a pity, only a few want to see.

> "Open thine eyes and see! Heaven hath all unfurled"!
> "Thou seest it not! Then art thou blind drunk with the world."

More than one holiday seems in retrospect a golden time when we think of some happy discovery in human nature we made, some enduring friendship that was begun then, some lesson in sympathy with a class of the world's workers other than our own which was then imparted to us. Make, therefore, some effort during your next holiday to break new ground.

A specially good holiday, moreover, is usually one in which we taste some fine experience for the first time. Look back into your past holidays and see if this is not true. Why is it that you remember with such vividness and pleasure that week, at the Morib shores, about five years ago? Because you were then initiated into the thrills of breathing the fresh sea air—an experience you did not have before,—because your childreen had a wonderful time there—so they said,—because for the first time you and your wife saw the excellent beautly of

the full-moon which appeared to shed all her soft and cool rays on you both and that your hearts were moved and you felt the ecstasy of that moment in life, while your dearest little kiddies played 'hide-and-seek' in that wonderful moon-light.

Unless our holidays have in them such moments of happiness they have fundamentally failed. Such experiences are imperishable; beyond any man's power to buy. Without them, the most expensive holiday is a poor investment. With them, the cheapest is a JOY FOR EVER.

Personal and General.

———:o:———

SELANGOR.

Kuala Lumpur.

Mr. A. Ponnampalam (Revenue Surveys) and family have returned from Ceylon.

Mr. P. Sangarapillay of the State Treasury has returned from leave and resumed duty.

Mr. S. Navaratnam of the G.P.O. is being transferred to Klang as Post Master.

Mrs. L. Ponnampalam, wife of Mr. M. Ponnampalam, Accountant, Treasury, who is one of the foundation members has given birth to a son.

Mrs. Kanagaratnam, wife of Mr. K. Kanagaratnam of the P. & T. Dept., has given birth to a son.

Mrs. Saravanamuthu, wife of Mr. M.A. Saravanamuthu of the Town Planning Dept., has given birth to a son.

Mr. M. Selvadurai, the former District Secretary of the J.C.S. Brickfields Road Area has returned from Ceylon.

Mr. A. Manickavasagar of the P. & T. Dept., Kuala Lumpur and family have left on a holiday to Ceylon.

Mr. S. Sinnathamby of the E. W. & W's Office, Railways, Kuala Lumpur, has gone on transfer to D.E's Office, Ipoh as Cheif Clerk.

The death occurred at her son's residence (Mr. T. Sivasamboo of the Central Accounts Office, P. & T.) on 1.8.37, of Mrs. Thamotharampillai, wife of the late Mr. Thamotharampillai of Urumparay. The deceased lady belonged to a philanthropic family.

Mr. V.K. Subramaniam, Chief Assistant, Oriental Life Office, has returned with his wife from Ceylon.

There was a magic show at the Pasar Road School on Sunday, 8th August, 1937 at 4.30 p.m. It was organised by the Headmaster, Pasar Road School, Mr. C.S. Arunachalam of the Works and Buildings, P.W.D., K.L. and a few others. Most of the Tamils resident in the Imbi & Pasar Roads area contributed towards the cost. The performers were the pupils of Sri Peethampara Swami of India.

The Pasar Road School held its Annual Athletic Sports on Thursday, 12th August, 1937. There was a large gathering and the most outsanding feature of the sports was the Physical Drill. The Hon'ble the British Resident, Selangor, gave away the prizes.

A daughter was born to Mrs. V. Veluppillai, wife of Mr. V. Veluppillai, a member of the District Committee, Sungei Besi Road Area.

Mr. P. Sinnathamby a member of the Sungei Besi Road Area District Committee

has been promoted as Assistant Head-Overseer. We wish him all luck in his new career.

Kajang.

The marriage of Mr. K. Subramaniam, Clerk, Sanitary Board, Kuala Lumpur to the neice of Mr. V.S. Ponnampalam was celebrated according to Hindu rites on the 26th. August, 1937 at Kajang. Although no invitations were sent out, the ceremony was witnessed by a large number of relations and friends of Messrs. V.S. Ponnampalam and K. Subramaniam.

Mr. T. Mylvaganam, Senior Master, High School, Kajang, gave a grand children's tea party followed by a group photo on the occasion of the birthday of his eldest daughter. Invitations were issued to all his friends in Kajang.

Banting.

Mr. V. Thambiah, Sub-Overseer, Sungei Rawang, has gone on 40 days' vacation and 6 months' half-pay leave.

Kuala Selangor.

Mr. V. Nagalingam, a member of the Society, has gone on leave to Ceylon.

Mrs. K. Thambipillai has returned from Ceylon. We regret to note the death of her youngest child during her stay in Ceylon.

Mr. M. Rajathurai, a member of the Society, who has been on the 'Open Vote' of the Sanitary Board has been placed on the Non-Pensionable Scheme. We wish him further advancement.

Klang.

Mr. A. Arunasalam of the District Hospital, Klang (Clerk) has been transferred to Port Dickson to the office of the Regiment.

Mr. S. Thilliampalam of the P. & T. Dept., Kuala, Lumpur who proceeded on leave to Ceylon, is reported to have joined the band of benedicts.

Mr. V. Thambiah, Post Master, Klang, a member of the District Committee, Klang & Port Swettenham, has been transferred to Seremban on promotion. He was an ardent worker of the Committee and was our Chairman for last year. We owe him a debt of gratitude for his valuable help. We wish him every success and prosperity in his new place.

A son was born to Mr. & Mrs. N. Muttiah. Mr. Muttiah is a member of our Society.

Perak.

Mr. S. Nallathamby has been re-instated in the Medical Department and is stationed at the District Hospital, Kuala Kangsar.

Mr. S. Velumylum has been re-instated in the Medical Dept., and is working in the District Hospital, Taiping.

Dr. K. Rajaratnam has been transferred from the Klian Intan Hospital to the Taiping District Hospital. His place was taken over by Dr. S. Kanapathipillai who has returned from long leave.

Dr. Thambar, Assistant Medical Officer, in charge of Parit Buntar Hospital has gone on two weeks' vacation leave to Penang. Dr. Puran Singh, A.M.O. District Hospital, Ipoh, has gone to Parit Buntar to relieve him.

Mr. Veluppillai Rajaratnam has passed the final examination in the College of Medicine, Singapore. He is the youngest brother of Mr. V. Nadason of Revenue Survey Office, Taiping, and of Mr. V. Manickam of Ipoh Hospital.

Mr. N. Eliathamby, J.P., has been appointed by the Resident, Perak, to be Registrar of Hindu Marriages for the District of Larut and Matang.

The following have been called to appear before the Promotions Board for promotion from Grade I to Special:—

Mr. Peter, Chief Clerk, District Office, Krian,

Mr. S. Paramanather, Chief Clerk, District Office, Taiping.

Mr. A. Seenivasagam, Secretariat, Taiping.

Mr. A.S. Kathiramer, Chief Clerk, A. D.O's Office, Selama.

We wish them success.

The infant daughter of Mr. K. Muttaiyah, District Hospital, Taiping, passed away on the 3rd day after the birth. Our heart felt condolence to him. He is one of the oldest member and is a Committee member of the Taiping District.

Mr. S. Vythilingam of the Magistrate's Court, Ipoh, and the late Honorary Secretary of the Ipoh District Committee of the Jaffnese Co-operative Society has left for Ceylon on a short holiday.

Mr. A.V. Ponniah, Honorary Secretary of the Ipoh District Committee of the Jaffnese Co-operative Society Ltd., has resigned and Mr. K. Swaminather has been elected in his place.

The wedding of Mr. S. Daniel of the F.M.S. Railways, to Miss. Lily Ratnaticam took place on the 27th August, 1937. A largely attended reception was held at the bridegroom's residence at Spooner Road, Ipoh.

The marriage of Mr. S. Ayadurai of P.W.D., Tapah, to Miss Jayalakshimi Subramaniam of Menglembu took place on the 1st. September at the bride's residence.

Negri Sembilan.

An 'at home' by the Ceylon Tamil Association, Negri Sembilan, was held at the Vivekananda Students' Hall premises on 21. 8.37 at 5 p.m. There was a large gathering of both ladies and gentlemen. Mr. S. Thambyrajah, J.P., presided. Some lively speeches were made, including a few from some ladies who spoke of their experiences out here, and of the necessity of having an active communal association. The function terminated at 8 p.m.

Messrs. S. Rajah and A. Kanagasabai, Sanitary Inspectors, Seremban, have been transferred to Tampin and Gemas respectively.

Mr. J.T. Thambithurai has come over here and assumed duty as Financial Assistant, P.W.D.

Pahang.

A Badminton Tournament for the "Ong Cheng Jim Badminton Challenge Cup" was held in Kuala Lipis. There was a very keen competition among the teams of the following Clubs:—

Lipis Recreation Club, Chinese Club, Clifford School, Medical Club, Malay Club and Pahang, Club.

The final was played at the Lipis Recreation Club courts between the teams representing the Lipis Recreation Club and the Chinese Club on 9th August, 1937, when the former defeated the latter.

The following who are all members of the Jaffnese Co-operative Society represented the winning team:—

Messrs. E. Chelliah, M. Nadarajah, T. Canagendram, M. Kathiravelu, N. Selvamanikam and S. Sittampalam.

The marriage of Mr. A. Sinnathamby, District Office, Raub, to Miss Tavanayaki Ammal Kandiah, eldest daughter of Mr. K. Kandiah, Financial Assistant, P.W.D. Kuala Lipis, took place in the presence of a large gathering of relatives and friends, at the bride's residence on Tuesday the 17th August, at 4 a.m. The residence was tastefully decorated for the occasion and floodlit. There was an 'At Home' at 5 p.m. the same day when speeches were made wishing the new couple all prosperity.

It is regretted to note that a son of Dr. P. Ponnampalam, Assistant Medical Officer, Bentong, met with an accident at Kuala Lumpur resulting in a simple fracture of his right leg; we are glad however that he is making good progress.

With the closing of the Government English Schools in Pahang after the 2nd term, all the teachers were in Raub for a fortnight undergoing physical training under the Superintendent of Physical Education, F.M.S. From Bentong all were away except Mr. N. Appudurai, Head Master.

It is understood that Mrs. R. Arumugam of P.W.D. Bentong, and children will be leaving on a holiday to Ceylon in the near future.

Mr. K. Muthucumaru assumed the duties of Chief Clerk, District Office, Bentong, in succession to Mr. Pereira who has gone on transfer to Klang.

Mr. M. Thambiah of the District Hospital is blessed with a son.

Mr. S. Selvaratnam of the Government English School and Mrs. Selvaratnam and Mrs. S. Thurairajasingam and family left for Ceylon on a holiday.

Mr. P. Sabapathy, Head Overseer, Kuantan, and Mrs. Sabapathy have returned from Ceylon.

Preparations are in hand for the entertainment of His Highness the Sultan of Pahang on the occasion of his Official Visit to Kuantan from September, 7th to 12th. The Indo-Ceylonese Community will entertain H.H. and party to a dinner on the 8th September.

General.

Miss Ranee Paul, Messrs. Phillips, Perinpanayagam, Nesiah and Vanniasingam (Ceylon Delegates to the World Education Conference at Tokyo) were entertained to tea by the Ceylon Tamils' Association, Singapore on Wednesday 25th August.

Another distinguished guest at the function was Dr. S.F. Chellappah, O.B.E., (Ceylon delegate to the Special conference organised by the League of Nations at Bandoeng, Java.)

Two well-known families were united by the marriage of Dr. K. Sivagnanaratnam son of Dr. C. Kanagaratnam, Medical Practioner, Jaffna and the late Mrs. Kanagaratnam with Miss Padmawathy only daughter of Mudaliar and Mrs. V. Ponnampalam of Urumparay on Thursday 9.9.37 at the Bride's residence.

A new Co-operative Hospital for Tholpuram, Jaffna. The ceremony of laying the foundation stone of this Hospital at the 11the mile post on the Manipay—Kayts Road was performed by Dr. S. Subramaniam (Retired Provincial Surgeon, Jaffna) on 26th August, 1937. We extend our congratulations to all those who are connected with this noble undertaking.

Jaffnese Youths' League, Kuala Lumpur. The members of the Jaffnese Youths' League, Kuala Lumpur will give a Variety Entertainment, at the Town Hall, on Saturday 25th September, 1937 at 8.30 p.m.

"வழி காட்டி"

——:o:——

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க சஞ்சிகை.

———

பொருளடக்கம் பக்கம்.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள் ... ... 1.

சீதனப்பேயால் சீரழிந்த குடும்பம் ... ... 4.

வெற்றி யாருடையது ... ... 6.

பெண்கள் நிலைமை ... ... 9.

இல்லறம் ... ... 12.

எங்கள் செல்வச் செல்விகளுக்கோர் உயர்வு ... ... 16.

சரஸ்வதி... ... ... 17.

எங்களிடத்தில் ரசீது, செக்றேள், பாக்கெட் செக்றேள், பில் புத்தகங்களும், அவ்டுமேன்ட், ஐ.ஒ.யூ., புறமெசரி நோட்டுகளும், திருமணப் பத்திரிகை முதலிய அச்சு வேலைகளும், இன்னும் ஸ்டேஷனரி சாமான்களும், சகாயமான விகிதத்திற்கும், குறித்த காலந்தவறமலும் செய்து கொடுக்கப்படும்.

தேவையானவைகளுக்கு கீழ்கண்ட விலாசத்திற்கு ஆர்டர் செய்யுங்கள்.

இன்டர் நேஷனல் பிரின்டர்ஸ்,
27, ஜாவா ஸ்திரீட், கோலாலம்பூர்.

"வழி காட்டி"

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க.	ஈசுர ஆண்டு, புரட்டாசித் திங்கள்.	இதழ் சு

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

—:o:—

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழ்வு.

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழா ரெனின்"

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்குப்போல், கற்றதனாலாய பலனை நாம் அப்பரம் பொருளைத் தொழுவதால் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்பரனின் திருவருளாலேயே நாம் ஜனித்து, ஜீவித்து, வருகிறோமென்பதை உணர்ந்து நடந்து வருவோமாகில், நம் ஆன்மா கடைத்தேறும். பாதகம் தலைகாட்டா தொழியும். அக்கிரமம் அகன்று விடும். சாதுக்களாய் வாழ்ந்து சமூகப்பணி, தேசப்பணி செய்ய ஏதுவாயுள்ளதும் அதுவே. அவரே நாம் எடுத்துக் கொண்ட தொண்டுக்கும் தோன்றாத் துணைவராய் நின்று உதவி புரிவார்.

* * *

சீதனத்தால் வரும் கேட்டை மிக விளக்கமாகவும் சுருக்கமாகவும் "சீதனத்தினால் சீரழிந்த குடும்பம்" துலக்கிக் காட்டுகிறது. பாவம் ரூஜேஸ்வரி சீதனமில்லாததினால் இக்கதிக்காளானாள். ஆனால் சீதனத்தைக் கொடுத்துக் கலியாணஞ் செய்து கொண்ட ரத்னகுமாரின் மனைவியின் கதி இனி யாதாகும். பாவம் அதிக "ஆசை கோடி தரித்திரம்" என்பது உண்மையாயிற்று. எல்லாவற்றையும் உன்னித் தற்கால வாலிபர் அந்தச் சீதனப் பேயை ஒறுத்து விலக்கினாலொழிய பெற்றோரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட பெண்களால் என்ன ஆகும். பெற்றோர் தம் மக்களின் பிற்கால நலனை நாடித் தங்களுக்குள்ளனவற்றைப் பிரித்துக் கொடுப்பார்கள். ஆனால் அதையே காத்து நின்று பெண்களை விவாகஞ் செய்பவர் அறவே ஒழிந்தாலொழிய நம் சமூகம் ஈடேறாது என்பது உண்மையே. பெற்றோர் தம் பெண்களுக்குக் கொடுக்கும் பணத்தைக் கொண்டு தாம் பணக்காரரென்ற பெயரெடுக்கவிரும்பும் ஆடவரையும், அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தமது கடனைத் தீர்க்க விரும்பும் ஆடவரையும், அந்தப்பணத்தை வீண் விரயம்செய்து செலவழித்து விடும் ஆடவரையும், அதையே கொண்டு சீவியம்பண்ணக் காத்து நிற்கும் ஆண்களையும், என்ன பெயரிட்டு எவ்விதமாய் அழைக்கலாமென எமக்குத் தெரியவில்லை.

* * *

வெற்றி யாருடையது என்று இன்னும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பாவம் கனகத்தின் கதியாதாகுமோ! கமலம் கனகத்துடன் சேர்ந்து "சந்தன மரத்தைச் சேர்ந்த அகில் மரமும் சந்தன மணம் வீசப் பெறுவதுபோல்" நாளடைவில் திருந்தி வருவது கேட்டு மிகவும் சந்தோஷமுறுகிறோம். நல்லோருடன் சேர்வதால் பெருமையும் இழிந்தோருடன் சேர்வதால் இழிவும் நாளடைவில் அடைவது கண்கூடு.

* * *

சரோஜாவால் எழுதப்பட்ட பண்டைக் காலராணி பத்மினியின் சரிதை பெண்களுக்கு உற்சாகமளிக்கக் கூடியது. ஆபத்துக் காலத்தில் புருஷனைக் காப்பாற்றச் செய்யும் தந்திரம் பெண்கள் பலமில்லாதவரானாலும் மகா தந்திரசாலிகளென்பதைக் காட்டுகிறது. குதிரையின் குணமறிந்து அதற்குக் கடவுள் கொம்பு கொடுக்க வில்லையாம். ஆனால் முரட்டு எருதுக்கு ஏன் கொம்பைக் கொடுத்தாரோ தெரியவில்லை.

* * *

கணவனும் மனைவியும் என்ற விஷயமும் மிக அழகாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கலியாணமானது நம் பூர்வீக மக்களால் தெய்வ அனுகூலமென்றே கருதப்பட்டு வந்தது. அதன்படியே தற்காலத்திலும் பலர் நம்பி வருகின்றனர். பூர்வ காலத்தில் முனிவர்களாலும், ரிஷிகளாலும், பதிவிரதைகளாலும் ஏற்பட்ட சாபங்களும், அதின் விமோசனத்தின்படியே அடுத்துவரும் பிறவிக

ளில் அவர்களுக்கு அமைவதும் எல்லாம் வினைப் பயனும் விதிவசமுமெனப் புராணங்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றன.

"தாரமும் குருவும் தலையிலெழுத்து" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. மற்றெதையும் மனுஷ எத்தனமென எண்ணினாலும், இந்த விவாக விஷயத்தை மட்டும் தெய்வ எத்தனமெனவே நம்மவர் முழு விசுவாசத்துடன் நம்பி வந்தனர்; வருகின்றனர். ஒரு பெண்ணுக்குப் பல ஆண்களையும்; ஒரு ஆண்மகனுக்குப் பல பெண்களையும் சடங்கு பேசிக் கடைசியில் ஒன்றுதானே பொருந்துவது வழக்கம். சில வேளைகளில் எல்லாம் பொருத்தி வந்தாலும் திடீரெனத் தாலிகட்டுவதற்குள் தடைபட்டு விடுகின்றது. அதைப் பார்த்தவர் "அது ஏதோ தெய்வ சம்மதமில்லை. "விதி இல்லை" என்று சமாதானம் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். அதன் கருத்து என்ன?

இப்படியே அப்பரம் பொருளின் ஆக்ஞைப்படி பிறந்து முதலும் நம் குழந்தைகட்கு ஏற்ற வரனை, ஊர் தேடினால்தானென்ன. பெற்றோர் தேடினால்தானென்ன; இல்லை அந்தப் பெண்ணே தேடினால்தானென்ன! என்ன இருந்தும் நம்மவர்க்கு மற்ற எச்சாதியார்க்குமில்லாத ஓர் மகத்தான பூஷணம் மனம், வாக்கு, காயம், என்னும் திரிகரண சுத்தியால் ஏற்பட்ட கற்பு என்னும் விலைமதிப்பற்ற பூஷணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே. பிற சாதியாரின் பாழாய்ப்போன நாகரீகத்தைப்பார்த்து நாம் நம் அரிய பூஷணத்தை விலக்கலாமா? நாணம், மடம் அச்சம், பயர்ப்பு, என்பதே நம் சகோதரிகட்குரிய விலையேறப் பெற்ற அணிகலன்கள். காலத்திற்கேற்ற கோலமாக நடந்து வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல் சுயேச்சையாய் அதாவது தம் பெற்றோர், புருஷருடன் வெளியில் சென்று வந்தால் அதில் தோஷமில்லை. ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்கு கலியாணமாகுமுன்போ, பின்போ வேறு புருஷரின் ஸ்பரிசம் ஆகாது. அதனால்தான் நம் முன்னோர் தம்மக்களை மிகவும் மரியாதையாகக் காப்பாற்றி ஒரு புருஷன் கையில் ஒப்படைத்தனர். அதே பெற்றோரின் விசேஷித்த கடன். அதை விட்டு அந்நிய நாகரீகத்தைப்பார்த்து நம் பெண்களை வரன் தேடவிடுவதால் அவர்கள் தங்கள் அரும் பூஷணங்களைச் சிறுகச் சிறுக நழுவ விட்டுவிடுவார்களன்றோ. மற்றவகையில் கெட்டுப் போகாவிட்டாலும், மனத்தூய்மையில் மாசு படிந்துவிடுமே. ஆண்மகனின் குணத்தை அவர்களறிவதெங்ஙனம். சிறிது நாட்கள் பழகினதும் அவனையே காதலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறார்கள். நெருப்பையும் பஞ்சையும் ஒரு இடத்தில் வைத்தல்போல் வயசு வந்த ஒரு ஆணையும், பெண்ணையும் ஒருமித்துப்பழக விடுவதால் பெரும் அபாயமல்லால் வேறு நன்மை என்ன. தெய்வாதீனமாக அதுவே விதியாகி அவன் விவாகஞ் செய்து கொண்டால் பாதகமில்லை. இல்லாவிடில் அப்பெண்ணின் கதியாதாவது. அவளை மணக்கப் பின் வேறு ஆர் விரும்புவார். "அரைக்காசுக்கு அழிந்த மானம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் மீண்டும் வருமா? இப்படியான பழிகள் ஏதும் நேர்ந்து விடாமல் காப்பதற்கே நம்மவர் பெற்றோர்வரன்தேடும் வழக்கத்தைக் கொண்டனர்.

* * *

பூனமரத்தின் நன்மையறிந்து இனி நாம் ஊர் போன காலமாவது செய்ய முற்படுவோம். ஊரிலிருப்பவர் இவற்றை யோசித்து தொடங்கினால் நன்மையாகும்.

* * *

தெய்வபக்தி நாளடைவில் சிலரிடம் குன்றிப் போகத் தலைப்பட்டதால் நம் மூதாதையர் பயந்து தம் பெண்மக்களைக் காத்துவரத் தலைப்பட்டனர். ஒழுக்கங் கெட்ட ஆண்களாலேயே பெண்களை வீட்டிலேயே இருத்தி தகப்பன்தமையன் முதலிய ஆண்மக்கள் அவர்களைப் போஷித்து வரத் தொடங்கினர். ஒழுக்கங் குறைந்த ஆண்மக்களை துஷ்ட மிருகங்களைப்போல் பயந்து விலக்கினர். உலக அனுபவமற்ற சிறுமிகட்கு அவற்றை ஆராயச் சக்தி போதாதென அவர்கள் எண்ணுவது சகஜம்தானே. அதனாலேயே பெற்றோர்தாமே ஓர் ஒழுக்கமானவனைத்தேடி மணம் புரிந்து வைத்து அதையே நாளடைவில் வழக்கமாகவும் கொண்டுவந்துவிட்டனர். இவ்வளவு அருமையாகப் பெற்று வளர்க்கும் பெற்றோர் தம் மக்களுக்குத் தீங்கைத் தேடுவரோ?

தம்சாதி சமய அனுஷ்டானங்களைக் கைவிட்டு அயல் நாகரீகத்தைப் புகுத்துபவர் இருதோணியிலும் கால்வைத்து கரையேற வழி தெரியாமல் திகைப்பவனைப் போல் திகைக்க வேண்டியதே.

தெய்வபக்தி அதாவது கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் நாம் செய்வ தெல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார் என்ற எண்ணம் வேண்டும். அதுவே நம்மைச் சீரிய பாதையில் செல்ல வழிகாட்டும்.

ஆதிகாலத்தில்யாவரும் தெய்வபக்தி நிறைந்து, பெரியோர், பெற்றோர் சொற்றவழி நடந்து வந்ததாக வாசிக்கிறோம். பெண்களும் தாங்கள் விரும்பிய ஒரே வரனைப் பெற்றோரின் அனுமதியுடன் மணமுடித்துப் பதிவிரதா சிரோன்மணிகளாக வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் வேறு ஆடவருடன் பழகித் திரிந்ததாகவோ கூடித் திரிந்து அவர்கள் குண நடைகளைச் சோதித்தோ மணமுடித்ததாக நாம் வாசிக்கவில்லை. ஒருத்தி ஒரு ஆண்மகனின் அழகை மட்டும் மெச்சாமல் வீரப்பிரதாபத்தையோ, பக்திப் பெருக்கையோ,

தைரியத்தையோ மெச்சி அவன் மேல் காதல் கொள்வாள். அந்தக் காதலுக்கு ஏதும் இடையூறு நேருங்கால் தன் பிராணனை விட்டுவிடுவாளன்றி வேறு மணம் செய்து உலகில் வாழ இச்சை கொள்ளாள் என்று வாசித்திருக்கிறோமல்லாது, ஒருவனுடன் பழகிப்பார்த்துப் பிடிக்கவில்லை யென்று அவனை விட்டு வேறொன்று செய்வதாக நாம் அறியோம்.

இன்னும் தற்காலத்தில் பெற்றோர் தம் பெண்களுக்குத் தெரியாமல் மணம் பேசி வருவதும், ஏதோ நம் மூதாதையரின் ஆழ்ந்த யோசனையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதே எமது கருத்து. ஒரு பெண்ணுக்குப் பல இடங்களிலும சடங்கு பேசித்தானே ஒன்று பொருந்துவது வழக்கமென்று முன்பு சொன்னோம். அப்படியே முதல் ஒரு இடத்திலிருந்து சடங்கு பேசி வரும்போது பெண்ணறிவாளாகில் உடனே அவள் அவன்தான் தனக்கு நாயகனாய் வரப் போகிறவனென்று மனதில் பதித்து விடுவாளல்லவா? பின் அது சரிப்படாமல் மாறுபட்டுவிடின் வேறு பேச நேரிடும். அப்போ இது எல்லாம் அறிந்திருக்கும் பெண்ணின் மனம் என்னவாய்தான் கலக்கமுறுதிருக்கும். நிச்சயமான பின் சொல்லலாமென்றாலோ தற்காலத்தில் தாலி கட்டும் வரையும் சடங்கை நிச்சயமென்று எண்ணுவது அசம்பாவிதமாயிருக்கிறது. ஆதலால் சடங்கு பேசுவதும் பெண்ணுக்குத் தெரிவதால் வீண் மனக் கலக்கமல்லால் வரும் நன்மைதானென்ன?

பண்டைக்காலத்துக் கற்பரசிகள் பலருக்குப் பெற்றோரே மணம் பேசி முடித்துவைத்ததாகவும், சில பெண்களுக்கு ஆடவர் வில் முதலிய ஆயுதங்களால் தம் கெட்டித்தனத்தைக் காண்பித்து அதனால் மாலை சூட்டப் பெற்றதாகவும் அறிகிறோம். சாவித்திரிக்குச் சடங்கு பேசும்போது சத்தியவானின் பெற்றோரே சாவித்திரியின் பெற்றோரை பெண் கேட்டு அனுப்பினர்களாம். சத்தியவான் சகல அம்சங்களிலும் சாவித்திரிக்கு ஏற்றவனாயிருந்ததால் தகப்பனார் உடனே சம்மதம் கொடுத்து விட்டாராம். அதை அறிந்த சாவித்திரி அவனே தனக்கு மணாளனென மனதால் வரித்துவிட்டாளாம். அதன் பின் நாரதர் வந்து அவனுக்கு ஆயுள் மிகச் சொற்பமென்றும், கலியாணமாகி ஒரு வருஷத்தால் இறந்து விடுவானென்றும், அவனது பெற்றோரும் நாடு நகரிழந்து கபோதிகளாகி காட்டில் கஷ்டப்படுவார்களென்றும் சொல்லிச் சென்றாராம். அதன் பின் சாவித்திரியின் தந்தை சாவித்திரியை மணமுடித்துக் கொடுக்கத் தயங்கினதும் அவை எல்லாம் அறிந்த சாவித்திரி தந்தை வாக்குக் கொடுத்த அன்றே தான் சத்தியவானின் மனைவியாய் விட்டதாகவும், தான் இனி அவனை விட வேறு ஒருவரை மணக்கச் சம்மதிக்க மாட்டாளெனப் பிடிவாதஞ் செய்து தகப்பனைச் சம்மதிக்கப்பண்ணினதாகவும் வாசிக்கிறோம். சாவித்திரி மணமுடிந்ததும் தகப்பனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் புருஷனுடன் அவனது பெற்றோர் வசித்து வந்த காட்டுக்கே சென்று அவனைப் போல் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வந்ததும், ஒரு வருஷமும் கழிய சத்தியவான் இறந்ததும், தன் பதிவிரதா தர்மத்தால் யம ராஜனையே கண்ணால் கண்ட சாவித்திரி அவனுடன் கூடவே சென்று வாதாடி, ஈற்றில் தன் மாமன், மாமி இழந்த நாடு நகரையும், கண்களையும், தன் புருஷன் உயிரையுமே வரமாக பெற்றதும் யாவும் அறிகிறோம்.

தற்காலத்தில் எவராவது பெற்றோர் அப்புடிச் சடங்கு செய்து கொடுக்க இசைவார்களா? அப்படித்தான் செய்து விட்டபோதிலும் செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட தங்கள் பெண்ணை ஒன்று மற்றவனுடன் கூட்டி அனுப்புவார்களா? பழைய காலத்தவர் தெய்வ பக்தி நிறைந்தவர்; எல்லாம் விதி வசமென எண்ணி மனதைத் தேற்றிக் கொள்பவர். தற்காலத்திலெனிலோ, என பிள்ளையை கவனமாய் பார்க்கவில்லை யென்று மருமகனிட்டம் சண்டைக்குப் போய்விடுவார்களல்லவா?

பெண்களும் சாவித்திரியைப்போல் எல்லாவற்றையும் அடையப் பெற்று, தன் கௌரீ பூஜையாலும், வைசாக்கியத்தாலும் இறந்துபோன தன் கணவனுயிரையே மீட்டுக்கொள்வரோ? ஆதிகாலத்தவரைப்போல் நாமும் சுயம்வரம் நடத்திக் கொள்ளுகிறோம் என்று கூச்சலிடும் நம்மவர் ஆதிகாலத்தவரைப்போல் இப்படியானவற்றையல்லவோ பின்பற்ற வேண்டும்.

இன்னும் நளாயினிக்கு ஏற்ற புருஷன் மாமுனி அல்லவென அறிந்தும் அவளின் விருப்பத்தை அறியாமல் மணமுடித்துக் கொடுத்தனர் பெற்றோர். அவளும் தன் விதிப் பயனென எண்ணி தன் புருஷனுக்கெற்ற பணிவிடைகளைத் தவறாது செய்து, சூரியனையும் தடுக்கும் ஆற்றல் படைத்து மகா பதிவிரதை எனப் பெயரெடுக்கவில்லையா? அப்படியே நம் மூதாதையர் கேவலம் சிற்றின்பத்தை ஒரு சுகமெனமதியாமல், பேரின்பத்தையே அரிய பேறாக மதித்து தமக்கும் தம் பத்தாமாநாக்கும் என்றும் அழியாப் புகழை நிலைநிறுத்திச் சென்றனர். பெண்களின் உதவியின்றேல் ஆண்கள் பெரும் புகழடைந்திருக்க முடியுமா? தற்காலத்தவர் முழுதுமே நம் முன்னோரைப்போல் செய்ய இயலாவிடினும் அக்கற்பரசிகளின் சரித்திரங்களை வாசித்துத் தம்மக்களுக்கு நாளாந்தக்கதைகளாகச் சொல்லிவந்தால் சிறிதேனும் அவர்கள் மனதில் பதிய இடமுண்டு. அதனால் அந்நியநாகரீகம் நம்மை விட்டொழியும்.

சீதனப்பேயால் சீரழிந்த குடும்பம்.

(இ. வே.)

வாசுதேவருக்கு அரசாங்கத்தாரால் "முதலியார்" பட்டம் கொடுக்கப்பட்டதல்ல; இருந்தும் அவ்வூரிலுள்ளோர் அவரை, "வாசுதேவ முதலியார்" என்றே அழைப்பார்கள். அவர் அறிவிற் சிறந்தவர். நாவன்மையுடையவர். அவருக்கு விவாக காலம் வந்தபொழுது, அவர் சீதனம் பெற்றுப் பெண்ணைக் கொள்ளவில்லை. அவர் தனது சொந்தத்திற்குள்ளேயே, சகல சுகுணங்களும் பொருந்திய ஓர் கன்னிகையை விவாகம் செய்துகொண்டார். "நன்மை, தின்மை, கஷ்டம், சுகம்- இன்பம், துன்பம், சகலத்திலும் பங்கு பற்றக்கூடியவள் மனைவிதான்" என்று தனது நாயகிமேல் அன்பு பாராட்டி வந்தார். அவர்களிருவரின் அன்பின் பயனாக, அவர்களுக்கோர் தவக்குலமணிபோன்ற ஆண் குழந்தை உதித்தான். அவ்விளந்தளிருக்கு, "ரத்னகுமார்" என்று நாமகரணம் சூட்டினார்கள்.

ரத்னகுமாரனுக்கு வயசு ஒன்பது இருக்கும். தமிழ்ப்பாடசாலையில் மூன்றாம் வகுப்பில் வாசிக்கிறான். அவனுடைய தாயார் இலகுதியம்மாளுடைய மூத்த சகோதரன் "ரகுநாதபிள்ளை" குடும்பசமேதராய் அடுத்த வீட்டில் வசிக்கிறார். அவர் சிறிது ஏழை என்றுதான் கூறவேண்டும். அவருக்கு அழகேயுருவெடுத்துப் பிறந்தாற்போல ஓர் பெண் குழந்தையுண்டு. குழந்தையின் பெயர் "ருஜேஸ்வரி." அவளுக்கு வயசு ஐந்துவரையிலிருக்கும். தமிழ்ப்பாடசாலைக்குப்போய்வர ஆரம்பித்துவிட்டாள். ரத்னகுமாரனும், ருஜேஸ்வரியும் ஒருமித்தே பாடசாலைக்குப்போய் வருவதும், விளையாடுவதுமுண்டு. பெற்றோர், உற்றார், "நீ யாரையெடா கலியாணம் செய்து கொள்ளுவா" யென்று கேட்டால், "நான் ருஜத்தையே கட்டிக் கொள்ளுவேன்"—என்று ரத்னகுமாரன் விடை பளிப்பான். ருஜேஸ்வரியை நோக்கி," ருஜம்! நீ அத்தானைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறாயா?" என்று கேட்டால், "நான் அத்தானைக் கப்போடு கட்டிப் போட்டு நல்ல அடி அடிப்பேன்" என்று கூறுவாள். பெற்றோர் கேட்டுச் சிரித்து ஆனந்திப்பார்கள்.

ரத்னகுமார் மூன்றாம் வகுப்பிற் சித்தியடைந்ததும், வாசுதேவமுதலியார் தமிழ்ப்பாடசாலையினின்று நிற்பாட்டி ஆங்கிலம் கற்க வைத்தார். அவன் ஒவ்வோர் வகுப்பிலும் முதற்றரமாகச் சோதனைகளிற் சித்தியடைந்து, சீனியர், லண்டன் மெற்றிகுலேஷன் முதலிய பரீட்சைகளில் விசேஷ சித்தியடைந்ததும், இங்கிலாந்துக்கனுப்பிப் பட்டப் பரீட்சைகளுக்குப் படிக்க அரசாங்கத்தாரால் தேர்ந்தெடுத்தனுப்பப்பட்டான்.

ரகுநாதபிள்ளை, தான் ஏழையாயிருந்த போதிலும், தனது மகள் ருஜேஸ்வரியை, தமிழ் நான்காம் வகுப்பிற் சித்தியடைந்ததும் ஆங்கிலம் கற்கவைத்தார். ரத்னகுமார் இங்கிலாந்துக்குப் போகும்பொழுது அவள் மூன்றாம் பாரத்தில் வாசிக்கிறாள். ரகுநாதபிள்ளை பார்த்தார்; மருமகன் சீமைக்குப் படிக்கப்போய்விட்டான். பெரும் பட்டங்களுடன் திரும்பிவந்து உயர்ந்த உத்தியோகம் வகிக்கப்போகிறான், அதற்குத் தகுந்தாற்போலத் தனது மகளைச் சகல கலைகளிலும் சிறிது வித்துவத்தன்மையடைவிக்க வேண்டுமென்று, ருஜேஸ்வரியைச் சங்கீதமும் கற்கவைத்தார். அவளும் அதிசிரத்தையோடு படிக்கலானாள். அவள் ஜூனியர் வகுப்பிற்கு வந்ததும், ரகுநாதபிள்ளையால் பாடசாலைச் செலவுகள் செலுத்த முடியாதிருந்தும், சிறிதும்தயங்காது, தனது காணியை ஈடுவைத்து மேலும் படிப்பிக்கலானார். அவள் ஜூனியர் வகுப்பிற் சித்தியடைந்ததும், ஆங்கிலப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு அவளுடைய முழுக்கவனத்தையும் சங்கீதத்திலேயே செலுத்தும்படியான ஏற்பாடுகள் செய்யலானார். அந்த நாளையில் வேதாரண்யம் சங்கீத வித்வான் சம்புகேஸ்வரக் குருக்கள் நீராவியடிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கணித்தாக ஓர் வீட்டில் வாசம் செய்தார். ரகுநாதபிள்ளை தனது மகள் ருஜேஸ்வரி சங்கீதத்தில் நல்ல வித்துவத் தன்மையடைய வேண்டுமென்ற அவாவின் பயனாக, சம்புகேஸ்வரக் குருக்களை, மாசம் ரூபா 30 வேதனம் பேசி அவளுக்கு பாடம் கற்பிக்க ஏற்படுத்தினார்.

நல்லூரில் "சங்கீதசபை" என்று ஓர் சங்கம் உண்டு. அதில் ருஜேஸ்வரியும் ஓர் அங்கத்தினளாகச் சேர்ந்தாள். சிறிது நாட்களுக்கெல்லாம் அவள் சபாவிற்கு "காரியதரிசி" ஸ்தானத்தை வகிக்கலானாள். அந்த வருடத்தில் சென்னை பட்டணத்தில் சங்கீதமஹா சபை ஒன்று கூடிற்று. அதற்கு பல ஊர்களிலிருந்தும் சங்கீத வித்வசிரோன்மணிகளெல்லாம் வந்திருந்தார்கள்; யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து, நல்லூர் சங்கீத சங்கத்தின் சார்பாக ருஜேஸ்வரி விஜயம் செய்தாள். அங்கே கூடியிருந்த சகலரும் பரவசப் படும்படியாக அவள் தனது வித்துவத்தன்மையைக் காட்டி, பல பரிசுகளும், பெரியோர்களால், "சங்கீதவித்

வனி" என்ற பட்டப் பெயரும் வழங்கப் பெற்று பெரும் புகழோடும், கீர்த்தியோடும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினாள்.

ரத்னகுமாரன் சீமைக்குப் போய்ச் சட்டப் பரீட்சைகளுக்குப் படித்து, பாரிஸ்டர் பட்டமும் பெற்றுவிட்டான். தான் இன்னும் ஓர் மாசத்திற்குள் ஊர் வந்து சேர்ந்து விடுவதாக வாசுதேவ முதலியாருக்குக் கடிதமும் வந்துவிட்டது. ரத்னகுமார் வருகிறானென்று, வாசுதேவ முதலியார், திலகவதியம்மாள், ரகுநாதபிள்ளை, ருஜேஸ்வரி, அவள் தாயார் சகலரும் ஆனந்தக் கடலில் நீந்துகிறார்கள்.

ரத்னகுமார் யாழ்ப்பாணம் வந்து நியாயவாதத் தொழிலை ஆரம்பித்து விட்டான். அவனுடைய பேச்சுவன்மையும், புத்திசாதுர்யமாய் நியாயங்களை எடுத்து விளக்கும் திண்மையும், அவன் பெயரை இலங்கை முழுவதும் பரவச் செய்தது. இஃது இப்படியிருக்கவே, பணம் படைத்தோர் பலரும் தங்கள் பெண் பிள்ளைகளுக்கு ரத்னகுமாரைக் கலியாணம் பேசி வந்தார்கள். முதலில், என்னமோ ரத்னகுமாருக்கு ருஜேஸ்வரியையே யல்லாது வேறொருவரையும் செய்வதில்லை யென்று முதலியார் சாக்குச் சொன்னார். இருந்தும், கொழும்பில் "நித்யானந்த வங்கி" மானேஜர் கனகரூயபிள்ளை தனது மகளுக்கு ரூபா 50,000/- சீதனம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, ரத்னகுமாருக்கும் தனது மகளுக்கும் கலியாணம் பேசி வரும்படி ஆட்களைத் தூது அனுப்பினார். ரூபா 50,000 என்ற தொகையைக் கேட்டதுதானே, திலகவதியம்மாளுக்கு வந்து விட்டது பேராசை. அதை எப்படியும் விடக்கூடாதென்றுய்விட்டது. "இந்த விவாகத்தை முற்றெறிந்துச் செய்து போடவேண்டும். ஏன் ஐம்பதினாயிரத்தைவிடுவான்" என்று பிடிவாதம் செய்தாள். ருஜேஸ்வரிக்கு வேறெங்காவது ஓர் நல்ல வரனைத் தேடிக் கட்டி வைக்கலாமென்று மேலும் கூறினாள் திலகவதியம்மையார். வாசு தேவ முதலியாரும், "சரிதான்" என்று வாயைப் பிளந்துவிட்டார். ரத்னகுமாரனும் தான் உழைக்கும் உழைப்போடு இந்த ஐம்பதினாயிரத்தையும் சேர்த்தால் பெரிய முதலாகுமென்று விவாகத்துக்குச் சம்மதித்துவிட்டான்.

கலியாணப் பேச்சு மும்மரமாக நடக்கிறது. முகூர்த்தமும் வைத்தாய் விட்டது. ரகுநாத பிள்ளை, முதலிலிருந்தே எல்லாவற்றையும் கவனித்துத்தான் வந்தார். ஆனால் அவர் என்ன செய்வார் பரம ஏழை. தனித்திருக்கும்போதெல்லாம் பழையதையும் நினைத்துக் கண்ணீர் விடுவார். உண்ண உறக்கமின்றி மெலிந்து வாடுகிறார். "எனது அத்தான் என்னை மறந்துவிட்டாரா!" என்று ருஜேஸ்வரி தன்னைத்தானே கேட்டுப் பெருமூச்சு விடுவாள். 'ருஜம்! என்று என்னைக் கூப்பிட்ட அவர் பொன் வாய் இப்போ யாரை அழைக்கப் போகிறது" என்று கண்ணீர் விடுவாள். உண்ணப்போலுல் அவளால் உண்ணமுடிவதில்லை. படுக்கைக்குப் போலுல் அவளுக்குப் படுக்கை கொள்ளாது. அவள் மன்து சமுத்திர அலைபோல் தத்தளிக்கிறது. அவள் தாயார் நிலைமையோ சொல்ல முடியாது.

கலியாண முகூர்த்த நாளும் வந்துவிட்டது. மாப்பிள்ளை வீட்டில் பந்தல் சோடினைகளெல்லாம் மிகவும் அலங்காரமாக விருக்கிறது. மேள வாத்தியம் முழங்குகிறது. பெண் வீட்டாரும் மாப்பிள்ளையை அழைத்துப்போக வந்துவிட்டார்கள். மாப்பிள்ளையும் பெண் வீடு போய்ச் சகல சடங்குகளும் முடிந்து, பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் திரும்ப வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். இச்சடங்குக்கு ரகுநாத பிள்ளையை யாரும் அழைக்கவில்லை.

அடுத்தநாட் காலமே, ரகுநாதபிள்ளையும் மனைவியாரும் படுக்கையை விட்டெழுந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒரே மனக்கவலை. "பிள்ளை என்ன செய்கிறாள்" என்று கொண்டு ருஜேஸ்வரி படுத்திருக்கும் அறைக்குப்போய்ப் பார்த்தார்கள். அங்கே ராஜேஸ்வரியைப் படுக்கையில் காணவில்லை. "எழுந்து வெளியே போயிருப்பாளென்று வாளாவிருந்தார்கள். வெகு நேரமாகியும் அவள் வீட்டிற்கு வரவில்லை. உடனே தேடிக் கூப்பிட்டார்கள். ஒரு குறியும் தென்படவில்லை. "எங்கள் குலக்கொழுந்து எங்குபோயிற்றோ, என்ன நேர்ந்ததோ" என்று பரிதவிக்கலானார்கள். ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. அன்று முழுதும் தேடியலைந்தார்கள். அடுத்த நாளும் தேடியலைந்தார்கள். ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. மூன்றும் நாட் காலமே ரகுநாத பிள்ளையும் மனைவியாரும், வீட்டுவாசலில் உட்கார்ந்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போ ஒருவன் ஓடி வந்து, "ஐயா! உங்கள் குழந்தை செம்மணிச் சுடலைக் கிணற்றில் பிரேதமாகக் கிடக்கிறது" என்றதுதான் தாமதம். "என் செல்வமே, ஐயோ! இந்தப்பாவி வயிற்றிலா நீ வந்து பிறக்க வேண்டும்!" என்று பிரலாபித்து எங்கி வீழ்ந்தாள் ருஜேஸ்வரியின் தாயானவள். அதே எக்கம் அவளை இயமலோகத்திற்கு உடனேயே அனுப்பி விட்டது. ரகுநாதபிள்ளை, தனது மகளின் மரணத்தைக் கேட்டதுதானே துள்ளிக்குதித்து, "அடடட.....என் கண்ணே!" என்று ஓரே பிரலாபிப்பாகப் பிரலாபித்துக் கொண்டு தெருவிற்கு ஓடினார். இதற்கிடையில் அயல் ஜனங்க

லெல்லாம் கூடி ரூஜேஸ்வரி யிறந்து கிடக்கும் இடத்திற்குப் போனார்கள். வாசுதேவ முதலி யார் வீட்டாரும் கேள்விப் பட்டவுடன் பரதவித் தார்கள். ரத்னகுமார் கேள்விப்பட்டதும் திடுக் கிட்டான். உடனே குதித்தெழுந்து, "ஐயோ என் ரூஜம்!" என்று பிரலாபித்துக் கொண்டு எல் லோருக்கும் முன்னுகவே ஓடலானுன். அங்கே ரூஜேஸ்வரியை கிணற்றிற்கு வெளிப்ய தூக்கிவளத் திபிருந்தது. பக்கத்திலே ஓர் கடிதத்துண்டு கிடந் தது. அதில், "நான் தற்கொலை புரிந்து கொள்கி றேன். எனக்காக ஒருவரும் கவலைப்பட வேண் டாம். இப்படிக்கு, ரூஜேஸ்வரி" என்று எழுதப் பட்டிருந்தது.

இவை யெல்லாவற்றையும் கண்டதுதான் தாம தம் ரத்னகுமார். ஆ! இந்தப் பண ஆசையல்லவா, இந்தச் சீதனத்திற்கு ஆசைப்பட்டல்லவா நான் உன்னை விட்டுவிட்டு வேறு பெண்ணை விவாகம் செய்ய உடன்பட்டேன். ஐயோ, என்னை மன் னிக்க மாட்டாயா? ரூஜம்! நீ உயிர் துறந்த பின் நான் உயிர்தரியேன். ரூஜம்! ரூஜம்! என்று ஒரே போக்காக உளறி, அதோ ரூஜம் வருகி ருள். ரூஜம்! ஓடி வா. நீ இம்மட்டும் எங்கு போயிருந்தாய். ரூஜம்! நான் உனக்கு இனிப்பு வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். சொக்லேற் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்....." என்றிப்படியா கப் பிதற்ற ஆரம்பித்துவிட்டான். அவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டது. இவை யெல்லாம் பார்த்தார் வாசுதேவ முதலியார். "ஆ! சீதனத் தின் கொடுமையே!" என்று பெருமூச்சுவிட்டார். "இனி என்ன செய்யலாம்; எல்லாம் மிஞ்சிவிட் டது. ரகுநாதபிள்ளை அறிவிழந்து கிடக்கிறார். அவருக்கு எவ்வளவு சிகிச்சை செய்தும் அறிவு வரவில்லை. நீங்கள் அவரைக் கவனியுங் கள். இந்தக் கதையை வேறு யாராவது எழுதி "வழிகாட்டி"க்கனுப்புங்கள். சீதனம் அறவே ஒழியட்டும்," என்றூர் பக்கத்தில் நின்ற சந்திர சேகர உடையார்.

* வெற்றி யாருடையது? *

முற்றேடர்.

அவர்கள் சென்றபின், நானும் ஒரு செம்பு ஜல தைத மடமடவென்று என் வயிற்றெரிச்சல் தீரக் குடித்துவிட்டு, சமையக்காரனையும் சாப் பிடச் சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும் படுத்துவிட் டேன். ஏதும் வாசிக்கலாமென்றாலோ ஒன்றி லும் புலன் செல்லவில்லை. இரண்டு வரிவாசித் தால் பின் யோசனை வந்துவிடும். இப்படியே யோசித்து யோசித்துத் தலைவலி எடுத்ததல்லால் வேறென்றும் தோன்ற வில்லை. மணியும் கழிந்து நாலும் அடித்துவிட்டது. இனி யாரும் சினேகிதர் சந்திக்க வந்தாலும் வருவார் களே; நான் இப்படி இருந்தால் என்ன சொல் வார்கள்; நாங்கள் இருந்த ஒற்றுமைக்கு இரண்டு நாட்களாய் படும் வேதனை, ஈசனே, நினைக்கவும் பயமாயிருக்கிறது. வெய்யிலில் திரிந்தவர்க்கல் லவோ நிழலினருமை தெரியும். நிதமும் நிழலி ருந்த எனக்கு இந்த அகோர வெய்யில் காட் டுத் தீபோல் பற்றி எரியத் தொடங்கியதில் ஆச் சரியமென்ன?

ஈசா! இதுவும் உன் சோதனையா! என எண்ணி என்விதியை நொந்துகொண்டு, வேண்டாவெறுப் புடன் முகத்தைக் கழுவித் தலையை வாரிமுடிந்து, வெளியே வந்தேன். இதற்கிடையில் மத்தியா னம் அவன் வைத்த கறி சரியில்லையே! இரவுக் காவது அவர் சாப்பிட வந்தால் ஏதும் நல்லாய் வைத்திருக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணம் வந்த தினால் குசினிப் பக்கம் போனேன். அங்கு ஒன் றுமே இல்லை. எல்லாம் கழுவிக் கவிழ்த்துவைக் கப்பட்டிருந்தது. "என்னடா ஐயா சாப்பிட வரு வாரே; இன்னும் ஒன்றும் ஆகவில்லையே; இன்றைக் குச் சுறுக்கா வந்தாலும் வருவார்; கொஞ்சம் கெ திப்பண்ணடா", என்று அவனையும் அவசரப்படு த்தி, நானும் சேர்ந்து ஆறு மணிக்கிடையில் சமை யல் முடித்துவிட்டோம். முடிந்தபின் பிள்ளைக ளைக்கூட்டிப்போய் முகம், கை, கால் சுத்திசெய்து, கொஞ்சநேரம் சுவாமியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி விட்டு, கொண்டு வந்து அவர்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்தேன். வழமை போல் அவர்கள் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கொஞ்ச நேரம் படித்தார்கள். படித்து முடிந்ததும், அவ ர்கள் நித்திரைக்குப் போய் விட்டார்கள். அவர் கள் விழித்திருக்கும்போது எனக்குக் கவலை அவ்வளவாகத் தோற்றவில்லை அவர்கள் நித் திரையானதும் மறுபடியும் என் கவலை மடை திறந்த வெள்ளம் போல் கரை புரண்டோடத் தொடங்கியது. அந்தச் சுவாமி படத்துக்கு முன்னாலேயே போய் நின்று மறுபடியும் என் கவலை தீர அழுதேன்.

மணி எட்டாய், ஒன்பதாய், பத்தாய், பதினொ ன்றும் அடித்துவிட்டது. இன்னும் அவர் வரக் காணோம். சாப்பாட்டை எடுத்து உள் மேசை யில் வைத்து மூடி சமையற்காரனையும் சாப்பி

பிடச் சொல்லி, கதவெல்லாம் தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டு, வந்து படுத்துவிட்டேன். நித்திரை யோ வரவில்லை. என்ன உலகம்! பெண்ணுப்பிறந்து அதிகம் தெரிந்ததென்று காட்டிக்கொண்டதற்காகவா, இவ்வளவு தண்டனை. ஊராருக்கு நன்மை செய்ய எண்ணி எனக்கே தீங்கை வருவித்துக்கொண்டேனே. ஈசா! நீதான் அவருக்கு சுயபுத்தியைக்கொடுக்கவேண்டும்! என்று வேண்டிக்கொண்டு ஒரு சிறு அரவம் கேட்டாலும் எழும்பி எழும்பிப்பார்த்து அவ்விரவைப் போக்கினேன். மறுநாளும் விடிந்துவிட்டது. இன்னும் வரக்காணோம். நெஞ்சில் பெரியபாரம் விழுந்துவிட்டது போல் இருந்தும் என்ன செய்வது; பிள்ளைகளுக்கு ஆகவேண்டியது பார்க்கவேண்டும்தானே. இதற்கிடையில் அவர்களும் ஐயா எங்கே என்று என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறார்கள். என்னசொல்வேன்! ஐயா அதிகாலையில் எழும்பி வேலைக்குப் போய்விட்டார்" என்று ஒரு வகையாய் அவர்களை சமதானப்படுத்திப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பினேன். அனுப்பின பின்னும் என் மனம் அந்தரித்தபடிதான். ஒருநாளும் வராமல் இருக்காதவர் ராத்திரி வரவில்லையே! என்ன அபாயமோ! ஈசா நீதான் காப்பாற்றவேண்டுமென்று வேண்டியபடி காத்திருந்தேன்.

துக்கம் ஒரு புறம், பசிவாதை மறு புறமாகத் தலை சுற்றுகிறது. முதல் நாளிரா அவருக்கென மூடிவைத்த சோற்றில் தண்ணீரை ஊற்றிப்பிசைந்து இரண்டு வாய் குடித்துவிட்டு, மற்றதெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி, கறுப்பையனிடம் சொல்லி, மறுபடியும் போய் படுத்துவிட்டேன். அதிகம் ஏன்! முதல் நாள் நடந்தது போலவே மறுநாளும் நடந்து, மணியும் ஒன்பதாய்விட்டது. நானும் காத்திருக்காமல் எல்லாம் பூட்டிப் படுத்துவிட்டேன். ஆள் வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. மெல்லப் போய் எட்டிப்பார்த்து விட்டுக் கதவையும் தாழ்பாளை விலக்கிவிட்டு வந்து படுத்துவிட்டேன். உள்ளுக்கு வந்த என் நாதர் சமயற்காரனைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பாடு எடுக்கச் சொல்லிச் சாப்பிட்டார். சாப்பிட்டபின் அம்மாவையும் கூப்பிட்டுச் சாப்பிடச் சொல்லு என்று சொல்லிவிட்டுப போய் படுத்துவிட்டார்.

நானும் கோபமொருபுறம், பயமொருபுறம், பாதிக்க ஒன்றும் பேசாமல் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து படுத்தேன். இரண்டு நாளாகச்சாப்பிடாமலிருந்து சாப்பிட்டது போலும்; படுத்ததுதான் தெரியும்; விடியத்தான் கண் விழித்தேன். வழமைபோல் நான் வீட்டுக் கருமம் பார்த்து பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பினேன். என் நாதரும் சமயற்காரனிடமே சாப்பாடு எடுக்கச் சொல்லிச் சாப்பிட்டு விட்டுப்போனர். என் மனமும் கல்லாய்ப் போய் விட்டதினால், என் வேலைகளை எந்நாளும்போல் செய்யலானேன்.

பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிள்ளைகளும் வந்தார்கள். தகப்பனின் கோபமான முகத்தைப்பார்த்ததோ என்னவோ அவரைப் பற்றி ஏதும் கேட்பதையே விட்டு விட்டார்கள்.

பகல் மூன்று மணி போல் கமலாவின், மகள் என்வீட்டிற்கு வந்தாள். இந்த நாலு நாளும், என் மனக் கலக்கத்தினால் அவளை அடியோடு மறந்துவிட்டேன். அவள் குழந்தையைக் கண்டதும், "இங்கேவா, அம்மா என்ன செய்கிறு; ஏன் மூன்று நாளாக இந்தப்பக்கம் வரவில்லை" என்று கேட்டேன். "அம்மா வயிற்றுவலி, என்று படுத்திருக்கிறு; உங்களுக்கு கூடச் சொல்லச் சொன்னு; நான் மறந்துவிட்டேன்" என்று சொல்லி விளையாட ஓடிவிட்டாள்.

ஐயோ பாவம்! எவ்வளவு அன்னியோன்னியமாய் இருந்தவளுக்கு, சுக மில்லாத நேரத்தில் ஒத்தாசை செய்ய முடியவில்லையே! என்று என் மனம் மிகவும் அந்தரித்தது. போனால், "நான் தான் போக வேண்டாமென்றேனே, ஏன் போனுய்" என்று என் பிராணபதி கேட்டால், என்ன பதில் சொல்லுவேன். என்னேரம் சென்றாலும், வந்தபின் கேட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்று என்னி மனத் துடிப்புடன் காத்திருந்தேன்.

அன்று இரவும் 9-மணிபோல் வீடு வந்தார். சமையற்காரனைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பாடு எடுக்கச் சொன்னர். நானே பருமாறப் போனேன். சாப்பிட்டு முடியும் தருணம் பார்த்து "கமலாவுக்கு மூன்று நாளாகச் சுகமில்லையாம்; இன்றக்கு மகளிடம் சொல்லி அனுப்பினுள்; போய் பார்த்துவிட்டு வாட்டா" என்று கேட்டேன்.

"ஆர் உன்னைப் போகவேண்டாமென்றது" என்று சொல்லி எழுந்து போய்விட்டார். நானும் இந்தச் சொல்லுடனாவது நாளைக்கு போய்ப்பார்த்து விட்டு வருவோம் என்று அன்றிரவையும் போக்கினேன். விடிந்ததும் வழமைபோல் ஆக வேண்டிய கருமம் பார்த்து பிள்ளைகளும் தகப்பனும் வெளிக்கிட்டபின் ஆவலுடன் கமலாவைப் பார்க்க ஓடினேன். அவள் படுக்கையிலிருந்தாள். என்ன கமலா எப்போ தொடக்கம் உனக்கு சுகவீனம். எனக்கும் மூன்று நாளாய் தலையிடி அதனால் வெளிக்கிடவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே உட்கார்ந்தேன்.

கமலா: எனக்கு அன்று உங்கள் வீட்டிலிருந்து வந்த நாள் தொடக்கம் கொஞ்சம் வயிற்று வலியிருந்தது. மூன்று மாசம் ஒரு மாதிரியிருப்

பதாக முன் சொல்லியிருக்கிறேனே. அதுதான் என்னவோ ஏதோ என்று பயந்து தாதி ஒருத்தியை வரவழைத்துப் பார்த்தோம். அவள் "அது ஒன்றுமிருக்காது; பெலவீனந்தான்; கொஞ்ச நாளைக்கு உடம்பை அலட்டிக்கொள்ளாமல், படுக்கையிலிருந்தால் எல்லாம் சரிப்பட்டு விடும்" என்று சொல்லிப் பெலனுக்கென ஒரு மருந்துச் சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டாள். அதிருக்கட்டும்; என் புருஷன்தான் வீட்டிலேயே தங்காமல் வெளியில் ஊராருக்கு மாரடித்துத் திரிகிறார். இப்போ இரண்டு மூன்று நாட்களாக உன் புருஷனும் வீட்டுக்கு வருவதில்லை என்று, குழந்தைகள் சொன்னார்கள் நிசந்தானே?

நான்: ஓம் அது மெய்தான். ஏதோ உத்தியோகசாலையில் வேலை அதிகமென்று, இரவு ஒன்பது பத்துமணிபோல்தான் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

கமலா: அப்படித்தான் நானும் நினைத்தேன். ஒருநாளும் தவறாது நேரத்துடன் வருபவர், இப்படி நிற்பதால் ஏதோ வேலை கடினமாய்த்தானிருக்கும்.

"அதுசரி ஆண்மக்கள கஷ்டம் அவர்களுக்கல்லவோ தெரியும். நாங்கள் சுகமனுபவிக்கப் பிறந்தவர்கள். அது அப்படியிருக்க:—உனது விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி நடுவில் நிறுத்தி விட்டாய். மிகுதியைக் கேட்க எவ்வளவோ ஆவலாயிருந்தும், அதை இப்போ கிளறுவதும் நல்லதல்ல; இன்னொருநாளைக்கு வருகிறேன். இதற்கிடையில் ஏதும் தேவையானால் சொல்லியனுப்பு, ஒன்றுக்கும் யோசியாதே" என்று சொல்லிக் கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு நான் வீடுவந்து சேர்ந்தேன்.

பின் நிதமும் போய் அவளைப் பார்த்து வருவேன். சத்தியினாலும் ஒன்றும் சாப்பிடாததினாலும் வரவர துரும்பு போலாய்விட்டாள். இதற்கிடையில் அவள் புருஷன் பெலனுக்கும், சாப்பாட்டுக்குமாக, விதவிதமான, மருந்து வகைகளும், ஆகார வகைகளும், கொடுத்து வந்தது கணக்கிலடங்கா.

ஒருநாள் நான்போனபோது ஒரு மருந்து போத்தலை கொண்டு வந்து அதை வாசித்துச் சொல்லச் சொன்னாள்.

நானும் வஞ்சகமில்லாமல் அதன் உண்மைப் பெயரைச் சொல்லிவிட்டேன். ஐயோ உடனே அவளுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்கவேண்டுமே. அந்தப் போத்தலை எடுத்து முற்றத்தில் வீசி எறிந்து தோடு அது கலக்கிக் குடிக்கும் ஏதனத்தையும் வீசி எறிந்தாள். சுத்த சைவக்காரியாகிய எனக்கு, முட்டையைக் கொடுத்துக் கெடுத்ததும் போதாமல், கோழிச் சூப்பு வேறே வேண்டுமா? மரக்கரிச் சூப்பு என்று சொன்னதை மெய்யன்றல்லவோ நம்பி நான் குடித்து விட்டேன். அந்த மணத்திலிருந்து அப்பவே நான் சந்தேகித்தேன். என் புருஷன் இதற்காகப் பொய்யும் சொல்லுவாரோ, என்று நம்பியல்லவா குடித்துவிட்டேன். இப்படி பெலன் தேடுவதிலும் பார்க்க இறந்து விடுவது நல்லதே என்று இன்னும் ஏதேதோ வாயில் வந்ததெல்லாம் பிதற்றினாள்.

திப்பிரமையடைந்து ஒன்றும் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான், என்ன கமலா, உனக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? என்ன சைவக்காரராயிருந்தாலும் இந்த ஊர் வந்தவர்கள் இதெல்லாம் பார்க்கிறார்களா? உன் புருஷன் நஞ்சைக் கொடுத்தாலும் நீ வாங்கிக் குடிக்கக் கடமைப் பட்டவளாயிற்றே! அப்படியிருக்க, இப்படி யெல்லாம் துள்ளுகிறாயே; இது அவர் காதில் பட்டால் என்ன சொல்லுவாரோ என்றேன். என்ன சொல்லுவாரோ; இன்றைக்கு வரட்டும் ஒரு முடிவாக்குகிறேன். இப்படி யெல்லாம் எனக்குப் பொய்ச் சொல்லிக் கொடுத்து என்ன செய்யப் போகிறரென்று பார்ப்போம். வரட்டும்! வரட்டும்! என்று மிகவும் ஆத்திரத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள். நான் சொல்வதொன்றுமே அவள் காதில் விழுவதாகக் காணவில்லை.

என்ன செய்வது; வீட்டில்தான் ஆறுதலில்லை யென்று வந்த இடத்திலுமா இப்படி நடக்க வேண்டும்! இதை ஏன் நான் இவளுக்குச் சொன்னேன்! எனக்கு வாசிக்கத் தெரியாதென்று ஒரு சொல்லில் சொல்லியிருக்கலாகாதா! தெய்வமே! இது என் பிராண நாயகர் காதில் பட்டால் இன்னும் என்ன அனர்த்தம் விளையுமோ? என்று பயந்தவளாய், கமலா! என்ன இது; இனிமேல் இங்கே வரவேண்டாமென்றுதான் இப்படி எல்லாம் சொல்லுகிறாயா? உன் புருஷனுக்கு இது நான்தான் சொன்னது என்று தெரிந்தால் அவர் என்னதான் நினைப்பார். அதற்கும் மேலாய் என் புருஷன் காதில் பட்டால் ஐயோ என்ன நேரிடுமோ தெரியவில்லையே. "அதிகப் பிரசங்கி! நீ இனி அவ்வீடம் போகவே கூடாது" என்று உத்தரவிட்டாரானால் எங்கள் நட்பு என்ன ஆவது. கமலா! கமலா! வேண்டாம்! உன் ஆத்திரத்தை அடக்கு! பெண்களுக்கு இவ்வளவு அடாது! ஒரு சொல்லில் எனக்கு அதுவேண்டாமென்றால் அவர் விட்டு விடுகிறார். வீணாக மனஸ்தாபத்தை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளாதே என்று என்னாலான மட்டும் சொல்லி வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் மனமோ ஒரு நிலையில்லை. "ஸ்ரீனிவாஸ அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபத்தை உண்டாக்கி விட்டேனே பாவி! நான் அங்கு போகாதிருந்தால் எவ்வளவு நன்மையாயிருக்கும். பாவம் அந்த மனுஷன் இத்தனை வேலையுடன் இன்னும் அவளின் உபத்திரவத்தையும் எப்படிச் சகிப்பாரோ" என ஒருக்கால் அனுதாபப்பட்டும், "பின், என் அவர் அப்படிச் சைவக்காரி என்று தெரிந்தும் பொய் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும்; மரக்கறி வகையில் எத்தனை தேக புஷ்டிக்கு உரியது இல்லையோ? அதொன்றும் யோசிக்காமற் செய்தவர் அனுபவிக்கட்டும்" என மறுமுறை எனக்கு நானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டும், அன்று முழுதையும் போக்கினேன். எனது நாதரும் வழமைபோல் 9 மணிக்கு வருவதும், விடிய வேலைக்குப் போவதுமாகவே கடத்திவந்தார். நானும் இரண்டு மூன்று நாட்களாகக் கமலாவின் வீட்டுகுப் போவதையே விட்டுவிட்டேன். பழையபடி பத்திரிகைகளுடனும் புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய புஸ்தகங்களுடனும் காலத்தைக் கழித்துவந்தேன்.

மூன்று நாட்களால் கமலா என் வீட்டுக்கு வந்தாள். "என்ன அக்கா! என்மேல் கோபமோ? என்முற்கோபத்தால் அன்று ஏதும்சொல்லியிருந்தாலும் அதை நீங்கள் மன்னிக்காமல் வேறுயார் மன்னிக்கப்போகிறார்கள். எனக்கு இந்த அன்னிய ஊரில் உங்களை விட யாரிருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லியழுதாள். எனக்கும் அவளைப் பார்த்ததும் மனமிரங்கிவிட்டது. நான் அதற்காக விடவில்லை. எனக்கும் உடம்பு இப்போ கொஞ்ச நாட்களாய் சரியாயில்லை. இல்லாவிடில் அதற்காகவும் நான் வராமல் விடுவேனே.' இப்போ உனக்கு உடம்பு எப்படி? என்று அவளைச் சமதானப்படுத்தி கதையை மாற்றினேன்;

கமலா: எனக்கு இப்போ உடம்பு நல்லாய்த்தான் வருகிறது. அந்த சூப்புத்தாலை விழுந்து உடைந்து விட்டதென்றும், எனக்கு அது ஒத்துப்போகவில்லையென்றும் என் நாதரிடம் பக்குவமாகச் சொல்லிவிட்டேன். இப்போ துவரம் பருப்பு, கத்தரிப் பிஞ்சு, வெண்டிப் பிஞ்சு, உருளைக் கிழங்கு எல்லாம் போட்டு மரக்கறியில் சூப் மாதிரி சரிக்கட்டிக் குடித்து வருகிறேன். மூன்று நாளாக வருவீர்களென்று பார்த்தும் காணுதலினால் ஏதோ கோபந்தானுக்கும் என்று நானே வெளிவந்தேன். என் மிகுதிச் சரித்திரம் கேட்க ஆவலுற்றீர்களோ அதை இப்போ சொல்லட்டுமா?

—கனகம்.

(தொடரும்)

-: பெண்கள் நிலைமை :-

ஒரு தேசத்தின் நிலைமை அத்தேசத்து பெண்கள் நிலையை ஒத்திருக்கிறது.

ஆதி காலத்தில் நமது தாய் நாட்டுப் பெண்கள் அதி உன்னத நிலையில் இருந்ததனால்தான் அக்காலத்தில் அத்தேசம் அதிசிறப்புடன் விளங்கிற்று.

அவர்கள் கல்வி அறிவுடனும் சமத்துவத்துடனும், சுதந்திரத்துடனும், இன்பமான வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். தற்காலத்துப் பெண்கள் கல்வியறிவின்றி, மனவுறுதி யற்று, ஊக்கமுன்றி அடிமைகள்போல அதிக கஷ்டப்படுகின்றனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் தேகதிடமற்றவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்.

கல்வி அறிவும், தேகதிடமுமே சந்தோஷத்தையும், உற்சாகத்தையும், சுறுசுறுப்பையும் தரவல்லது. கல்வி அறிவு இருந்தால்தான் ஆடவர்களுக்கு எவ்வழியிலும் உற்றதுணையாக இருந்து உதவிபுரியலாம்.

"இல்லாள் அகத்திருக்க
இல்லாத தொன்றில்லை"

என்றபடி நற்குண நற்செய்கை உடைய மனையாள் வீட்டில் இருப்பாளாயின் அவ்வீட்டில் எல்லா விதமான பாக்கியங்களும் நிரவியிருக்கும். ஒரு வீடு சிறப்புற்று விளங்குவதும் பெண்ணினாலன்றே! அப்படியே ஒரு தேசமும் நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய பெண்கள் இருந்தாலன்றே அது சிறப்புடன் விளங்கும். உதாரணமாக அநேக பல்லாண்டுகட்குமுன் நடந்த ஒரு கதையை இங்கு எழுதத்துணிந்தேன்.

அநேக வருஷங்களுக்குமுன் இலங்கா புரியில் அழகே உருவெடுத்தாற்போல் பதமினி என்னும் மாது சிரோன்மணி பிறந்தாள். அவள் அழகின் புகழ் இந்தியா முழுவதும் பரவியது. அவள் அழகினுக்கேற்றுப் போல் குணவதியாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருந்தாள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

அவள் மீவார் தேசத்து அரசனை பீம்சிங்குக்கு மனைவியாளை. மணம் முடித்து இலங்கையை விட்டு மீவாருக்குச் சென்றவள், பின்பு தனது ஜனனபூமிக்குத் திரும்பிவரவே இல்லை

அவள் சிறுபெண்ணாக இருந்தபோழுது, அவளது தாயார், உத்தம பத்தினி மாரின் திவ்விய சரித்திரங்களை அவளுக்கு அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. அவைகளைக் கேட்கும் பொழுது பதுமினிக்கு ஒருவிதமான வீரமும் தைரியமும் தோன்றும். அவள் இந்தியாவுக்கு சென்றதும் அதிக ஐக்கியமாக தனது பத்தாவுடன் வாழ்ந்து வந்தாள்.

இப்படி இருக்கும் ஒரு நாளில், டில்லியின் அரசனை அல்லாவுத்தீன் தனது அரண்மனையில் உட்கார்ந்தவனுய் சதா பதுமினியின் அழகையே எண்ணி, எண்ணி ஏங்கினன். அழகிற் சிறந்த மனைவிமார்கள் பன்னிரண்டுபேர் அவனுக்கு இருந்தும், அவனைச்சந்தோஷிப்பிக்க அவர்களால் கூடாமல் போயிற்று. அவர்கள் தங்களால் கூடியமட்டும் முயன்று பார்த்தார்கள். அவனுடைய முகம் சந்தோஷத்தினால் ஒரு நிமிடமாவது பிரகாசித்ததில்லை. எப்பொழுதும் கடு கடுத்த முகத்தினனுய் விளங்கினன்.

ஆ! பதுமினியின் அழகுடன் ஒத்திட்டுப் பார்த்தால் இவர்களுடைய அழகு எந்த மூலைக்கு?— அதிசீக்கிரத்தில் மீவாரை முற்றுகையிட்டான். பதுமினியை கொடுத்துத் தீரவேண்டுமென்று சொல்லியும் பார்த்தான். அவன் ஜம்பம் பலிக்கவில்லை. "ஆ! அவள் மட்டும் கொடுக்கப் பட்டால் மீவாரை முற்றுகையிடேன்" என்று கதறினன். ஆனால் கேட்பார்யார்? எதோ பைத்தியம் உளருகிறதென்று ராஜபுத்திர வீரர்கள் நகைத்தார்கள். அதற்கிசைவதிலும் தாங்கள் யுத்தகளத்தில் மடிய சித்தமானார்கள்.

மீவாரைச் சுற்றிலும் ஐம்பது கற்கோட்டைகள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு மலைபோல் பட்டாணித் துருக்கரின் சேனை வெள்ளத்தைத் தடுத்து நின்றது.

இருதிறத்தாருக்கும் போர் அதி மும்முரமாக நடந்தது. யுத்தத்தில் மடிந்தவர்க்கோர் எல்லையில்லை.

இக்காலங்களில் பதுமினி தன் தோழிமார்களுடன் சந்தோஷமாகவேயிருந்தாள். அத்தோழிகளெல்லாரும் ராஜபுத்திர உயர் குலத்துப் பெண்கள். மத சம்பந்தமான புஸ்தகங்களை அவள் அவர்களுடன் படிப்பதுண்டு. சில சமயங்களில் அரண்மனையை அடுத்த ஏரிக் கரையில் யோய் உலாவுவதுண்டு. அவளது அழகிய உருவமே அதில் பிரதி பிம்பித்திருக்கும்.

ஒருநாள் இவள் உப்பரிகைமீது நின்று நாலா பக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்தாள். மீவாரின் கோட்டை மதில்மீது ராஜ புத்திர வீரர்கள் மரணத்துக்கு அஞ்சாமல் போர் புரிவதையும், அனேகம்பேர் தங்கள் தங்கட்டிகளுடன் மடிந்து கிடப்பதையும் கண்டாள்.

ஆ கடவுளே! என்னுலல்லவா அந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்தது என்று சொல்லி கண்ணீர் விடுவாள்.

இதற்கிடையில் பதுமினியின் அழகை நிலக் கண்ணுடியின் மூலமாகவேனும் கண்டால் உடனே யுத்தம் நிற்கும் என்று அறிவித்தான். அல்லாவுத்தீனின் வேண்டுகோளுக்கு ராஜபுத்திர வீரர்கள் சம்மதித்தார்கள். அவளது அழகைக் கண்ணுடியில் கண்டு களிக்க வந்தான் என்றல் அவனது பேதமையை என்னென்றுரைப்பது?

பகை அரசனுய் இருப்பினும் ராஜபுத்திரருடைய சத்தியவாக்கை நம்பி ஒருவித மெய்க்காவலுமின்றியே அரண்மனைக்கு வந்தான். ஓர் அழகிய அறைக்கு பீம்சிங் அவனை அழைத்துச் சென்றான். அவன்முன் ஒரு நிலைக்கண்ணுடி ஒன்றிருந்தது. ஆ! ஒன்று...இரண்டு...மூன்று விளுடிகள் ஆனதும்—அத்திரைகள் விலகியதும் பதுமினியின் அதி அற்புத அழகின் தோற்றம் அவன் கண்ணெதிரில் நின்றது. அவனதை நன்றாக உற்று நோக்குவதற்குள் மீண்டும் அத்திரை மூடப்பட்டது. "என்? இனிப் போகலாமா" என்றான் ராஜன். பாவம்! அல்லாவுத்தீனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பேசாமல் மரியாதையாக ராஜாவைப் பின் பற்றி நடந்தான். தங்கள் வாக்கை நம்பிவந்த வேந்தனை பீம்சிங் கூடவேசென்று வழியனுப்பினான். இது ராஜபுத்திரரின் இயற்கையான நற்குணம். அந்தோ! அங்கே மறைவாக நின்ற அப்பாவியின் சேனையில் சிலர், அங்குதோன்றிய பீம்சிங்கனைச் சிறைசெய்தனர். அல்லாவுத்தீன் மெய்க்காவல் பெற்று அதி கம்பீரமாய்ச் சென்றான். அடகடவுளே! நம்பிக்கை துரோகம் செய்த இவ்வனியாயப் பாவிக்கு கெம்பீரமுண்டா?

ராஜன் சிறை செய்யப்பட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பதுமினியும், மீவார் ஜனங்களும் தீயில் விழுந்த புழுவெனத் துடித்தனர்.

பதுமினி தன் மாமன் மாலனையும், மருமகன் கோரசிம்மனையும் வரவழைத்து ஆலோசனை செய்தாள்.

கொஞ்சக்காலத்துக்குப் பிறகெல்லாம் ராணி அறிவித்தாள். "மீவாரை முற்றுகை யிட்டிருக்கும் உனது சேனையை அழைத்துக்கொள்; அதன் பின்பே பதுமினி அங்கு வருவாள்," என்பதாக.

தனது தகாத எண்ணத்திற்கு அவள் இசைந்து விட்டதாக எண்ணி மனம் பூரித்தான் அத்துருக்கன். அவன் இதயம் அளவற்ற சந்தோஷத்தினால் அடிக்கடி பலமாக அடித்தது.

"அவள் தனது மரபுக்குரிய காவல் பூண்டு அரசிற்குரிய ஆடம்பரத்துடன் வருகையில், அவளது நாணத்தையும் கூச்சத்தையும் குலைக்கக் கூடாது" என்பன போன்ற மனக்கோட்டைகள்

கட்டியவாறே 'கஞ்சி வரதப்பா எனில் எங்கு வருகிறதப்பா' என்றேங்கும் ஏழையைப்போல் அண்ணாந்து நின்ற அல்லாவுத்தீன் அதிக சந்தோஷ சாகரத்தில் ஆழ்ந்து நீந்திக்கரையேற வழி தெரியாமல் தத்தளித்து மலைத்து நின்றான்.

மீவாரிலிருந்து எழுநூறு மூடு பல்லக்குகள் கிளம்பின. ஆனால் அவைகளிலொன்றிலேனும் ஒரு மாது கூட இல்லை. இராஜ புத்திர சேனையில் வல்லமையிலும் தீரத்திலும் மிகச் சிறந்த எழுநூறு வீரர்கள் அப்பல்லக்குகளில் ஆயுதபாணிகளாய் ஏறிக்கொண்டனர். ஒவ்வொரு பல்லக்கையும் அறுவர் தூக்கிச்சென்றனர். உண்மையில் அவர்கள் பல்லக்கு தூக்கிகளல்லர். அவர்களும் ராஜ புத்திரவீர்களே! ஒவ்வொருவனிடமும் கூரிய வாளும் வேலும் இருந்தன. பதுமினி போகவேயில்லை. பதுமினியும் அவளது தோழிமார்களும் இருப்பதாக யாவரும் நம்பினர்கள்.

"ஆ! அக்கினி கூண்டில் அகப்பட்டுக் கொண்டது; இனித் தப்பவழியில்லை. நான் கைவைத்த காரியம் கைகூடாது போமா?" என்று தன்னேத்தானே மெச்சினான் அல்லாவுத்தீன்.

மகமதியரின் கோட்டை தடித்த சுவற்றினை உடையது. அதற்கு வெளியே நமது பல்லக்குகள் இருந்தன. அலுவசிய தாமதத்தை வினவ, பதுமினி தனது காதலனிடமிருந்து தனது கடைசி விடையைப் பெற்றுக்கொள்ள அனுமதி தரவேண்டுமாய்க்கேட்டுக் கொள்ளவிரும்புவதாக ராஜ புத்திர வீரர் சொல்லினர்.

அல்லாவுத்தீன் அதற்கிணங்க, பதுமினி உள்ளே இருப்பதாக நம்பப்பட்ட ஒரு மூடு பல்லக்கானது பீமசிம்மன் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மற்றவை அவனெதிரில் மூடியவண்ணமிருந்தன. அரை மணி நேரத்துக்குள் பதுமினி வந்துவிட வேண்டுமென்று அல்லாவுத்தீன் கட்டளையிட்டான். ஆனால் பத்து.....இருபது.....முப்பது..... நிமிடங்கள் சென்றன. பதுமினி வருவதைக் காணோம். அல்லாவுத்தீனுக்கோ கோபம் வர ஆரம்பித்தது. சென்ற முப்பது நிமிடங்களும் அவனுக்கு முப்பதினாயிரம் வருடங்களாகத் தோன்றின. இதற்குள் "பீமனுக்கு என் விடுதலே" எனவும் எண்ணினான். உண்மையாகக் கூறுமிடத்து ஒரு பித்துப் பிடித்தவன் மாதிரிக் காணப்பட்டான் அல்லாவுத்தீன். அவன் அண்ணாந்து பார்க்கையில் பல போர் வீரர்கள் வாளும், ஈட்டியும் தாங்கிச் சிவிகையிலிருந்து கிளம்பினர். போகிகள் போல் வேடம் பூண்டு வந்த சூரர்கள் வேல், கம்புடன் வெளிப்பட்டனர். அபபொழுதுதான் ஆசை நீங்கி அதிர்ச்சி கண்டு நடுங்கினான். "ஆ! பீமன் போய்விட்டான்; பதுமினி வரவேயில்லை!! நாம் மோசம் போனோம்" என்ற தொனிகள் கிளம்பின. "ஆம்! கடைசியில் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன்" என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்துக் கொண்டே எழுந்து நின்று "எனது வீரர்களே! அவர்களை விடவேண்டாம்; பூசண வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூவினான். உடனே பட்டாணியருக்கும் ராஜபுத்திரருக்கும் பெரும் போர் மூண்டது. இரு திறத்தாரும் வெற்றி கிடைத்தால் கிடைக்கட்டும்! மரணம் வரினும் வரட்டும்!! என்று சண்டை செய்தனர். இதற்குள் பீமன் தனது நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். அவனைப் பின்தொடர்ந்த அல்லாவுத்தீனுக்கும், அவனது சேனைகளுக்கும் ராஜபுத்திர வீரர்களுக்கும் பெரும்போர் மூண்டது. எங்கும் குருதிப்பிரவாகம் ஆற்று வெள்ளம்போல் ஓடிற்று. ஆயிரக் கணக்கான ராஜபுத்திர சிகாமணிகள் தங்களது ராணிக்காக உயிர் துறந்தனர். பீமசிம்மனும் அவர்களுடன் மடிந்தான். தங்களது ராஜன் மடிந்தான் என்றதைக் கண்ணுற்ற அவனது சேனைகளும் பின்வாங்கினர். அப்பொழுது பதுமினி தன் தோழிகளுடன் உயர்ந்த உப்பரிகை மீது நின்று அக்கொடும்போரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அல்லாவுத்தீனின் சேனையின் ஜெயக் குறல் கேட்டபொழுது அவள் சற்றும் தடுமாற்றமின்றி தன்னைச் சுற்றி நின்ற தோழிமாரை அன்புடன் பார்த்து, 'நாம் அவமானப்படுவதிலும் மறிக்கிறதே நலம்" என்று சொல்லி பெரியதோர் அக்கினிக் குண்டம் வளர்ப்பித்துத் தன்னை அர்ப்பணம் செய்தாள். இதனைப் பார்த்த சேடியரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக அவளைப் பின் தொடர்ந்தனர். என்னே! இம்மாதரசியின் கற்பின் தூய்மையும், பதிபக்தியும்.

பண்டைக்காலத்து மாது ரத்தினங்களைப் புகழ்ந்து வாளாவிருத்தல் கூடாது. நாமும் அவற்றை அனுசரித்து அதன் வழி ஒழுக முயற்சிப்போமாக. அவர்களின் உன்னத நிலையை நினைத்துத் தற்காலத்துப் பெண்மணிகளாகிய நாம் பெருமையுறுவது போலவே, தற்காலத்துப் பெண்களின் நிலைமையைக் குறித்து எதிர்காலத்தார் பெருமை பாராட்டத் தக்கவண்ணம் நடக்கப் பிரயாசப்படவேண்டும்.

ஸரோஜா.

: : : இல்லறம் : : :

(கணவன்—மனைவி.)

கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவரும், கலியாணப் பந்தலில், ஓமாக்கினி முன்பாக, தேவர்கள் சாட்சியாகவும், வேதப் பிராமணர் சாட்சியாகவும், வாழ்விலும், தாழ்விலும், சுகத்திலும் துக்கத்திலும், மரணம் நம்மைப் பிரிக்கும் வரைக்கும், ஒருவரை ஒருவர் ஆதரித்துக் கனப்படுத்தி உள்ளன்போடு இல்லறம் நடத்துவோமென்று, வாக்குப் பண்ணியபடியே அன்னியோன்னிய தம்பதிகளாய் வாழ்ந்திருந்தவர்கள் அனேகர். ஆனால் தற்காலத்திலோ அவ்விதம் இருப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. இக்காலத்தில் அநேகர் கலியாணமாகி ஒரு மாதமாவதற்குள் கீரியும் பாம்பும் போலாகி விடுகின்றனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் தற்காலக் கல்வி முறையே? கணவனும் மனைவியுமாயிருந்து அறநெறி வழுவாது ஒழுகலே இல்லறமாம். இதன் சிறப்பை "இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்னும் ஔவைப் பிராட்டியார் திருவாக்கால் நன்குணரலாம். இரண்டு கண்களும் கூடியே ஒரு பொருளைப் பார்ப்பதுபோல் கணவனும் மனைவியும் பரஸ்பரம் அன்பும் ஒற்றுமையும் உடையவர்களாய், இல்லிற்குரிய காரியங்களை நடத்த வேண்டும். அஃதின்றி மாறுபட்ட மனமுடையவர்களாகில் அவ்வில்லறம் மிக்க துன்பத்தையே விளைவிக்கும். நீலே தவறின எப்பொருளும் இழிவடையுமன்றே.

(2) கணவன்மார் கஷ்டப்பட்டுப் பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டியவர்கள்; வீட்டிற்கு வெளியே சென்று நடத்த வேண்டிய எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டியது அவர்கள் கடமையே. மனைவிமார் வருவாய்க்குத் தக்கபடி செட்டாகச் செலவு செய்து குடும்பத்தை நடத்த வேண்டியவர்கள். அவர்களே இல்லற நெறிக்குப் பெரும் பொருப்பாளராய் இருக்கின்றனர். இல்லாள், இல்லவள், குடும்பினி, வாழ்க்கைத்துணைவி முதலிய சிறப்புப் பெயர்கள் பெண்களுக்கு அமைந்திருத்தலே ஆராயின் மனைவியர்களுக்கே குடும்ப நிர்வாகத்தில் பொறுப்பிருக்கிறதாய் இனிது விளங்குகிறது. ஆகையால் மனைவிமார் பொறுமை, அடக்கம், அன்பு முதலிய பொதுக் குணங்களையும் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் சிறப்புக் குணங்களையும் பெற்றிருத்தல் அவசியம்.

(3) ஒரு பெண்ணானவள் தாய் தந்தையர் சகோதரர் எல்லோரையும் விட்டுத் தனது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தனது நாயகனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்து, அவனையே நம்பிப் போகிறாள். புருஷனுமப்படியே சத்திய வாக்கோடு ஏற்றுக் கொள்ளுகிறான். அவ்வாறே சில காலம் பூவும் மணமும் போல் ஒற்றுமையுடன் இருக்கிறார்கள். சிலர் சிறிது நாட்களில் "ஆசை அறுபது நாள், மோகம் முப்பது நாள்" எனனும் பழமொழிப்படி நாயகி மனம் கலங்கிய வண்ணமிருக்க, பரத்தையர் வசப்பட்டு அவர்களின் திருவடிகளில் மனதைச் செலுத்தினவண்ணமிருக்கிறார்கள். சிலர் மதுபானத்தை அருந்தி விட்டு தங்களின் மனைவியை அடித்து உதைத்துத் துன்புறுத்துகின்றனர். இன்னும் சிலர் வீண் சண்டை சச்சரவுகளில் ஒருவரை ஒருவர் வெறுத்துத் திரிகின்றனர். கேவலம் மிருகத்திற்குச் சமானமான இவர்களின் குணங்களை ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல், தமது அருமைக் குழந்தைகளை விவாகஞ் செய்து கொடுக்கும் பெற்றோரின் மதிதானென்னே! ஒரு பெண்ணானவள் தனது பால்யப் பருவம் போக மற்றக்காலங்களைத் தனது நாயகனுடனேயே கழிக்க வேண்டியவளாய் இருக்கிறாள். அவள் ஓர் நற்குணமுள்ள உத்தமியாயிருந்தும், அவளுக்கு வந்த கணவன் ஓர் துற்குணமுள்ளவனாயிருந்தால் அவர்களின் இல்வாழ்க்கை நல்வாழ்க்கையாக இருக்குமா? ஒருபோதுமிராது. நாயகன் நற்குணமுள்ள உத்தமனாயிருந்தும், அவனின் மனைவி ஓர் துர்குணமுள்ளவளாயிருந்தால் பின் அவர்களின் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவ்வித குடும்பத்தில் ஒற்றுமைக் குறைவும் வீண் சண்டை சச்சரவுகளும் உண்டாவதற்குக் கேட்க வேண்டுமா?

(4) நாற் பெருங் குணங்களையும் ஒருங்கேயமையப் பெற்றுள்ள ஓர் பெண்ணே, இல்லறத்தின் இன்ப மயமாகவும், சிக்கனமாகவும், நேர்மையான வழியிலும் நடத்தும் தன்மை வாய்ந்தவள். அத்தகைய பெண்ணின் மனதிற்கு மாறுக ஓர் துர் நடத்தையும், துர்குணமுமுள்ள ஆடவன் நாயகனாக வருவானாகில் அவர்களின் வாழ்க்கை சிறந்து நடப்பது எங்ஙனம்? (இக்காலத்திற் பெரும்பாலும் பெண்களின் மனதிற்கு மாறான மணங்களே நடைபெறுகின்றன.) மணம் என்பதை பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என எட்டு வகையாகப் பெரியோர் வகுத்துள்ளனர். இவற்றுள் தெய்வ மணமே பெரும்பாலும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தெய்வ மணமென்பது தந்தையும் தாயுமாக அவள் காதலித்த ஒருவனுக்கு அந்தணர் முதலிய பெரியோர்கள் சாட்சியாக, வேத விதிப்படி கொடுத்தல். ஆனால் இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் காதல் மணமொழிந்து, பணத

திற்கும் உத்தியோகத்திற்கும் ஆசைப்பட்ட தெய்வ மணங்களே நிகழ்கின்றன. "காதலிரு வர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன் பம்" என்றபடி காதலின் வழிச் செய்யப்படும் மணமே இன்பமணமாகும். காதல் என்பது ஓர் ஆடவனுக்கும் ஓர் பெண்ணுக்கும் இடையி லுள்ள உழுவ லன்பு காரணமாக உண்டாகும் ஓர் விதப் பற்று. ஆனால் கண்டவர்களை எல்லாம் காதலிப்பதும் பின் மாறுவதுமான அந்த இழி குணமன்று. ஓர் பெண் எப்போது ஓர் ஆட வனைக் காதலித்து அவனே தனக்கு நாயகனென்று மனதில் நிச்சயிக்கிறாளோ, அக்கணமே அவள் அவனுக்குரியவளாகின்றாள். அவ்விதம் ஒருவ னைக் காதலித்துப் பின் வேறு மணஞ் செய்வாளா கில் அவள் வியபிசாரம் அடைந்தவளுக்குச் சமா னமாகின்றாள். அவளுடைய கற்புக்குப் பங்கம் உண்டாகிவிடுகிறது.

(5) ஓர் பெண்ணுக்கு ஒரு நாயகனைத் தேடும் பொழுது தாய் செல்வமுள்ளவனை விரும்புகிறாள், தந்தை கல்வி உத்தியோகம் முதலியவற்றை உடை யோனை விரும்புகிறார், சுற்றத்தார் குல நலனுள்ள ஒருவனையே விரும்புகின்றனர். பெண்ணோ "கை நிறைந்த பொருளினும் கண்நிறைந்த கணவனே நலன்" என்று அழகுங் குணமுமுள்ள ஒருவ னையே விரும்புகின்றாள்.

(6) இவ்வாறாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு எண்ணத்துடன் இருப்பதால், அனேகமாகப்பெண் களின் மனதிற்கு மாறான மணங்களே நடைபெ றுகின்றன. இவ்வித மணங்களினால் உண்டாகும் ஆபத்துகள்பல. ஒருகால் அப்பெண்ணுக்கு விருப்பமில்லாதிருக்குமாகில் அவர்கள் இருவருக் கும் அன்பிராது; அதனால் ஒற்றுமை குறைவு படு கின்றது. ஆதலால் பெண்களுக்கு அவர்களின் சம்மதத்துடனேயே விவாகஞ் செய்யவேண்டும். சிலபேற்றோர் பெண்களுக்கு மணம் பேசும்பொ ழுது அப்பெண்ணுக்கு விளங்காதிருக்கும் பொ ருட்டு இரகசியமாய்ப் பேசி முடித்து விடுகிறார் கள். அப்பெண் தனக்கு விவாகம் பேசுகிறார் களென்று தெரிந்திருந்தும் தனக்கு வரும் நாய கன் யாரென்பதென அறியாமல் இருக்கிறாள். முகூர்த்த தினத்தன்று தாலி கட்டின பின்தான் தன் நாயகன் இன்னனென்பதை அறிகிறாள். அவளின் எண்ணத்திற்கு மாறாயிருக்குமாகில் அவளின் மனம் என்ன பாடுபடும். விவாகமென் பது ஒருநாள் இரண்டு நாட்களுக்கு இருந்து வாழ்வதுடன் முடிந்து போகுமா? அவர்களின் சீவிய காலம் முழுவதும் அவ்விவாகத்திற் கட்டுப் பட்டவர்களாய் இருக்கவேண்டும். "அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனுமது" என்னும் ஆன்றோர்வாக்கியப்படி இல் வாழ்க்கையின் குணமும், அதன் பலனுமென்ன வென்றால் கணவனும் மனைவியும் மன ஒற்றுமை யுடன் கூடிச் செய்யும் அறங்களேயாம். அவர்க ளிருவருக்கும் அன்பும் ஒற்றுமையும் இல்லாதிரு க்கில் அவர்களின் இல்லறம் எவ்விதம் நல்லறமா கும். முற்காலத்தில் பெண்களுக்கு அவர்களின் சம்மதத்துடனேயே விவாகம் செய்து வந்ததாகப் பல சரித்திரங்களால் அறிகின்றோம்.

(7) ஆண்களினின்றும் பெண்களே மனதைக் கட்டுப்படுத்தி நல்லவழியில் நடக்கும் திறமைவாய் ந்தவர்கள்; அத்தகைய பெண்களுக்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் நாற்குணங்களே யும் வளரச் செய்வதற்கு அத்திபாவசியமான செந்தமிழ்க்கல்வியைப் பெற்றோர் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். செந்தமிழ்க் கல்வி அறிவிற் சிறந்த ஒரு பெண் எப்பொழுதும் நல்ல எண்ணங்களுட னும், நல்லபழக்க ஒழுக்கங்களுடனும் தவக்குத் தந்தை தாயார் வரிக்கும் கணவரின் உத்தமகுணங் களையுமே எதிர் பார்த்திருப்பாள். எனெனில், அவள் தன்கல்விஞானத்தினால் உண்டாகியதல்லறி வினால் இல்வாழ்க்கையானது எப்படிப்பட்டது என்றும், அதை நடத்தும் கணவனும் மனைவியு மாகிய இருவரும் எவ்விதமாகிய குணம் அமைந்த வர்களாய் இருந்தால் அவ்வில்வாழ்க்கையைச் சிறப்புற நடத்தலாமென்றும், அறிந்திருப்பாள். பெண்கள் கல்வி கற்பது உத்தியோகஞ் செய்வ தற்காகவாவது, ஆண்மக்களுடன் தர்க்கிப்பதற்காக வாவது, அல்லது தற்புகழ்ச்சிக்காகவாவது அன் று. இல்லறத்தைச் செம்மையாகவும், சிக்கனமாக வும் நடத்தி, நாயகரின் குறிப்பறிந்து நடந்து அவருக்கு ஊக்கத்தையும், உற்சாகத்தையும், உறுதியையும் அளித்து, தமது குழந்தைகளுக்குக் கல்வியமுதூட்டி, அவர்களை நன்கு பரிபாலித்தற்கே அல்லாது வேறெதற்கு மல்ல.

பெண்கள் கடமையைப் பின்னல் வரும் சிறு சம்பாஷணையால் அறியலாகும்.

மிகவும்கஷ்டதிசையில் இருக்கும்சகோதரிசாவி த்திரி வெகுசந்தோசமாகத் தன் குடும்பத்தை நட த்தி வந்தாள். அவளின் புருஷன் மிகவும் சொற்ப சம்பளம் பெறுபவனாயிருந்தும், சாவித்திரியின் செட்டான சீவியத்தால் அவர்கள் குடும்பம் கடன் முதலிய விக்கினங்களின்றி மிகுந்த திரு ப்திகரமாக நடந்து வருவது கண்டு, அவ்விடத்தி லுள்ளோர் யாவரும் தங்களுக்குள் அதிசயமா கப் பேசிக்கொள்வார்கள். யாவரும் தங்கள் குடும்பத்துள் ஏதும் பிணக்கு வந்தாலும் சாவி த்திரியையே உதாரணமாகக் கூறி அவளைப் போல் தங்கள் மனைவிமாரையும் நடந்துவரும் படி போதிப்பார்கள். ஆதிகாலத்திலிருந்து கற் பரசியின் புனிதமான பெயரைச் சூடியிருந்த விசேஷமோ என்னவோ அவள் யாவராலும் போற்றப்பட்டு மகா புனிதவதியாய் விளங்கி னாள்.

இவையெல்லாம் கவனித்து வந்த அயலிலுள்ள செல்வவதியான சகோதரி "மோகனு" என்பவள் ஒருநாள் சாவித்திரியைச் சந்தித்து, "சகோதரி! உன்னை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன்; உனக்கு சாவகாசமிருக்குமோ" என்றாள்.

சாவித்திரி;—அதென்ன அப்படி நீங்கள் கேட்க விரும்புவது. எல்லா அஷ்ட ஐஸ்வரியமும் பெற்று லக்ஷ்மியின் கருணையுடன் வாழும் நீங்கள் பரம ஏழையான என்னிடம் கேட்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது. ஏதும் ஏவலிருந்தால் சொல்லுங்கள். இயன்றவரையில் செய்து முடிக்கிறேன்.

மோகனு:— (அவளின் பணிவான ஸ்தோத்திரமான விடைகளைக்கேட்டு மிகவும் சந்தோசித்தவளாய்) வேறொன்றுமல்ல; ஒரு பெண் எவ்வளவு பணக்காரியாயிருந்தும் கற்றவளாயிருந்தும் தன் புருஷனைத் திருப்தி பண்ணி நடத்துவது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது; கண்டபடி கோபிக்கிறார்கள், திட்டுகிறார்கள், நேரத்துக்கு வீட்டுக்கு வராமலே இருந்து விடுகிறார்கள். சில சமையங்களில் அடிக்கவும் தொடங்கி விடுகிறார்கள்; பிறமாதரிடம் இச்சை கொள்ள யோசிக்கிறார்கள்; அதிகமேன்; என் புருஷனையே பார். அவரைத் திருப்தி பண்ண எவ்வளவோபாடுபட்டும் சாத்தியப் படவில்லை. எத்தனை வேலைக் காறரைக்கொண்டு எத்தனை விதமாகச் சமையல் பண்ணிவைத்தாலும் அவருக்கு வீட்டில் சாப்பிடப் பிடிப்பதேயில்லை. சதாவெளியில்தான் அவர் சீவியம். யாதொரு குறைவுமற்று எங்கள் வீடு இருந்தும் இப்படியான மனப்பீடையினால் தரித்திரம் பிடித்த வீடுபோல் இருக்கிறது. அப்படியிருக்க, நீயோ இப்படியான கஷ்டநிலையிலிருந்தும் எப்படி சமாளிக்கிறாய்? உன் புருஷன் உன்மேல் மிக்க அன்புடையவனாய் உன் சொற்தவறாமல் நடந்து வருவதக்கு நியாயமென்ன? நீ அவனை எப்படித்தான் வசப்படுத்துகிறாய்?

ஏதாவது மருந்தின் வல்லமையா? அல்லது மந்திரசக்தியா? என்க்கும்அதைச்சொல்லுவாயா?

சாவித்திரி: அம்மணி நீங்கள் கேட்டகேள்வி எனக்கு மிக்க அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. நான் இதுவரையும் உங்கள் விஷயத்தில் எவ்வளவோ கௌரவமான எண்ணங் கொண்டிருந்தேன். யாவராலும் புகழக்கூடிய மகா கௌரவம் வாய்ந்த உத்தியோகத்திலிருப்பவரும் லக்ஷாதிபதி என்று சொல்லக்கூடிய நிலைப்பரத்திலிருப்பவருமான பெரும் சீமானையே மணவாளனாக அடையப்பெற்ற உங்கள் பாக்கியமே சிலாக்கியமென எண்ணியிருந்தேன். நீங்களே இவ்விதம் சொல்வது என்னால் நம்பக்கூடியதாய் இல்லை. மருந்தும் மந்திரமும் என்றீர்களே. அது தாசி வேசிகளுடைய தொழிலல்லவா? தங்கள் நாயகருக்கு மருந்தும் மந்திரமும் தேடும் பெண்கள், மீளா நரகத்துக்கே ஆளாவார்கள். நோயும் தரித்திரமும் அவர்களைப் பீடிக்கும். மருந்து மருந்தென்று கண்ட பாஷாணங்களையே கலந்து கொடுப்பதால் அது புருஷனின் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடியுமன்றே. இவ்விதம் கேவலமான உபாயங்களால் நாயகரை வசப்படுத்த எண்ணும் நாரியர் கேவலமான நாய்களிலும் தாழ்ந்தவராகவன்றே மதிக்கப்படுவர்.

மோகனு: அப்படியொன்றுமில்லாமலிருந்தும்,உன் கணவன் உன்மேல் மாறாத அன்புடனும் அதிக விசுவாசத்துடனும் நடந்து கொள்வதற்குக் காரணமென்ன? என் புருஷன் இப்படித் திரிவதன் நியாயமென்னவென நினைக்கிறாய்.

சாவித்திரி: அம்மா என் கணவர் என்னிடம் அன்பாயிருப்பதற்குக் காரணம் நான் என் கணவரைச் சாமான்ய புருஷனென எண்ணாமல் தெய்வமாகவே நினைத்திருக்கிறேன். மனிவிக்குத் தன் கணவன் சொல்லை மீறி நடவாதிருத்தலே சிறந்த தவமும், தேவ பூசையுமென்று வேத விதியிருப்பதால் நான் அதையே முக்கியமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இவ்வாறு, எல்லாம் அவரேயென நினைத்துத் திரிகரண சுத்தியாய், மெய்யன்போடு அவருக்கு வேண்டியவற்றைக் குறைவறச் செய்து வருகின்றமையால், அவரும் என்னிடம் மாறாத விஸ்வாசம் வைத்து அன்னிய ஸ்திரீகளை நாடாமல் இருக்கிறார். ஒரு வேளை அவர் பிற மாதரை இச்சித்தாலும் நான் அவருக்குச் சகாயமாயிருந்து வருவேன்.

மோகனு: என்ன சாவித்திரி அது கூட மனமொத்துச் செய்வாயா? என்னதான் பிறவியில் பொறுமைக் குணமிருப்பினும் தன் புருஷன் அன்னிய ஸ்திரீயை நாட யார்தான் பார்த்திருப்பார்கள். அது என்னால் முடியாத காரியம்.

சாவித்திரி: அப்படியல்ல! அம்மா ஒருவர் குற்றம் செய்தால் அதற்கு வேறொருவர் தண்டனை விதித்தால் அத்துடன் அது மறக்கப்பட்டு விடுமல்லவா? ஆனால் அவர் குற்றம் புரிந்தும் அதைத் தண்டிக்க வேண்டியவர் தண்டிக்காமல் மேன்மேலும் அன்பாய் நடத்திவந்தால் அவர் மனச்சாட்சியே அவரைக் கண்டிக்க ஆரம்பிக்கும். மனுஷர் கண்டிப்பது ஒரு நேரத்துடன் தீர்ந்து போய் விடுமல்லவா? ஆனால் மனச்சாட்சியின் தண்டனையோ மகா பயங்கரமானது. அவர் எங்கு சென்றாலும் என்ன செய்தாலும் கூடவே சென்று, அவர் தனக்கு விரோதமான தீச்செயல் அகற்றும்வரையும் கண்டித்தபடியே யிருக்கும். ஆதலால் நாம் நமது மனதை அடக்கி பூர்வீக கற்பரசிகளின் சரிதைகளை அடிக்கடி வாசித்து, அவர்கள் செய்த மகத்தான காரியங்களையும், சாபங்களையும், அதன் விமோசனைகளையும் அறி

ந்து அவற்றை மனதில் பதித்து நடக்க வேண்டும். பெண்களாலல்லவா, அவர்களின் சகிப்புத்தன்மையாலும், பொறுமைக் குணத்தாலும் எப்படியெல்லாமோ நடந்தது. நளாயினி என்ற ஒரு பெண்தானே இரவு விடிய வே கூடாதெனச் சாபமிட்டாள். அதை நிவர்த்திக்க ஒரு ஆண்பிள்ளையாலும் முடியவில்லையே! சற்றில் அவள் தானே யாவர் வேண்டுகோளுக்கு மிணங்கி விமோசனமளித்தாள். இப்படி நம் பூர்வீக கற்பரசிகளின் மகிமை ஒவ்வொன்றையும் விரித்துரைப்பதென்றால் அதற்கு வருஷக் கணக்குச் செல்லும். அவர்களின் வழித் தோன்றலாகிய நாமும் ஏதோ நம்மாலியன்ற கடமையைச் செய்து வருவோம். யாவர்க்கும் அவரவர் செய்த நல்வினை தீவினைக்கேற்ற பலா பலனை அழிப்பதற்கு ஒருவர் இருக்கிறாரல்லவா? அவரே பார்த்துக்கொள்வார். தற்காலத்திலும் ஒருவர் குற்றம் செய்யின் நீதிஸ்தலத்திலேயே சென்று தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமல்லாது, தானே குற்றஞ் செய்தவனுக்குத் தண்டனை விதிக்கலாகாது என்றல்லவா சட்டமிருக்கிறது. அப்படித்தாங்க மாட்டாது உடனே தண்டனை புரிந்தால் அதைக் குற்றமாய் எண்ணி அவனுக்குத் தண்டனை விதித்து விடுகிறார்கள். ஆதலால் நமக்கு அந்த அதிகாரம் ஏற்றதல்ல.

மோகனு: அப்படியானால் குற்றம் செய்பவர்க்கு ஒத்தாசை புரியச் சொல்லுகிறாயா?

சாவித்திரி: கணவன் மனைவிக்குள்ள கடமையைச் சொன்னேன். மற்றது இவ்வுலகத்து நீதிக்கே குற்றஞ் செய்பவர்களைத் தண்டிக்க சாதாரண மனிதருக்கு அதிகாரமில்லை என்பதைச் சொன்னேன். இவ்விடமே இப்படியிருக்கும்போது யாவற்றிற்கும் மேலான அப்பரம்பொருளின் சன்னிதானத்தில் எவ்விதமிருக்குமென்று யூகித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

மனிதர் மூலம் கடவுள் பல சட்டங்கள் தபாரித்திருக்கிறார். அந்தச் சட்டங்களுக்குத் தப்பினாலும் கடவுளின் சட்டத்திற்கு முன்பு எதுதான் நிற்கும். அவரவர் செய்யுமவினை அவரவரே அனுபவித்துக்கொள்ளட்டும். நாம் மனிதவியின் கடமையில் வழுவாது நடந்து வருவோம். அதுவே எல்லாவற்றிலும் விசேஷமானது. அப்படிக்கின்றி நாம் கோபித்துக்கொண்டு அவர்களுடன் பேசாமலும் உணவளித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யாமலுமிருந்தால் அவர்கள் மேன்மேலும் வெறுப்புக்கொள்ள ஏதுவாகும். அதனால் நாம் அடையும் லாபந்தானென்ன. பெண்களுக்குக் கணவன் வீட்டு மேன்மையும் பெருமையும் மற்ற எவ்விடமும் உண்டாகாது.

"கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி" என்றபடி அவருடைய கோபம், சந்தோஷம், பொறுமை, துக்கம் இவைகளின் குறிப்பறிந்து எந்தெந்தச் சமயத்தில் எவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்வேன். நான் மகா ஏழையானாலும் கொஞ்சமேனும் அவர் சம்பாதியம் போதாதென்றோ, நகைகள் துணிசள் வாங்கமுடியவில்லையென்றோ மனதாலும் நினைத்தறியேன். ஏதோ எம்பெருமானால் கொடுக்கப்பட்டது அவ்வளவு தானென எண்ணிச் செட்டாக எல்லாம் குறைவற நடத்தி வருகிறேன். வீட்டு அலுவல்களில் அவர் விசனம் கொள்ளாதபடி நடந்துவருகிறேன். "கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு" என்றபடி கணவன் வரும் நேரத்தில் மிகவும் புனிதமாக என்னையும் வீட்டையும் வைத்திருப்பேன். வெளிக்கிடும் போது அப்படியே போவேனேயல்லாது, இரவல் வாங்கி வேறு ஒன்றும் சோடித்துக்கொள்ளமாட்டேன். அலங்காரம் யாருக்காக? இன்னும் கேளுங்கள். புருஷருக்குத் தன் மனைவியினால் செய்யப்பட்ட ஆகாரமே மிகச் சிறந்ததாகவும் ருசியுள்ளதாயுமிருக்குமாம். நான் என் கையினாலேயே அவர் விரும்பியதையே செய்து கொடுப்பேன். சன்னுடைய சாப்பாட்டைவிட வேறொன்றும் அவருக்குப் பிடிக்காது. இன்னும் அதிகமாகச் சொல்வானேன். எவ்விதம் செய்தால் அவருக்குச் சாந்தமும் சுகமும் இன்பமும் உண்டாகுமோ அவ்விதமெல்லாம செய்வேன். இதுதான் அம்மா என் வசிய முறை.

மோகனு: சாவித்திரி இதுவரையில் நான் என் பணச் செருக்காலும் வீண் அகங்காரத்தாலும் மனைவியின் கடமையைச் சரிவரச் செய்யவில்லை. ஒரு நாளைக்கு வீட்டுக்குச் சாப்பிட வராவிடில் மறுநாள் கிட்டப்போகவும் மாட்டேன்! முகங் கொடுத்துப் பேசவும் மாட்டேன். ஒருவிதமான எண்ணம் மனதைத் தடுத்துவிடுகிறது; ஆத்திரம் பொங்குகிறது; இதற்கென் செய்வது.

சாவித்திரி: அதற்குத்தானம்மா பண்டைக்காலக் கற்பரசிகளின் சரிதைகளை அறிந்திருக்க வேண்டுமென்பது. அதையறிந்தோமானால் மேல் நாட்டுக்கல்வியும் நவநாகரீகமும் நம்மை ஒன்றும் செய்யாது. காலத்துக்கேற்ற கோலமாக வெளிப்பகட்டில் நடந்து கொண்டாலும் மனத் தூய்மைக்கும் சாந்தத்திற்கும் அது நல்ல படிப்பினையம்மா: அவற்றையறிந்தீர்களானால் வீண் அகங்காரம், நான் என்னும் அகந்தை, யாவும் நம்மை விட்டகன்றுவிடும்.

மோகனு "அப்படியானால் சாவித்திரி உனக்கு ஓழிந்த நேரங்களில் வந்து அந்தக் கற்பரசிகளின் சரிதைகளை எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சொல்லி வந்தாயானால் ஏதும் சன்மானம் செய்வேன்" என்று சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

சாவித்திரி: சரிதான் தெரிந்ததைச் சொல்லி அதனால்வர்கள் திருந்தினால் அதுவே பெரிய சன்

மானத்துக் கொப்பாகுமே. அதைவிட வேறு சன்மானம்மும் வேண்டுமா ? என நினைத்தவள்ாய், பின் கணவன் உத்தரவோடு ஒவ்வொரு நாளும் மோகனு வீடு சென்று கற்பாசிகளின் சரித்திரத்தை விளக்கமாகச் சொல்லிவந்தாள். அவற்றை யெல்லாம் மிகவும் அக்கரையுடன் கேட்டு வந்த மோகனு நாளுக்குநாள் திருந்தி மகா புனிதவதியாகி கணவனுக்கேற்ற பணிவிடைகளை மிகவும் உருக்கமாகச்செய்துவந்தாள். அதன் பின்னும் மோகனு சாவித்திரியை அடிக்கடி வந்து போகும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். வெளியில் பணத்தினால் அவர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு அதிகமிருந்தபோதிலும் உள்ளத் தூய்மையில் இருவரும் சமமாய் மிகவும் அன்னியோன்னியமாய் நடந்துவந்தார்கள். மோகனுவே திருந்திவிட்டபோது அவள் புருஷன் திருந்தினதில் ஆச்சரியமென்ன! எல்லாம் பெண்களல்லவா! அவர் நேரத்துக்குவீட்டுக்கு வரத்தவறுவதில்லை. அத்துடன் இப்போ அவருக்கு மனவிகையால் செய்தசாப்பாடுதான் பிடிக்கும். இப்படியே மிகவும் சந்தோஷமாக தங்கள் ஏற்றத்தாழ்வைக் கொஞ்சமும் கருதாமல் இரு குடும்பமும் மிகவும் ஒற்றுமையாக இருந்து வருகின்றது. மோகனுவின் புருஷன் இவையறிந்து மிகுந்த சந்தோஷமுற்று சாவித்திரியின் கணவனுக்குத் தன் வேலைத்தலத்திலேயே ஒரு உயர்ந்த உத்தியோகம் கொடுத்து உதவினர். எல்லாம் விதி என எண்ணிச் சாவித்திரி முன்னிருந்ததில் கொஞ்சமும் பிசகாமல் நடந்து வருகிறாள்.

—பதிபத்தினி.

—:o:—

எங்கள் செல்வச் செல்வி * * * கலைக்கோர் உயிர்வு. * * *

நமது யாட்பாணச் செல்வ செல்விகள் இதை நன்கு வாசித்து ஆகவேண்டிய விதிகளை முன்னிகொண்டு எங்களுடைய சுயதேசமாகிய யாட்பாணத்தை நன்கு பாராட்டத்தக்க நிலைமையிற் கொண்டு வருவது அடியார்களுடைய தொழில் அல்லவா? அதாவது நாங்கள் எங்களுடைய சுயதேசத்தைமறந்து இவ் அன்னிய நாடாகிய மலாய்த் தீபகற்பத்திற் குடியேறி சிறு முயற்சிகளையும் கையாடி வருஷக் கணக்காக இருந்து சீவியம் செய்து அதன்பின் தாய்நாடு எகி விவாகம் செய்து பின்னல் இத்தீபகற்பத்திற்குத்திரும்பி இருவர்களும் பழைய தொழில நடத்திக் கொஞ்சக் காலம் போனபின் மக்வுகளையும் ஈன்றெடுத்து, அவர்களை அன்பாக வில உயர்ந்த அன்னியர் செய்த கொக்கிலற என்ற இனிய பதார்த்தங்களையும்கொடுத்து ஆசையாய் நேசித்து வருகிறோம். இது எங்கள் அறியாமை அல்லவா?ஏனெனில் எங்கள் தாய் நாடாகிய யாட்பாணத்தின் பனம்பழத்திலே ஒரு வகையான கொக்கிலட் இருக்கிறது அல்லவா. நல்லாய் யோசித்துப் பார்ப்போம். அதை நாங்கள் பனட்டு என்று அழைக்கிறோம். அவ் அன்னியர் செய்யும் பண்டத்தை நாங்கள் செய்து எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உபயோகிக்கப்படாதா? அதில் விற்றமின் என்ற சத்து எவ்வளவு விகிதமுண்டு என்பதை உற்று யோசிக்க வேண்டும். அதற்கு உதாரணம் எங்கள் மூதாதையர்கள் பனட்டு என்ற கொக்கிலட்டை உபயோகித்து திடகாத்திரமாய் நூறாண்டுக்கு மேலிருந்து வந்தார்கள். தற்காலத்தில் விற்றமின் என்ற சக்திக் குறைவால் கொடிய வியாதிகள் உட்சென்று 30, 40ல் பரலோக சஞ்சாரத்தை அடைவதுமல்லாமல் ஏஞ்சினோர் தீரா நோயாளராய் விளங்குகிறார்கள்

பனட்டென்ற சொக்கிலற்றில் தேகாரோக்கியம், மலச் சிக்கலை எடுக்கும் சக்தி, தாகத்தைத் தவிர்க்கும்வீரியம், மூத்திரப்பைக்கோச் சுற்றமாக்கும் தன்மை, வாயுவென்னும் கொடிய வியாதியை அப்புறப் படுத்தும் குணம் எல்லாம் உண்டென்று கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆதிகாலத்தில் எங்கள் மூத்தோர் பேதி என்ற மருந்தூட்டகொண்டதை கேள்விப் பட்டதுண்டா? தற்காலத்தின் மனிதர் கிழமைக்கு 3 பேதி வீதம் சாப்பிட்டு தேகாரார்க்கியமும் குறைந்து, நடக்கச்சக்தியும் அற்றுப் போகிறார்கள். ஆனபடியால் எங்கள் சுயதேசமாகிய யாட்பாண சொக்கிலட்டை என் முன்னேற்றத் தெண்டிக்கக்கூடாது. என்வீணைகப்பாடுபட்டுப் பலசாதி செய்தபொருட்களை உபயோகித்து, சரீரத்தையும் கொடியவியாதிக்குள்ளாக்கி, கடசியில் வைபித்தியரைத் தேடுவான? அத்துடன் இதை உலகம் யாபேருக்கும் பரவச் செய்தால் எங்கள் நாடு செழிப்படையாதா? ஆனபடியால் எங்கள் சகோதர சகோதரிகள் எங்கள் தாய் நாடு முன்னேற்ற மடைய இவ்விஷயத்திலாவது சிரம்ம எடுங்கள்.

உங்கள் அன்பான

யாட்பாணத் தேசிகன்

* * சரஸ்வதி * *

——:o:——

நான் முன் சினேகிதிவீடு போனதும் அங்கு நடந்த சம்பாஷணையும், பின் வீடுவந்து எல்லாம் புனிதமாக வைத்திருந்ததும், அது பார்த்த என் நாதர் இன்னும் அவளிடம் சென்று கற்று வரும் படி சொன்னதும் எல்லாம் "மோரின் நன்மை" என்றதில் எழுதியிருக்கிறேன்.

அதன்படி இன்னொரு நாள் என் சினேகிதி வீடு சென்று அவளுடன்சம்பாஷித்ததும், அதில் அவள் பிள்ளைகளுக்கு சல்லிப் பெட்டிகள் கொடுத்துக் காசை வீணில் செலவழிக்காமல் பழக்கும் விதமும், இன்னும் நம் சகோதரிகளுக்கு சிக்கனத்தை அறிவிக்க விரும்பினதும், அது அறிந்த என்நாதர் மற்றவர் அறிய விரும்பாவிடில் என்ன செய்வது என்று சொல்ல, அதற்கு நான் சொன்ன மறுமொழியும் எல்லாம் "நான் மட்டும் கற்றுக் கொண்டால் போதுமா" என்ற தலையங்கத்துடன் எழுதியுள்ளேன்.

அதன் பின் கொஞ்ச நாட்களாக என் சினேகிதி வீட்டிற்குப்போக சந்தர்ப்ப மேற்படவில்லை. ஒரு நாள் என் சினேகிதி வந்தாள். வரும்பொழுது "ஏது நெடு நாளாக அந்த பக்கம் காணவில்லையே. நான் வரவில்லையென்று விட்டு விட்டாயோ" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள்.

நான்: (வந்தவளை மரியாதையாக வரவேற்று உட்கார வைத்துவிட்டு) அப்படி எண்ணுதே. உனது குணம் இவ்வளவு காலமும் எனக்குத் தெரியாதா? சிலபேரைப்போல் கொஞ்சம் பிகுவாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உனக்கிருக்குமாகில் நானும் கொஞ்சம் பெருமை காட்டித்தானிருப்பேன். செய்தார்குச் செய்வது செத்த பிறகல்ல. ஒருவர் எல்லாச் சவுக்கியத்தோடும் இருக்கும் போது காட்டும் அன்பு உண்மையன்பாக மாட்டாது. தன் செயலற்று வருத்தப்படுக்கையிலிருக்கும்போது காட்டும் அன்பும் பட்சமுமே உண்மை அன்பின் செயல். அதுவே மனசில் ஆளமாய்ப் பதிவது. நீயோ எங்கள் வியாதி தொற்றிவிடுமே என்று கூட எண்ணுமல் நாளிலும் பொழுதிலும் வந்து எங்களுக்குச் செய்த அரிய உதவியை, நாங்கள் நினையாத நேரமில்லை. நான் ஒரு புறம் வருத்தமாயிருக்க, என் குழந்தைகளைப் பெற்ற தாயினும் கரிசனையுடன் பார்த்துவந்த உனது அன்பை வியந்து நாங்கள் பேசாத நாளுமுண்டோ? அப்படியிருக்க நீ இப்படி எண்ணலாமோ.

அவள்: அந்த ஸ்தோத்திரமெல்லாம் போதும். உண்மைச்சினேகம் உற்றார் உறவினரிலும், மேலல்லவா? இது ஒரு பிரமாதமா? உன்னை நெடு நாட்களாக அந்தப்பக்கம் காணவில்லை. அதுதான் என்னவோ ஏதோ என்று கேட்டேன்.

நான்: சமையற்காறன் சுகமில்லை யென்று போய்விட்டான். இப்போ நான்தான் சமைக்கிறேன். அதனால் அதிகமாக வெளிப்போக நேரம் கிடைப்பதில்லை.

அவள்: இப்போ எப்படிச் சமைக்கிறாய்? சமையல் வேலை பிடித்துக் கொண்டதா?

நான்: என்ன செய்வது! பிடித்ததோ பிடிக்கவில்லையோ சமைத்துத்தானே தீரவேண்டும். ஆனால் அதில் எவ்வளவு மிச்சமென்பதை அறிந்தபின் "அடடா வீணாக இவ்வளவு காலமும் எவ்வளவைத்தான் கொட்டினேனோ" என்று மிக வருத்தமேற்படுகின்றது. அதனால் நான் சமையல் செய்வது இப்போ எனக்குக் கஷ்டமாகவே தோற்றவில்லை.

அவள்: நான் சொன்னால் நீ நம்ப மாட்டாய். அவனென்ன அள்ளிக் கொண்டு போகிறானே? என்று கேட்பாய். இப்போ எப்படி அறிந்து கொண்டாய்?

நான்: அவன் மாசம் முடிந்து பனிரண்டு நாள் வேலை செய்துவிட்டுச் சுகமில்லை என்று சென்று விட்டான். அதன்பின் நான் தான் சமைத்து வருகிறேன். இப்போ மற்றபாசமும் முடிந்து பதினைந்து நாட்களாய் விட்டன. வந்து பார், எங்கள் உக்கிராண அறையை.

இன்னும் இந்த மாசம் முடியுந்தனையும் இருக்கும் சாமான் போதும் போல் இருக்கிறது. சரியாக இரண்டு மாசத்துக்குக் காணக் கூடிய பொருள் ஒரு மாசத்திலேயே செலவழிந்து விடுவதானால் ஆருக்கும் வயிற்றெரிச்சலாயிருக்கும்தானே. நான் இவ்வளவு காலமும் ஒன்றையும் கவனிக்கவில்லை.

அவள்: தானே சமைப்பதால் எவ்வளவு மிச்சமென்பதை அறிந்தாயா? முதலில் சமையலாளின் சம்பளம்; இரண்டாவது மாசச் செலவு சாமான்கள்; அது மட்டுமா? இன்னும் நாம் புனிதமாய் செய்தால் விருப்பத்துடன் சாப்பிடலாம். அப்படி நாமே சமைத்துச் சாப்பிட்டால் பசிக்கவில்லையே என்று மருந்து தேடவேண்டிய அவசியமில்லை. வேலை செய்வதால் நம் சரீரம் பெலமடைந்து நோய் தலைக்காட்டாது. ஆதலால்

மருந்துக்குக் கொடுக்கும் காசு மிச்சம்தானே. எல்லாவற்றிற்கும் கணக்குப் போட்டுப்பார். எவ்வளவு ஆகும்! சமையலாள் சென்றுவிட்டான். நான் சமைக்கிறேன் என்று சும்மா விட்டு விடாமல், சமையலாள் இருப்பதாகவும் அவனுக்கு மாசவீதம் சம்பளம் கொடுப்பதாகவும் எண்ணி அதை நமக்கென ஏற்படுத்தியிருக்கும் ஐக்கிய சங்கத்தில் போட்டுவை. அப்போ கொஞ்சக் காலத்தில் அறிவாய் அது எவ்வளவு என்றும், என்ன காசென்றும்.

நான்: நீ சொல்வதுபோல் இப்போ நானே சமைக்கத் தொடங்கியபின் எவ்வளவு விருப்பமாகச் சாப்பிடுகிறேன். நான் மட்டுமல்ல, பிள்ளைகள் தகப்பன் யாவருமே ஒன்றும் சொல்லாமல் சாப்பிடுகிறார்கள். முன்னால் அது சரியில்லை; இது கூடாது என்று எத்தனை சொல்வார்கள். இப்போ ஒன்றும் பேசாமல் மனத்திருப்தியோடு சாப்பிடுவது எவ்வளவு ஆறுதலாயிருக்கிறது.

அவள்: அது என்னத்தினாலென்பது அறிவாயா? நீ சமைக்கும் போது துப்பரவாக, "இது என் குழந்தைகளுக்கு விருப்பம்; இது என் கணவருக்கு விருப்பம்" என்பதை அறிந்து கரிசணையோடு செய்கிறாய். மற்றவர்களுக்கு அந்தக் கரிசனை உண்டாகுமா? கடமைக்கு "எப்போ முடித்துவிட்டுச் சற்றே ஆறுதலாயிருப்போமோ" என்று அவசரமாக முடித்துவிட்டு இருப்பார்கள். அந்தக் காசை சங்கத்தில் போட்டு வைத்தாயானால் அப்போ நீ கஷ்டப்பட்டதினால் சேர்த்த பணத்தை எண்ணிப்பார்ப்பாய்.

நான்: நானும் அப்படித்தான் எண்ணியுள்ளேன். இனி என் பர்த்தா என்ன சொல்லுவாரோ!

அவள்: நீயே கஷ்டப்பட்டுச் சமைக்கும்போது அந்தக்காசை அப்படியே சேர்த்துவைக்கும்படி கேட்பதில் அவர் சந்தோஷமடைவாரன்றிச் சொல்வதற்கென்ன இருக்கிறது.

நான்: அது நியாயந்தான். நான் அந்தக் காசைச் சேர்த்து வைக்கவே முயற்சிப்பேன். அது அப்படி இருக்க:—அன்று பேசிய விஷயங்களென்ன எல்லாம் மறந்துவிட்டோமே.

அவள்: என்ன விஷயம்.

நான்: நம் சகோதரிகளுக்கு நாம் அறிந்ததைப்பற்றியும் ஐக்கிய சங்கத்தைப்பற்றியும் அறிவிக்க யோசித்தோமே அதன் முடிவென்ன.

அவள் ஓ அதுவா! அதற்குத்தான் நம் சகோதரி "வழிகாட்டியானவள்" வெளிப்பட்டு மூலை முடுக்கு என்றும், பட்டினம், நாடு என்றும், செலவர் வறியவர் என்றும், யாதொரு வித்தியாசமும் பாராட்டாமல் தன் சகோதரிகளைச் சந்தித்து யாவருக்கும் தன் அனுபவத்தைப்போதிக்க முன் வந்துள்ளாளே! அவள் நம்மிலும் பார்க்கக் கற்றறிந்தவள்; தேவபக்தி உள்ளவள்; உலக அனுபவங் கூடியவள். யாவர் கருத்தையும் எழிதில் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலுடையவள். தேச பக்தியுள்ளவள். இன்னும் அவள்:—

"தனக்கு வெகு புத்தியுண்டாகினும் வேறொ
தன் புத்தி கேட்க வேண்டும் [ருவர்
தானதி சூரனேயாயினும் கூடவே
தளசேகரங்கள் வேண்டும்
கனக்கின்ற வித்வானுகிலும் தன்னிலும்
கற்றோரை நத்தவேண்டும்
காகினியை யொரு குடையிலாண்டாலும்
கருத்துள்ள மந்திரி வேண்டும் [வாசலிற்
தொனிக்கின்ற சங்கீத சாஹித்தியனுகிலும்
சுதி கூட்டவொருவன் வேண்டும்
சுடர் விளக்காயினும் நன்றாய் விளங்கிடத்
தூண்டு கோலொன்று வேண்டும்"

என்ற ஆன்றோர் வாக்குப்படி தன் புத்தியுடன் மட்டும் செல்லாமல், கற்றறிந்த மற்றும் சகோதரிகளின் புத்திமதிகளையும் சிரமேற்றாங்கி நம்மவர்க்கு உதவி புரிய முன் வந்துள்ள "வழிகாட்டி"யின் அரிய தொண்டை மெச்சிப் புகழ்மாலைகளைச் சூடுவதல்லால் வாய்வீரம் பேசும் நம்மால் வேறு என்ன உதவி செய்ய முடியும்?

நான்: வழிகாட்டி நம்மவர்க்குப் புரிந்துவரும் நன்மைகளை மெச்சிப் பேசாதவர் கற்றறிந்த நம் சகோதரரில் இல்லை யெனலாம். அவ்வளவாக அவள் யாவராலும் விருப்பத்துடன் வரவேற்கப் படுகிறாள். மாசமொருமுறை தன் சகோதரிகளைச் சென்று தரிசிக்காவிடில் அவளுக்கு நித்திரையே வருவதில்லையாம். அவள் வீடுகளுக்குப் போக இரண்டொரு நாள் பிந்திப் போய் விட்டாலும் அவளை வரவேற்பவர்களும் மிகவும் அந்தரப்பட்டு விசாரிக்கிறார்களாம். போனமாசச் சஞ்சிகையில் ஆங்கிலத்தில் பேசுங் கருவியால் அவர்கள் கூப்பிட்டுக் கேட்கும் விதம் போட்டிருந்தார்கள் பார்த்தாயா?

அவள்: நான் பார்க்கவில்லையே! ஆங்கிலப் பகுதி அவ்வளவு அக்கரையாக நான் பார்ப்பதில்லை. அவ்வளவு ஆவலாகவா அவளைத் தேடுகிறார்கள்? அப்படியானால் நம்மவர் இனிச் சிக்கனமாக நடந்து வருவதற்குத் தடையென்ன? இவ்வளவு அரியதொண்டாற்றி வரும் வழிகாட்டிக்கும் அவளுக்கு உதவி புரிந்து வரும் அறிஞர்க்கும், பெண்களாகிய நாமும்மிக்க கடமைப்பட்டவர்களாகிறோம். அவளின் உண்மையான போதனையை அறிந்தவர்கள் புத்தியுடன் அதை ஏற்றுக் கொள்வாரென்பதற்குத் தடையேதும் உளதோ.

நான்: ஆங்கிலம் படித்தவளாயிருந்தும் நீ அந்த ஆங்கிலப் புதினத்தை வாசியாதிருப்பது எனக்கு மிக மனவருத்தமா யிருக்கிறது. அதில் ஒரு சகோதரர் சீதனத்தைப்பற்றி எழுதியிருந்தி ரூர். இன்னும் ஒருவர் ஏதோ ஐக்கிய சங்கங் கள் அவசியமற்றது என்று ஒருமுறை எழுதி யிருந்தாராம். அதைக் கண்டித்து எத்தனை சகோதரர் ஆர்வமுடன் எழுதியிருப்பதைப் பார். ஒருவர் ஒன்றைத் தொடங்கினால் அதைக் கெடுப் பதற்கு சிலர் முயன்று நின்றபோதிலும், உண்மை யை அறிந்த மேதாவிகள் பலர் ஒன்று கூடி அதை ஸ்தாபிக்க முற்படுவதெல்லாம் பிரத்தியட் சமாய்க் காண்பாய். அப்படியாய் நடந்து வருவ தால்லவோ உலகம் வரவர முன்னேற்றமடைந் தது. இவை யெல்லாவற்றையும் பெண்களாகிய நாமும் அறிந்திருப்பது நல்லதுதானே.

வழிகாட்டி உண்மையாக எங்களுக்கு உதவி புரிந்து வருகிறதென்பதை இன்னொரு முறை நான் எடுத்துரைப்பது அவசியம். அதிகமா கப் புகழ்ந்தால் அவளுக்கு கர்வீறுபட்டு ஏதும் சுகவீனம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டுவிடும். ஆத லால் அதைவிட்டு அன்று கோயிலில் ஏதோ தொ டங்கினோமே அதுபற்றிப் பேசுவோம்.

அவள்: சொல்லுகிறேனென்று குறை நினை த்துக் கொள்ளாதே. அன்று கோயிலடியில் உனது துணியைப்பற்றியே தொடங்கினேன். உனது சேலையைப் பார்த்ததும் எனக்கு உன்னு டனிருந்து கதைக்கவே வெட்கமாய்விட்டது.

நான்: என் துணியில் என்ன அவ்வளவு அசங் கியம். நான் பட்டுச் சேலைதானே கட்டியிருந் தேன்.

அவள்: அதுதான் வெட்கமென்றேன். மகா புனிதமான கோயில்சன்னிதானத்திலுமா இப் படிப் போவது.

நான்: ஏன்? பட்டுச் சேலைகட்டக் கூடாதோ! அன்று ஒரு நாள் உபந்நியாசத்தில் பட்டு சுவா மிக்குத்தான் ஏற்றதென்று சொன்னார்களே. அதற்காகச் சொல்லுகிறாயோ?

அவள்: இல்லை! அதற்காகச் சொல்லவில்லை. பழைய காலத்தில் பட்டுமிக அருமையாயிருந்தி ருக்கும்; அதை மிகப் பக்தியாக சுவாமிக்கு தரி த்துவிட்டு மற்றவர் பருத்தி கட்டியிருப்பார்கள். ஆனால்இப்போதான் பட்டு மூன்று வெள்ளி, இர ண்டு வெள்ளிக்குக் கூட அகப்படுகிறதே. அப் படியிருக்க யாரும் கட்டுவதற்கு தடையென்ன.

நான்: அப்படியானால் கோயிலில் கீழே உட் காரவேண்டுமே; அதனால் அழுக்காகி விடுமென்ப தற்காகச் சொல்லுகிறாயோ!

அவள்: பட்டைக்கட்டிக் கொண்டு நீ விழு ந்து கும்பிடப்பட்டபாடும்கீழே உட்காரப்பட்ட கஷ்டமும் நான் கண்டதுதான். ஆனால் நான் அதற்காகவும் சொல்லவில்லை. தோய்த்து லர்ந்த வஸ்திரமே கோயிலுக்குத் தரிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சொன்னேன். கந்தையான் லும் கசக்கிக் கட்டிக்கொண்டு போக வேண்டுமல் லால் அழுக்கு வஸ்திரத்துடன் புனித ஸ்தலத் துக்குப் போகலாமா?

நான்: பட்டில் என்ன அழுக்கு இருக்கப் போகிறது. அந்தச் சேலை வாங்கி நாலு வரு ஷம் தானே ஆகிறது. அதற்கிடையில் பத்துப் பனிரண்டு தடவைதான் பாவித்திருப்பேன் அவ் வளவுதான்.

அவள்: பத்துப் பன்னிரண்டு தடவை பாவித் திருப்பாயா? அதற்கிடையில் எத்தனை தடவை தோய்த்திருப்பாய்?

நான்: பட்டுச் சேலையை யார் தோய்க்கப்போ கிறார்கள்? தோய்த்தால பழுதாய்ப் போகாதோ?

அவள்: அதற்காகத்தான் கேட்டேன். தோ ய்க்காமல் இத்தனை நாள் உடுத்தும் போது பட் டவேர்வையும் அந்தச் சேலையில் தானே. சட்டை யும் பட்டானதினால் அப்படித்தானே இருக்கும். அத்தனை வேர்வையும் நம் உடம்பிலிருந்து கழி யும் அழுக்குத்தானே. அந்த அழுக்குடன் கோ யிலுக்குப் போதல் எவ்வளவு அசங்கியம் என் பதை உற்று யோசித்துப்பார். நாம் எம்பெருமா னின் சன்னிதானத்துக்குப் போகும் போது எப் படியான தூய்மையுடன் போகவேண்டும். கோ யில் என்றதும் எங்கள் மனதில் உதிப்பதென்ன! அப்படியான பரிசுத்தமான இடத்திற்குப் போ கும் போது அகத் தூய்மை, புறத்தூய்மை இர ண்டும் அவசியமல்லவா? இதோபார் நாம் குளிக்கி றோம்; அழகாக மேலெங்கும் வாஷமான சவுக்கா ரம் எல்லாம் போட்டுத் தேய்த்து குளிக்கிறோம். அப்படிக் குளித்து விட்டுவந்து தோய்காத துணி யை அணிந்தால் மனசுக்கு என்னவாயிருக்கும். அப்படிக்கின்றி இன்றைக்குகுளிக்கவில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். குளிக்காமல் துணியை மட்டும் தோய்த்த துணியை அணிந்துகொள்ளு கிறோம்; அப்போ எப்படியிருக்கும். எங்கேசொல் பார்ப்போம்.

நான்: இரண்டும் ஏறக்குறையச் சரியாகவே இருக்கும். குளித்துவிட்டு தோய்த்த வஸ்திரம் உடுத்தினால்தான் மனசுக்கு ஆரோக்கியமாயிரு க்கும்.

அவள்: பார்த்தாயா வித்தியாசத்தை. மற்றைய இடங்களில் எப்படியான அழுக்குடன் சென்று வந்தாலும், மகாபுனிதமான கோயில் சன்னிதான த்திற்கு புனிதமான தூய வஸ்திரமே சிறந் தது.

நான்: அப்படியானால் பட்டுக் கட்டவே கூடாதென்கிறாயா? வெள்ளைத் துணி கோயிலுக்குக் கட்டக் கூடாதென்று அன்று ஒரு சகோதரி சொன்னாளே?

அவள்: பட்டுகட்டக் கூடாதென்று நான் சொல்லவில்லை. பட்டானாலும் வேர்வை அழுக்குப் போக தோய்த்தே கட்டவேண்டும். அப்படியின்றி தோய்க்க முடியாத பட்டுக்களை வேர்வையுடன் கட்டுவது எங்களுக்குமட்டுமல்ல; அருகில் நிற்பவர்களுக்கும் எவ்வளவு அருவருப்பாக இருக்கும் என்பதை சிந்தித்துப்பார். நாம் யாவரும் ஒருமிக்க நெருக்கினால் போல்தானே நின்று கோயில் தரிசனம் செய்கிறோம். அந்த வேர்வை நாற்றம் அப்படியே நமக்கு பக்கத்தில் நிற்பவருக்கு வீசாதா? ஒரு முறை சுற்றிவந்து கும்பிட்டு முடிய எப்படித்தான் வேர்த்துப் போகிறது பார்த்தாயா? அவ்வளவும் துணியில்தானே படிந்துவிடுகிறது. பின் அதைக் கொண்டுபோய் பக்குவமாய் மடித்து வைத்துவிட்டு எடுத்துக்கட்டினால் நாற்றமாய் வீசாதா? தோய்க்கக் கூடிய சாதாரண துணியானால் உடனே அலம்பிப் போட்டு விடலாம். எல்லாம் துப்பரவாய்விடும். வெள்ளை கோயிலுக்குக் கட்டக் கூடாதென்று சொல்லுகிறாய். அப்படியானால் அத்தனை ஆண்களும் வெள்ளைதானே உடுத்தி மகா புனிதமாக வருகிறார்கள்; நீ காணவில்லையா? வெள்ளை அமங்கலிகள் கட்டுவதென்பதற்காகச் சொல்லுகிறாய்க்கும். ஆனால் தற்காலத்தில் சுமங்கலிகள் வெள்ளை கட்டுவதில்லையோ? இந்துக்களிலும் சிலர் கூறைக்குக் கூட வெள்ளை எடுக்கிறார்களே அது எவ்விதம்?

நான்: (அவள் சொல்வது உண்மையானதினால் எனக்கு பதில் சொல்லவே தெரியவில்லை) அது எப்படியிருக்கினும் நான் பட்டுக்கட்டாமல் ஒரு இடமும் சென்றதே கிடையாதே! அப்படியிருக்க இனி எப்படிச் சாதாரண துணியுடன் வெளிக்கிடுவேன்.

அவள்: கோயிலில் எத்தனைபேர் புனிதமாக வருகிறார்கள் பார்த்தாயா? அவர்கள் உன்னைப் பார்த்தால் எப்படித்தான் பரிகசிப்பார்களோ! என்னைப்போல் உனக்குக் கிட்ட வரவும் அருவருப்பார்களன்றோ! அப்படி உனக்கு சாதாரண புனிதமான துணி கட்டிப்போக மனமில்லாவிடில் தோய்த்து உடுக்கக்கூடியதாக இரண்டு பட்டுச் சேலையை வாங்கி மாறி மாறிப் பாவிக்கலாம். அவ்வளவும் தான் நான் செல்லக்கூடியது.

நான்: இரண்டு சேலையென்கிறாயே. இரண்டு இரண்டு கிழமைக்குக் கட்ட, பார்த்தவர் என்ன நினைப்பர்.

அவள்: அட மூடமே! நீ சுவாமி தரிசனத்துக்குப் போவதிலும் போகாதிருந்துவிடுவது நல்லது. அவ்விடம் வரும் யாவரும் உன்னைப்போன்ற சிக்கனையுடனே வருகிறார்கள். அவர்கள் உண்மையான பக்தியுடன் கோயில் தரிசனத்துக்கு வருபவர்களேயொழிய மற்றவரின் உடை நடை பார்ப்பதற்கு அல்ல என்பதை நன்றாக மனதில் பதித்துக்கொள். பயித்தியக்காரியாகிய நீ அப்படியான பகட்டான எண்ணத்தினால்தான் அப்படி உன்னைச் சோடித்துக்கொள்கிறாயோ. பகட்டுக்காரியே! நீ கோயிலுக்குச் சென்று இன்னும் பாவத்தைத் தேடிக் கொள்ளாதே. பரிசுத்த மனதுடன் கோயில் தரிசனம் பெற ஏங்கி வரும் மற்றச் சகோதரிகளின் புனிதத்தன்மையையும் கெடுத்துவிடாதே பாவி. (என்று படபட வென்று கூறிவிட்டாள்.)

எனக்கோ கோபம் பொங்குகின்றது. என்னை நான் பகட்டுக்காரியா? பாவியா? என்று என்னையே கேட்டுப் பார்க்கிறேன். பேச நா எழவில்லை. என் உள்ளுக்கு இருந்து ஏதோ ஒன்று "அவள் சொல்வது நிசந்தான்" என்று சொன்னது போலிருந்தது. என்னையே நான் வெறுத்தேன். உண்மையில் நிசமாகவே நான் பார்த்தவர் பரிகசிக்கும்படி நடந்துவந்துவிட்டேன்? ஆனாலும் இவள் இப்படியெல்லாம் பேசலாமா? அவளுடன்தான் கோபமா? அல்லது என்னுடன்தான் கோபமா? என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை. மனமோ பலவிதஎண்ணங்களால் அல்லலுறுகின்றது. மௌனம் கலக நாஸ்தி என்று கம்மென்றிருந்துவிட்டேன். இப்படியான நிலையில் என்னைப் பார்த்துவிட்டுப்போலும்.

"என்ன சரஸ்வதி யோசனை போலிருக்கிறதே. கோபித்துக் கொண்டாயோ. நான் உனது உண்மைச் சிநேகிதியானதால் இப்படி நேரில் கண்டித்தேன். போலிச் சினேகிதரானால் உன்னுடன் கூட இருக்கும்போது நீ செய்வது சரியென்று சொல்லி விட்டு கண்காணா இடத்தில் பரிகசிப்பார்கள். வீணாக மனதைப் புண் படுத்தாதே. யோசித்துப்பார். எனக்கும் நேரமாகிறது; சென்று வருகிறேன். அடுத்த கிழமை சந்திப்போம்; எல்லாம் பேசிக்கொள்வோ" என்று சொல்லி வீடு சென்றுவிட்டாள்.

என் சிநேகிதி சென்றபின் நானும் என்னுதெல்லாம் எண்ணி மனம் புண்ணானேன். மற்றவர் என்னைப் பார்த்துப் பரிகசிப்பதுபோல் என் அகக்கண் முன் தோன்றிற்று. எனக்குப் புத்தி புகட்டிய என் அன்பார்ந்த சிநேகிதியின் தூய்மையான அன்பை வியந்தேன். கோயிலுக்கு போகும்போது தாங்களும் தோய்த்து வெளுத்த துணியையே மறுபடி தோய்த்து மகா புனிதமாக அணிந்துகொண்டு போகும் நம் மூதாதையரின் பக்தியை மெச்சினேன். என் மனமும் தூய்மையானது.

கற்றதனலாய பயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாரெனின்.